

Σωτ.Δεσπότης

**Τόμος Δεύτερος
ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ**

‘Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε θυσίασε το μονογενή του Γιό, ώστε κάθε ένας που πιστεύει σε Αυτόν, να μην χάνεται, αλλά να έχει ζωή αιώνια’

Ιωαν.3:16

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (Λουκ.1)

Όταν βασιλιάς στην Ιουδαία ήταν ο Ηρώδης, ζούσε ένα ζευγάρι, ο ιερέας Ζαχαρίας και η Ελισάβετ. Αγαπούσαν και οι δύο πολύ τον Θεό. Δεν μπορούσαν όμως να αποκτήσουν παιδί. Όπως ο Θεός δεν είχε δώσει κάποτε παιδάκι στον Αβραάμ και τη Σάρρα, έτσι δεν είχε χαρίσει το χαμόγελο ενός μωρού στον Ζαχαρία και την Ελισάβετ. Είχαν γεράσει πλέον και οι δύο. Ο Ζαχαρίας μπήκε στα Άγια για να προσφέρει θυμίαμα στον Θεό. Μαζί με το ευωδιαστό θυμίαμα ανέβαινε και η προσευχή του στον Θεό, όταν ξαφνικά στα δεξιά του θουσιαστηρίου, άγγελος του Θεού ήρθε. Ο Ζαχαρίας τρόμαξε. 'Μην φοβάσαι Ζαχαρία!', του λέει ήρεμα ο άγγελος. 'Η προσευχή σου ακούσθηκε. Η γυναίκα σου Ελισάβετ θα γεννήσει παιδάκι, που θα γεμίσει με άγιο Πνεύμα από την κοιλίτσα της μαμάς του. Πολλούς ανθρώπους θα επιστρέψει στο Θεό!'. Ο Ζαχαρίας, που είχε διαβάσει το θαύμα που έγινε στον Αβραάμ, δεν πίστεψε στον άγγελο. 'Μα είμαι γέροντας!. Και η γυναίκα μου είναι γιαγιά.' λέει με απορία στον άγγελο. Άλλο δεν μπόρεσε να μιλήσει. Έμεινε άλαλος μέχρι την μέρα, που γεννήθηκε το παιδάκι του, ο Ιωάννης, ο χαριτωμένος από τον Θεό.

Ο άγγελος συνεχίζει το ταξίδι του στη γή. Τώρα φθάνει όχι στον μεγαλόπρεπο ναό, αλλά σε μια φτωχική καλύβα της Ναζαρέτ. Βρίσκεται μπροστά όχι σε έναν ολόασπρο γέροντα, αλλά σε μια νεαρή κοπέλλα. Έρχεται να αναγγείλει όχι τη γέννηση απλά ενός παιδιού, που θα είναι γεμάτο με άγιο Πνεύμα. Έρχεται να φέρει το πιο ευχάριστο νέο, που ακούστηκε ποτέ στις Ειδήσεις του κόσμου μας. Θα γεννηθεί ο Χριστός. Ο Θεός θα γίνει άνθρωπος.

'Να έχεις χαρά εσύ που είσαι στολισμένη με τη χάρη του Θεού. Ο Κύριος είναι μαζί σου!'. Ταράχτηκε η Παρθένος Μαρία. Ο άγγελος όμως της λέει: 'Μην φοβάσαι, Μαριάμ. Ο Κύριος σου έδωσε τη χάρη του. Και νά! Θα μείνεις έγκυος, και θα γεννήσεις γιό και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Γιός του Υψίστου. Σε αυτόν θα δώσει ο Θεός το θρόνο του Δαβίδ και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος.' Η Μαρία όμως απορεί: 'Πως θα γεννήσω αφού είμαι παρθένα;' Να γεννήσει μια γιαγιά σαν την Ελισάβετ είχε γίνει κι άλλοτε. Να γεννήσει όμως μια παρθένα κοπέλλα αυτό δεν έχει προηγούμενο. Για αυτό κι ο άγγελος δεν τιμωρεί την Μαρία όπως τον Ζαχαρία. Της απαντά: 'Το άγιο Πνεύμα θα έρθει πάνω σου και η δύναμη του Θεού θα σε καλύψει. Γι αυτό και το παιδί, που θα γεννήσεις θα ονομαστεί Γιός του Θεού...Για το Θεό τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο!'. Ο Θεός, που με το άγιο Πνεύμα δημιούργησε από το τίποτα έναν όμορφο κόσμο, δεν μπορεί να φέρει στον κόσμο από μια παρθένο τον Λυτρωτή του κόσμου;

Η Παναγιά σκύβει το κεφάλι και λέει: 'Να! Είμαι μια δούλη του Κυρίου. Ας γίνει το θέλημά του!' Κάποτε σε μια άλλη γυναίκα, την Εύα, είχε ψιθυρίσει ύπουλα ο διάβολος. Τώρα την Παναγιά χαιρετά ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Η Εύα δεν άκουσε τον πατέρα της τον Θεό και έφερε το δάκρυ και τον θάνατο σε όλους μας. Τώρα μια άλλη γυναίκα υπακούει στο Θεό και φέρνει τη χαρά, τη ζωή, τον ίδιο τον Θεό στον κόσμο.

Πραγματικά, πόσο χαριτωμένη ήταν η Παναγία, για να κρατήσει στην κοιλιά της εννιά ολόκληρους μήνες αυτόν που κρατά όλα τα σύμπαντα; Η Παναγία έδινε το αίμα της στο Χριστό και εκείνος τη χάρη του. Η Μαρία, μετά το καταπληκτικό νέο, έτρεξε να συναντήσει την Ελισάβετ. Το μωράκι, που βρισκόταν στην κοιλιά της Ελισάβετ, ο Ιωάννης χοροπήδηξε από χαρά, μόλις ακούστηκε η φωνή της μητέρας του Κυρίου του. Και η γερόντισσα Ελισάβετ προφήτεψε: 'Πραγματικά εσύ είσαι η πιο ευλογημένη από τις γυναίκες!'. Τότε η Μαρία ξέσπασε σε ένα τραγούδι ευχαριστίας στο Θεό: 'Δοξάζει η ψυχή μου τον Κύριο και ξεσπά το

**Πνεύμα μου σε ύμνο για το Θεό το Σωτήρα μου, γιατί επρόσεξε την ταπεινή
δούλη του. Και νά! Από τώρα θα με μακαρίζουν όλες οι γενιές!**

Εκείνες τις μέρες ο Καίσαρας Αύγουστος έδωσε εντολή όλοι οι άνθρωποι να πάνε στις ιδιαίτερες πατρίδες τους για να απογραφούν. Ο Ιωσήφ, που ήταν αρραβωνιασμένος μόνον με την Παρθένο Μαρία, πήρε και αυτός το δρόμο για την πατρίδα του την ταπεινή Βηθλεέμ, την πόλη του Δαβίδ. Το ταξίδι από τη Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ ήταν πολύ κουραστικό. Η Μαρία όντας ετοιμόγεννη έπρεπε με τα πόδια ή το γαϊδουράκι να βαδίζει 5 ολόκληρες μέρες μέσα στην ζέστη, στη σκόνη, στην πείνα. Κι όταν έφτασε με τον Ιωσήφ στη Βηθλεέμ δεν υπήρχε ούτε ένα σπίτι αδειανό για να την φιλοξενήσει. Ο Ιωσήφ και η Παναγιά βρίσκουν προστασία σε έναν βρώμικο στάβλο από ζώα. Αυτό το χώρο βρήκε η γή για να φιλοξενήσει τον Θεό. Όταν το σκοτάδι και η νύχτα ήταν απλωμένα ακόμη και στις καρδιές των ανθρώπων, κάτω από την ζεστή ανάσα των ζώων, γεννιέται στον κόσμο ο Θεός. Η Παναγία τον τυλίγει με τα σπάργανα και τον αποκοιμίζει πάνω στα άχυρα, μέσα σε μια φάτνη.

Η γη σιωπά. Δεν σιωπά όμως κι ο ουρανός, που κατεβαίνει στη γή για να δοξολογήσει το μυστήριο της γέννησης του Θεού. Ένα πλήθος από αγγέλους εμφανίζεται όχι στους μορφωμένους και πωρωμένους Φαρισαίους αλλά στους ξάγρυπνους αμόρφωτους βοσκούς. Η φωτεινή δόξα του Κυρίου, που κάποτε βάδιζε στην έρημο μαζί με το λαό, τους αγκαλιάζει. Η νύχτα γίνεται για τους βοσκούς μέρα. Οι βοσκοί τρομάζουν και τα χάνουν. ‘Μην φοβάστε!’ τους λέει χαρούμενος ο άγγελος του Κυρίου. ‘Να! Σε εσάς τους αμόρφωτους και φτωχούς βοσκούς φέρνω την πιο χαρούμενη είδηση. Σήμερα στην πόλη του Δαβίδ, γεννήθηκε για χάρη σας ο Σωτήρας, που δεν είναι άνθρωπος απλός αλλά Χριστός Κύριος. Και για να πιστέψτε, να! Πηγαίνετε σε εκείνο το στάβλο μέσα στη φάτνη θα βρείτε ένα μωράκι νεογέννητο και αδύνατο.’ Και ξαφνικά μαζί με το πρώτο χριστουγεννιάτικο κήρυγμα ακούγεται το πρώτο χριστουγεννιάτικο τραγούδι. Όπως όταν δημιουργήθηκε ο κόσμος οι άγγελοι ξέσπασαν σε τραγούδια και παιάνες, έτσι και τώρα που ξαναγεννιέται ο κόσμος οι άγγελοι τραγουδούν: ‘Δόξα στον ύψιστο Θεό και στη γή ευλογία, στους ανθρώπους ευτυχία’. Οι βοσκοί τρέχουν να δούν με τα μάτια τους, αυτό που τους ανήγγειλε ο Κύριος. Διηγούνται στον Ιωσήφ και την Παναγία όλα αυτά που είδαν και άκουσαν. Φεύγουν γεμάτοι χαρά δοξάζοντας αυτοί πρώτοι τον Θεό.

Εκτός από τους ταπεινούς βοσκούς είναι και τρεις Πέρσες σοφοί (μάγοι), που ξαφνικά βλέπουν στον ουρανό ένα παράξενο αστέρι, πιο φωτεινό από τα άλλα ένα αστέρι που κινείται και σταματά, ένα αστέρι που λάμπει και την μέρα, ένα αστέρι, που τους οδηγεί σε μια φτωχή σπηλιά. Κανένα μωρό δεν ονομάστηκε ποτέ βασιλιάς. Κι όμως οι μάγοι ρωτούν έναν άλλο βασιλιά, τον Ηρώδη, να τους πεί πού γεννιέται Αυτός, που εκείνοι παρόλο ξένοι και ειδωλολάτρες, λαχταράνε. Οι σοφοί φτάνουν τελικά μπροστά σε ένα ταπεινό μωρό. Δεν απογοτεύονται. Του προσφέρουν χρυσάφι, γιατί πιστεύουν ότι αυτό το μωρό, όντως είναι βασιλιάς. Του χαρίζουν λιβάνι γιατί ξέρουν ότι αυτός το μωρό-βασιλιάς είναι Θεός. Του προσφέρουν σμύρνα γιατί ξέρουν ότι αυτός ο Θεός είναι ο μόνος Θεός που έχει τόσο αγάπη για τον κόσμο ώστε θα πεθάνει.

Τη στιγμή που γεννιέται η Ειρήνη στον κόσμο, αμέσως κηρύσσεται πόλεμος. Ο Θηριώδης Ηρώδης μαχαιρώνει βάνουσα όλα τα αγοράκια κάτω από 2 χρονών. Η Βηθλεέμ γεμίζει από τις φωνές, το θρήνο των μπτέρων. Τα μωρά γίνονται οι πρώτοι μάρτυρες του Χριστού. Έχουν τη χαρά να πάνε πρώτα στον Παράδεισο. Δεν είχε όμως και την ίδια χαρά ο Ηρώδης, που σάπισε ζωντανός από σκουλήκια και πήγε εκεί, που είναι το ακοίμητο σκουλήκι για να τον βασανίζει αιώνια. Ο Χριστός κυνηγημένος τρέχει στην Αίγυπτο. Αυτός, που ξενιτεύτηκε από τη γη στον ουρανό, φεύγει ξενιτεμένος από την ίδια την πατρίδα του.

Ο Χριστός από τη στιγμή που γεννήθηκε σε ένα στάβλο, άρχισε να βαδίζει προς τον τάφο. Οκτώ ημερών βρέφος, ο Χριστός πόνεσε από το κοφτερό μαχαίρι της περιτομής. Όλοι οι Ισραηλίτες από τον Αβραάμ μέχρι σήμερα περιτέμνουν τα παιδάκια, έτσι ώστε να γίνουν και αυτά μέλη του λαού του Θεού. Η περιτομή ήταν σφραγίδα. Το παιδάκι πάντα θυμόταν έτσι, ότι δεν πρέπει να έχει σχέση με εκείνους που λατρεύουν για θεό τις πέτρες και τα είδωλα. Μπορούμε να φανταστούμε τί πόνο ένοιωθε το μωράκι και η μητέρα του από την περιτομή. Ο Χριστός όμως υπέφερε αυτόν τον πόνο, γιατί ήρθε όχι να καταργήσει το νόμο, που έδωσε ο ίδιος, αλλά να συμπληρώσει. Έτσι απέδειξε ότι πραγματικά έγινε άνθρωπος σαν και εμάς και πόνεσε σαν και εμάς. Από τότε, που ήρθε ο Χριστός η περιτομή σταμάτησε. Με το βάπτισμα και την μετάνοιά μας κόβεται και πετιέται κάθε αμαρτία, που έχουμε κάνει. Για μας τους χριστιανούς αξία έχει η περιτομή της καρδιάς, το να κόβουμε τις κακές μας συνήθειες, που μαυρίζουν και λερώνουν τη λευκή φορεσιά της βάπτισής μας.

Όταν το μωρό γινόταν 40 ημερών, έπρεπε η μαμά του να το πάρει στην αγκαλιά της και να το πάει στο Ναό. Εάν μάλιστα το μωρό ήταν το πρώτο, αφιερωνόταν, χαριζόταν στον Θεό. Μέχρι σήμερα η μάνα προσφέρει το παιδί στο Θεό και Εκείνος μέσω του ιερέως το παραχωρεί και πάλι στη μάνα, για να το μεγαλώσει. Οι γονείς εάν ήταν πλούσιοι, πρόσφεραν στο Ναό ένα αρνάκι. Η Παναγιά όμως κι ο Ιωσήφ ήταν φτωχοί, για αυτό πρόσφεραν ένα ζευγέρι περιστέρια ή τρυγόνια. Όπως το τρυγόνι είναι το πιο λαλίστατο από τα πουλιά και το περιστέρι το πιο ήσυχο και πράο, έτσι και ο Χριστός κελάνδησε στον κόσμο το Ευαγγέλιο αλλά και υπέμεινε με πραότητα τα πάθη και το Σταυρό. Εκτός όμως από το ζευγαράκι των ζώων, στο Ναό βρίσκεται ένα άλλο ζευγάρι, που λαχταράει να αγγίξει το Χριστό: ο γέροντας Συμεών και η προφήτιδα Άννα. Το άγιο Πνεύμα έδωσε τη δύναμη στο γέροντα να ανεβεί τις σκάλες του Ναού. Έδωσε τη δύναμη στα γεροντικά του τρεμάμενα χέρια να κρατήσουν σφικτά τον Λυτρωτή του κόσμου. Κι όπως εμείς βλέπουμε μέσα από το παράθυρο το φώς, έτσι και τα ασθενικά μάτια του Συμεών είδαν μέσα στο μικρό σωματάκι του μωρού, το φώς ολόκληρης της θεότητας. Ο πρεσβύτερος Συμεών με συγκινημένη φωνή ευχαριστεί το Θεό και λέει: 'Τώρα Κύριε μπορείς να απολύσεις τον δούλο σου, με ευτυχία σύμφωνα με αυτά, που μου είχες προφητέψει. Γιατί τα ασθενικά μου μάτια είδαν Αυτόν, που έστειλες για όλους τους λαούς, Φώς που φωτίζει όλους τους λαούς και θα λαμπρύνει τον λαό σου τον Ισραήλ'. Μετά στράφηκε στην Παναγιά και της είπε. 'Αυτό το παιδί θα οδηγήσει άλλους στο να σκοντάψουν πάνω του και άλλους στο να σκωθούν και να αναστηθούν. Και την δικιά σου καρδιά δίκικο μαχαίρι θα το τρυπήσει, βλέποντας το παιδί σου κρεμασμένο πάνω στο Σταυρό'. Η Παναγιά δεν πόνεσε όταν γεννήθηκε ο Χριστός. Πόνεσε όμως όταν ο Χριστός έχυσε το αίμα του και πόνεσε για μας.

Όταν ο Ιησούς έγινε 12 χρονών έκανε το Πάσχα το πρώτο του ταξίδι στην αγία Πόλη, την Ιερουσαλήμ. Πρώτη φορά είδε με τα μάτια του την μεγαλόπρεπη πόλη και τον όμορφο ναό. Στην επιστροφή όμως ο Χριστός χάθηκε. Τρεις ολόκληρες μέρες τον έψαχνε η Παναγιά. Απελπισμένη τότε εκείνη γύρισε πίσω. Έτρεξε στο Ναό, να παρακαλέσει το Θεό να τη βοηθήσει. Και ξαφνικά βλέπει τον μικρό Χριστό ανεβασμένο σε ένα τραπέζι να κάνει το δάσκαλο..στους γέροντες δασκάλους. 'Παιδί μου γιατί μας το έκανες αυτό;' ρωτά το Χριστό με παράπονο. 'Εγώ κι ο πατέρας σου με αγωνία σε ζητούσαμε!'. 'Γιατί με ζητούσατε;' ρωτά με μεγαλοπρέπεια ο Χριστός. 'Δεν ξέρατε ότι έπρεπε να βρίσκομαι στο σπίτι του δικού μου Πατέρα;'. Ο Χριστός ως άνθρωπος δεν είχε πατέρα. Ο πατέρας του Χριστού είναι ο Θεός-Πατέρας και το σπίτι του είναι η Εκκλησία. Η Παναγιά δεν

κατάλαβε τα λόγια του παιδιού της. Κράτησε τα λόγια του Χριστού βαθιά στην καρδιά της και γύρισε μαζί του στη Ναζαρέτ.

Η ΒΑΦΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Μαθ.3:13-17, Μαρκ.1:9-11, Λουκ.3:21-22)

Η μαυρίλα της σκλαβιάς είχε καταπλακώσει τους Ισραηλίτες. Δεν ήταν μόνον οι Ρωμαίοι και ο σκληρός Πόντιος Πιλάτος, που ήταν ηγεμόνας της Ιουδαίας. Ήταν τα παιδιά του Ιδουμαίου Ηρώδη, που είχαν μοιραστεί την πατρίδα του Χριστού. Η σαπίλα και η διαφθορά είχε φθάσει μέχρι την καρδιά του εκλεκτού λαού, το Ναό. Αντί να υπάρχει ένας αρχιερέας υπήρχαν δύο. Μέσα σε αυτή την κατάσταση ξεπετάγεται μια αγία μορφή: ο Ιωάννης. Δεν πηγαίνει στο Ναό, που υπηρετούσε ο πατέρας του. Κηρύττει στην έρημο. Φοράει χειμώνα-καλοκαίρι ένα ρούχο φτιαγμένο από τρίχες καμήλας και μια πέτσινη ζώνη στην μέση του, σαν τον προφήτη Ηλία. Τρώει ακρίδες και άγριο μέλι, που βρίσκει στις κουφάλες των δέντρων. Κι άλλοι ψεύτικοι προφύτες τρέχανε στην έρημο. Ξεσήκωναν το λαό να πολεμήσει με τα όπλα ενάντια στους Ρωμαίους κατακτητές. Το κήρυγμα του Ιωάννη όμως είναι διαφορετικό. Κηρύττει μετάνοια. 'Μετανοείτε, γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουραμών' φωνάζει στο λαό.

Οι εγωιστές Φαρισαίοι περηφανεύονταν επειδή νόμιζαν ότι είναι παιδιά του Αβραάμ. Ο Ιωάννης τους έλεγε ότι ήταν παιδιά της οχιάς, φίδια φαρμακερά, που τσιμπάνε ύπουλα και σκοτώνουν. Τους έλεγε ότι ήταν δέντρα ξερά, χωρίς καρπούς, που θα κοπούν γρήγορα με το τσεκούρι της οργής του Θεού. Τους έλεγε ότι ήταν άχυρο, που ο Χριστός θα κάψει με φωτιά, που δεν σβήνει ποτέ. Στους αμαρτωλούς τελώνες και στους ειδωλολάτρες στρατιώτες, που τον ρωτούσαν πώς θα σωθούν κι εκείνοι, ο Ιωάννης ήταν πιο ήπιος. Δεν τους είπε να αφήσουν τις δουλειές τους, αλλά να μην κλέβουν και να μην συκοφαντούνε τα αδέρφια τους. Όταν οι άλλοι με αγωνία τον ρωτούσαν αν είναι αυτός ο Χριστός, που λαχταράνε, ο Ιωάννης με ταπεινώση έδειχνε τον Ιησού, 'το αρνάκι που θα σηκώσει και θα εξαλείψει την αμαρτία όλου του κόσμου.' Ο Ιωάννης δεν έκανε μόνον κήρυγμα. Βάφτιζε τους Ιουδαίους μέσα στα νερά του Ιορδάνη. Έμπαιναν στο νερό μέχρι το λαιμό. Έλεγαν μπροστά σε όλους τις αμαρτίες τους και βουτούσαν μετά το κεφάλι τους μέσα στο νερό. Οι αμαρτίες τους δεν σβήνονταν. Η καρδιά τους όμως ετοιμαζόταν για αν δεχτεί το βάπτισμα του Χριστού.

Μια λαμπερή μέρα ήρθε Αυτός, που περίμενε με αγωνία και ο Ιωάννης και ο λαός. Ο Ιησούς, 30 χρονών, έρχεται να βαφτιστεί κι αυτός από τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης τρέμει. Δεν θέλει να βαπτίσει Αυτόν, που ούτε τα κορδόνια από τα σανδάλια του, δεν μπορεί να λύσει. Πώς θα αγγίξει ο δούλος τον δεσπότη; 'Εγώ έχω ανάγκη να βαφτιστώ από σένα. Και σύ ο αναμάρτητος έρχεσαι σε μένα;' λέει τρέμοντας στο Χριστό. Ο Ιησούς όμως επιμένει να κάτι καθετί, που λέει ο Νόμος. Θέλει να αγιάσει τα νερά. Θέλει να φανερωθεί η αγία Τριάδα, μπροστά σε όλο τον κόσμο.

Τη στιγμή που ο Χριστός μπήκε στο ποτάμι άρχισε να προσεύχεται. Τότε ο ουρανός, που ήταν κλεισμένος από την αμαρτία του ανθρώπου, άνοιξε. Ακούστηκε η φωνή του Πατέρα: 'Αυτός είναι ο Γιός μου ο αγαπητός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου'. Το άγιο Πνεύμα κατέβηκε σαν περιστέρι και έμεινε στο κεφάλι του Χριστού. Κάποτε το περιστέρι ήρθε στο Νώε με ένα κλαδί ελιάς, για να δείξει την αρχή ενός καινούργιου κόσμου. Τώρα το άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι έρχεται πάνω στο Χριστό για να δείξει το έλεος του Θεού και την αρχή της βασιλείας του. Όπως ο κεραμέας χρησιμοποιεί νερό για να ζυμώσει το χώμα και φωτιά για να ξαναφτιάξει και πάλι ένα πήλινο δοχείο, έτσι κι ο Χριστός. Ο Χριστός, που ως Θεός είναι φωτιά, δανείζεται το νερό του Ιορδάνη για να ξαναφτιάξει και πάλι ωραίο το παιδί του τον άνθρωπο. Και μείς όταν βαφτιστήκαμε δεχτήκαμε στην καρδιά μας το άγιο Πνεύμα. Όπως το περιστέρι όμως δεν ανέχεται βρωμίες, έτσι και το άγιο Πνεύμα στενοχωριέται όταν λερώνεται το σπίτι του, η καρδιά μας. Ας μην βρωμίζουμε λοιπόν την καρδιά μας. Και όταν αμαρτήσουμε ας τρέχουμε στο λουτρό της μετάνοιας, την εξομολόγηση.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Ματθ.4:1-11, Μαρκ.1:12-13, Λουκ.4:1-13)

Ο Ιησούς Χριστός, προτού βγεί στον κόσμο, οδηγείται από το άγιο Πνεύμα στην ερημιά. Προσεύχεται. Για 40 μέρες και νύχτες, όπως ο Μωυσής και ο Ηλίας, νηστεύει. Ταπεινώνει το σώμα και την ψυχή. Ο πρώτος άνθρωπος δεν νήστεψε και έχασε τον Παράδεισο. Ο νέος Αδάμ νηστεύει και κερδίζει για όλους μας την Βασιλεία του Θεού.

Μόλις περνούν οι 40 μέρες ο Ιησούς πεινά. Ο διάβολος, που είχε ακούσει τη φωνή του Θεού-Πατέρα στη βάπτισή του Γιού Του, βλέπει τώρα τον Ιησού να πεινά σαν απλός άνθρωπος. Θέλει να δοκιμάσει τον Ιησού να δει τι είναι επιτέλους ο Χριστός. Όπως έτρεξε στον Αδάμ σαν πονηρό φίδι, έτσι τρέχει και τώρα στο Χριστό. Μόνον που ο Αδάμ τότε βρισκόταν στον κήπο. Ο Χριστός τώρα βρίσκεται στην έρημο. Ο Αδάμ τότε απολάμβανε όλα τα δέντρα. Ο Χριστός, όμως πεινά πάνω στην ξερή και καυτή άμμο. Κι όμως ο Χριστός νικά τον διάβολο. Το πρώτο πείραμα του διαβόλου στο Χριστό ήταν να κάνει τα λιθάρια της στέππας καρβέλια. 'Εαν είσαι Γιός του Θεού, όπως είπε η φωνή του ουρανού, διάταξε να γίνουν τα λιθάρια ψωμιά', προστάζει το Χριστό. Ο Ιησούς όμως δεν του κάνει το κατήρι. Ο Χριστός δεν ήρθε στη γή για ακούσει το διάβολο αλλά το Θεό. Ο Χριστός δεν ήρθε στη γή για να χορτάσει, αλλά για να υποφέρει. Ο Σατανάς και το θαύμα να έβλεπε, άπιστος θα έμενε. Καλύτερα λοιπόν να μείνει στην αμφιβολία. Να μην καταλάβει τι είναι στα αλήθεια ο Χριστός. 'Δεν ζεί διάβολε ο άνθρωπος μόνο με ψωμί αλλά και με κάθε λόγο, που βγαίνει από το στόμα του Θεού'.

Ο διάβολος τότε τον πέρνει και τον πάει στην άκρη της στέγης του Ναού. Τώρα για να πειράξει το Χριστό χρησιμοποιεί ένα λόγο από την αγία Γραφή. Ο διάβολος ξέρει απέξω τη Βίβλο, αλλά την διαστρέφει, όπως τα όργανά του, οι Ιεχωβάδες. 'Αν είσαι Γιός του Θεού, ρίξε τον εαυτό σου κάτω. Γιατί έχει γραφτεί στη Βίβλο: Ο Θεός θα δώσει εντολή στους αγγέλους του να σε σηκώσουν στα χέρια για να μην χτυπήσει σε πετρούλα ούτε το πόδι σου.' (Ψαλμός 90). Τότε ο Χριστός του απαντά πάλι από τη Βίβλο: 'Δεν κάνει να πειράζει κανείς τον Κύριο, τον Θεό του'. Και τελευταία ο διάβολος μεταφέρει το Χριστό και του δείχνει όλα τα βασίλεια του κόσμου, σαν σε κινηματογράφο. Με εγωισμό λέει στο Χριστό: 'όλα αυτά θα γίνουν δικά σου, αν πέσεις και με προσκυνήσεις'. Πόσοι δεν προσκυνούν μέχρι σήμερα τον διάβολο για να τους χαρίσει δόξες; Τότε ο Ιησούς αποκρούει το Σατανά πάλι με την αγία Γραφή: 'Φύγε πίσω μου, Σατανά, να μη σε βλέπω, γιατί έχει γραφτεί: Τον Κύριο τον Θεό σου μόνον θα προσκυνάς και αυτόν μόνον θα λατρεύεις'.

Οι Ιουδαίοι περίμεναν έναν βασιλιά που θα τους έλυνε με θαύμα την πείνα, που θα έκανε μπροστά στα μάτια όλων εκπληκτικά-μαγευτικά πράγματα, που θα είχε λαμπρή δόξα και θα υπότασσε κάτω από τα πόδια τους όλα τα βασίλεια του κόσμου. Ο Χριστός όμως δεν υπόσχεται πολύ ψωμί και άφθονα αγαθά, όπως κάνουν μέχρι σήμερα οι βασιλιάδες του κόσμου. Χορταίνει τη βαθύτερη πείνα του ανθρώπου να γνωρίσει το Θεό, τη δίψα του για αγάπη, ελευθερία, αιωνιότητα. Ο Χριστός δεν ήρθε να κάνει θαύματα-schow για να μαγέψει και να σκλαβώσει το λαό. Οι Φαρισαίοι στον 'τελευταίο πειρασμό' ζητούσαν από το Χριστό να κατέβει μόνος του από το σταυρό για να πιστέψουν το θαύμα. Ήταν η τελευταία απόπειρα του διαβόλου να σωθεί. Ο Χριστός όμως ήρθε για να θυσιασθεί. Ο Χριστός δεν ήρθε για να κυριέψει με τα όπλα και τη βία του διαβόλου τον κόσμο, όπως κάνουν οι άλλοι βασιλιάδες. Ήρθε για να σταυρωθεί για τον κόσμο. Για αυτό μέχρι σήμερα παραμένει στο Σταυρό, ο αιώνιος 'Βασιλιάς της δόξης'!

Πάσχα. Εκεί έδιωξε τους εμπόρους και τους τραπεζίτες από το Σπίτι του πατέρα του και μίλησε κρυφά τη νύχτα με τον βουλευτή Νικόδημο.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Ματθ.4:18-22,Μαρκ.1:16-20, Λουκ.5:1-11, Ιωαν.1:35-52)

Λίγο μετά την Βάφτισή του ο Χριστός διάλεξε κοντά του τους φίλους και Συνεργάτες του. Δεν πήγε στα Ιεροσόλυμα, την αγία Πόλη. Πήγε στη Γαλιλαία, εκεί, που ήταν άνθρωποι απλοί, αγράμματοι και μερικές φορές ειδωλολάτρες. Βρισκόταν στην παραλία της λίμνης της Γεννησαρέτ, όταν είδε δύο αραγμένα πλοίαρια. Οι ψαράδες έπλεναν κατάκοποι τα δίχτυα. Όλη τη νύχτα πάλευαν να πιάσουν ψάρια να να θρέψουν τις οικογένειές τους. Δεν κατάφεραν όμως τίποτα. Ήταν απογοητευμένοι και απελπισμένοι. Κι όμως εκείνη τη στιγμή της μεγάλης στενοχώριας τους, έχουε την μεγαλύτερη χαρά, να συναντήσουν τον Χριστό.

Ο Χριστός παρακαλεί, τον ένα από αυτούς, τον Σίμωνα, να του δανείσει λίγο τη βάρκα, για να μπει μέσα και να κάνει κήρυγμα να ψαρέψει κι αυτός ψυχές για τον παράδεισο. Μόλις τέλειωσε το κήρυγμα διατάζει το Σίμωνα να μπει μέσα στη βάρκα και να πάνε μαζί μέσα στη λίμνη να ρίξουν πάλι τα δίχτυα. Ο Ιησούς δεν είχε ιδέα από ψάρεμα. Ψάρια άλλωστε δεν πιάνονται ποτέ το μεσημέρι. Κι όμως ο Πέτρος κάνει υπακοή στο Χριστό. Το μόνο, που του λέει είναι: 'Κύριε όλη τη νύχτα κοπιάσαμε και δεν πιάσαμε τίποτα. Επειδή όμως εσύ με διατάξεις, θα ρίξω τα δίχτυα.' Ο Αδάμ δεν άκουσε το Θεό και έχασε τον Παράδεισο, την ευτυχία. Ο Πέτρος ακούει τον Ιησού και πιάνει τόσα πολλά ψάρια, που δεν μπορεί να τα σπκώσει μόνος του. Χωρίς το Χριστό η βάρκα ήταν αδειανή και οι ψαράδες γεμάτοι στενοχώρια. Μόλις μπήκε ο Χριστός η βάρκα γέμισε. Ο Πέτρος και η παρέα του γελάνε από χαρά και ικανοποίηση. Ξαφνικά όμως ο Σίμωνας καταλαβαίνει πόσο μικρός είναι μπροστά στον Ιησού. Πέφτει με ταπεινώση μπροστά του και του λέει: Φύγε από κοντά μου, γιατί είμαι Κύριε ένας αμαρτωλός.

Τότε ο Χριστός στρέφεται στο Σίμωνα και του λέει: 'Μην φοβάσαι. Από σήμερα θα πιάσεις όχι ψάρια για να ψοφάνε στα δίχτυα σου αλλά ανθρώπους, που θα ζωντανεύουν από το κήρυγμά σου.' Τη στιγμή της μεγαλύτερης χαράς, ο Χριστός διατάζει τον Πέτρο, αλλά και την παρέα του, τον Ιάκωβο και Ιωάννη, να αφήσουν δίχτυα, να αφήσουν την οικογένειά τους και να έρθουν ξοπίσω του. Και αυτοί κάνουν ένα σάλτο από τη βάρκα και τρέχουν πίσω από το Χριστό. Κόνουν ένα σάλτο προς την αιωνιότητα. Να γιατί ο Χριστός διάλεξε ανθρώπους ψαράδες για μαθητές του. Δεν διάλεξε μορφωμένους και δυνατούς για να μην πεί κανένας ότι το Ευαγγέλιο διαδόθηκε στον κόσμο, από τη σοφία τους. Διάλεξε ψαράδες, που δεν είχαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, που είχαν καρδιά αγνή, που ήταν να κάνουν θυσίες και κόπους για το Ευαγγέλιο. Και όμως αυτοί οι 12 απόστολοι κατάφεραν με την δύναμη του αγίου Πνεύματος να αλλάξουν όλο τον κόσμο. Λίγο αργότερα συνάντησε στο δρόμο του ο Χριστός έναν τελώνη. Οι τελώνες μάζευαν τους φόρους από τους άλλους και πολλές φορές έκλεβαν και αδικούσαν. Δύο λεξούλες είπε ο Ιησούς στον Λευί, τον Ματθαίο: Ακολουθησέ με!. Και αυτός τα παρατάει όλα και ακολουθούσε τον Χριστό. Έκανε πανηγύρι μεγάλο στο σπίτι του. Οι ευλαβείς Φαρισαίοι, μόλις είδαν το Χριστό να κάνει παρέα με αμαρτωλούς κλέφτες τελώνες γόγγυζαν ενάντια στο Χριστό. Εκείνος όμως με νόημα τους έλεγε. 'Τον γιατρό φωνάζουν εκείνοι, που καταλαβαίνουν την αρρώστια τους, όχι εκείνοι, που νομίζουν ότι είναι καλά. Εγώ ήρθα να φωνάξω σε μετάνοια εκείνους που καταλαβαίνουν την αμαρτία τους κι όχι τους εγωιστές, που νομίζουν ότι είναι δίκαιο.'

Όλοι μας ξέρουμε απέξω και ανακατωτά τα ονόματα των ποδοσφαιριστών της ομάδας που λατρεύουμε, ή τα στοιχεία των τραγουδιστών που ακούμε. Αυτοί κάποτε θα σβήσουν. Δεν μπορούν ούτε τον εαυτό τους να σώσουν. Είναι κρίμα ότι δεν ξέρουμε τα ονόματα των 12 μεγαλύτερων ανθρώπων στον κόσμο, που κήρυξαν παντού το κήρυγμα του Χριστού και στο τέλος έχυσαν το αίμα τους για την αγάπη του. Ζούν όμως μέχρι σήμερα. Οι 12 απόστολοι ήταν: Σίμωνας Πέτρος και ο Αντρέας ο αδερφός του, Ιάκωβος και Ιωάννης, Φίλιππος και Βαρθολομαίος,

Θωμάς και Ματθαίος, Ιάκωβος ο γιός του Αλφαίου, Σίμωνας ο ζηλωτής, Ιούδας ο γιός του Ιακώβου και Ιούδας ο Ισκαριώτης, που έγινε προδότης.

Κοντά στην Προβατική πύλη της Ιερουσαλήμ, υπήρχε μια κολυμβήθρα, που λεγόταν Βηθεσδά, σπίτι δηλ. της αγάπης. Η κολυμβήθρα είχε τριγύρω της πέντε θολωτά υπόστεγα. Κάτω από αυτά τα υπόστεγα βρισκόταν ένα μεγάλο πλήθος από αρρώστους τυφλούς, κουτσούς. Άγγελος κατέβαινε κάθε τόσο και τάραζε το νερό. Εκείνος, που κατάφερνε να μπει πρώτος μέσα στο νερό γινόταν αμέσως καλά, ότι και να είχε. Η κολυμβήθρα αυτή δεν ήταν ιαματικό λουτρό, γιατί τότε θα γίνονταν όλοι οι άρρωστοι καλά. Η κολυμβήθρα έκανε καλά τους αρρώστους γιατί είχε τη χάρη του Θεού. Γιατί όμως ο άγγελος δεν κατέβαινε τακτικά στο νερό; Με αυτό τον τρόπο όμως οι άνθρωποι γυμνάζονταν στην υπομονή και την επιμονή στην προσευχή.

Κοντά σε αυτή την κολυμβήθρα υπήρχε και ένας παράλυτος, που βρισκόταν κατάκοιτος 38 ολόκληρα χρόνια. Δεν είναι τόσο η ασθένεια που τον ταλαιπωρεί, δεν είναι μόνον η φτώχεια που τον δέρνει αφού δαπάνησε όλο το βίος του στους γιατρούς, δεν είναι μόνον η περιφρόνηση κι η ταπείνωση που του δείχνουν οι άλλοι. Ο παράλυτος είναι μια τραγική φιγούρα για δύο λόγους. Ο δυστυχής άνθρωπος είναι μόνος. Νοιώθει μια απέραντη & βαθειά μοναξιά. Δεν έχει όπως ο ίδιος τονίζει άνθρωπο! Ενώ περνούσαν χιλιάδες άνθρωποι από μπροστά του, άνθρωπος αληθινός, πραγματικός με καρδιά και αισθήματα δεν υπήρχε. Ο άνθρωπος αισθάνεται για πρώτη φορά την κόλαση, όταν βρέφος ακόμη, πάψει να βρίσκεται στη ζεστή αγκαλιά και το σώμα της μανούλας του και βρεθεί μόνος σε έναν έρημο κι άγνωστο κόσμο! Ο άνθρωπος μεγαλώνει όχι από το μητρικό γάλα μόνο αλλά κυρίως από το μητρικό χέρι και από την επαφή με έναν άλλο άνθρωπο που τον αγαπά και τον πονά. Το δεύτερο τρομερό μαρτύριο του ήταν η έλλειψη ελπίδας. Ενώ όλοι είχαν κάποιον δικό τους να τους βουτήξει στην κολυμβήθρα, όταν ο άγγελος κουνούσε τα νερά, ο παραλυτικός έμενε αβοήθητος. Καρφωμένος στη θέση του δεν μπορούσε να αρπάξει την ευκαιρία, που ερχόταν μπροστά στα πόδια του, που δεν μπορούσε όμως να μετακινήσει. Μοναξιά & απελπισία λοιπόν ήταν τα δύο μαρτύρια του παραλυτικού!

Ο Ιησούς όταν πήγε στα Ιεροσόλυμα το Πάσχα δεν επισκέφτηκε τα ανάκτορα. Πήγε εκεί πού ήταν τα πονεμένα αδέρφια του, για τα οποία εγκατέλειψε ο ίδιος τον ουράνιο θρόνο Του. Ο αληθινός Θε-άνθρωπος πλησιάζει με στοργή κι αγάπη τον παραλυτικό. Τον ρωτά πόσα χρόνια είναι κατάκοιτος για να δείξει στους μαθητές του την υπομονή του δυστυχισμένου αρρώστου. Στη συνέχεια πάλι για να φανερώσει μια άλλη αρετή του παραλυτικού ρωτά τον άρρωστο: 'Θέλεις να γίνεις καλά;' Αν είμαστε εμείς 38 ολόκληρα χρόνια σωριασμένοι σε μια γωνία, όχι κάποιου σπιτιού αλλά μιας στοάς, τι θα απαντούσαμε στο Χριστό; 'Άνθρωπέ μου ήρθες να παίξεις με το βάσανό μου και με κοροιδεύεις; Με ρωτάς αν θέλω να γίνω καλά;' Ο παραλυτικός όμως διαθέτει όμως ταπείνωση. Δεν γογγύζει ενάντια στο Θεό, ούτε ενάντια στους άλλους ανθρώπους, που κοιτούσαν μόνο τον εαυτό τους. Με πολλή πραότητα και καλωσύνη μη γνωρίζοντας ότι ο Χριστός ήταν ο μοναδικός γιατρός, το απαντά: Κύριε! Δεν έχω άνθρωπο για να με ρίξει στην κολυμβήθρα, μόλις ταραχθεί το νερό'.

'Ο παραλυτικός με το τρόπο του τα λέει όλα και δεν ζητά τίποτε. Και ο Χριστός με τη σειρά του χωρίς να ζητήσει τίποτε, ούτε καν την πίστη, όπως σε όλα σχεδόν τα θαύματά του, δίνει στον ταπεινό και υπομονετικό παραλυτικό όλα, την πνευματική και σωματική του υγεία! Του λέει ο Χριστός: Σήκω πάνω. Πάρε το κρεβάτι σου και περιπάτει'. Ο Χριστός θεραπεύει μόνον με τον λόγο του, ενώ οι γιατροί με τα φάρμακα. Ο Χριστός θεραπεύει αμέσως και δωρεάν ενώ οι γιατροί χρειάζονται χρόνο και χρήμα. Ο Χριστός θεραπεύει τελείως ενώ οι γιατροί πολλές φορές μόνο ένα μέρος του οργανισμού μας μπορούν να κάνουν καλά. Ο Χριστός πρώτα δείχνει έμπρακτα την αγάπη του και τη βοήθεια του προς τον παραλυτικό και κατόπιν με γλυκύτητα τονίζει στον παραλυτικό: 'Προσπάθησε να μην ξαναμαρτήσεις για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο!' Η αμαρτία έχει συνέπειες. Το ακριβώτερο πράγμα στον κόσμο δεν είναι τα διαμάντια ή άλλα σπάνια έργα τέχνης. Το ακριβώτερο πράγμα στον κόσμο, το οποίο σήμερα πουλιέται φθηνά είναι η αμαρτία, γιατί τα αποτελέσματα της αμαρτίας είναι ο θάνατος.

Ο παραλυτικός υπακούει στο Χριστό και πηδάει όρθιος σαν το ελαφάκι. Γίνεται αμέσως καλά. Δεν γίνονται όμως καλά και οι πονηροί Ιουδαίοι, που είναι παράλυτοι στην καρδιά τους. Κατηγορούν το Χριστό, επειδή τον έκανε καλά το Σάββατο και τον παράλυτο, επειδή τέτοια μέρα σηκώνει το κρεβάτι του.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ (Λουκ.4:14-5:26, Μαρκ.1:21-2:12)

Κάποιο Σάββατο ο Χριστός επισκέφτηκε την ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Ναζαρέτ. Πήγε το Σάββατο στη Συναγωγή, όπου μαζεύονταν οι Ισραηλίτες για να λατρέψουν το Θεό και να ακούσουν το κήρυγμα. Ο Ιησούς ζήτησε το λόγο για να εξηγήσει ένα κομμάτι από την αγία Γραφή. Ο υπηρέτης έφερε στο Χριστό τον προφήτη Ησαΐα. Ο Χριστός ξετύλιξε το ρολό και άρχισε να διαβάζει ότι έλεγε ο προφήτης 800 χρόνια πριν, για Αυτόν τον ίδιο. Διάβασε λοιπόν ο Ιησούς:

‘Το πνεύμα του Κυρίου είναι πάνω μου γιατί ο Κύριος με έχρισε. Με έστειλε να κάνω καλά αυτούς που η ψυχή τους είναι τσακισμένη. Να φέρω χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να κηρύξω την ελευθερία σε αυτούς, που είναι δούλοι. Να δώσω το φώς στους τυφλούς, να φέρω ελευθερία στους καταπιεσμένους, να αναγγείλω τον ερχομό του χρόνου, που ο Κύριος θα φέρει σωτηρία στο λαό του.’

Όταν τέλειωσε την ανάγνωση, ο Κύριος τύλιξε το βιβλίο. Το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω στο Χριστό. Περίμεναν να ακούσουν από αυτόν τί σήμαιναν αυτά τα λόγια. Ο Χριστός όμως μόνο μια πρόταση τους είπε: ‘Όλα αυτά, που ακούσατε από τον προφήτη, εκπληρώνονται σήμερα’. Όλοι τους ήταν μαγεμένοι από το νεαρό δάσκαλο. ‘Μα καλά δεν είναι αυτός ο γιός του μαραγκού Ιωσήφ και της Μαρίας;’ Μα είναι όμως ποτέ δυνατόν ο γιός του μαραγκού να είναι ο βασιλιάς που περιμένουμε; Γιατί δεν κάνει κανένα θαύμα και σε μας για να τον πιστέψουμε;’ αναρωτιόνταν. Τότε ο Χριστός κατάλαβε τί σκέφτονταν στην καρδιά τους και τους λέει: ‘Θέλετε να κάμω θαύματα και σε εσάς όπως στην Καπερναούμ. Εκείνοι όμως έχουν πίστη, ενώ εσείς δεν έχετε. Μήπως το ίδιο δεν έγινε και με τον Ηλία και Ελισσαίο; Και οι δύο τους φύγανε μακριά από την πατρίδα τους και κάνανε θαύματα στους ξένους.’ Τότε οι συμπατριώτες του οργίστηκαν. Έβγαλαν το Χριστό έξω από την πόλη, κοντά σε ένα γκρεμό για να τον σκοτώσουν. Εκείνος όμως πέρασε ανάμεσά τους με θάρρος και ηρεμία και έφυγε.

Ο Χριστός έφυγε από την πατρίδα του και πήγε στην Καπερναούμ. Εκεί στη Συναγωγή ήταν ένας άνθρωπος κυριευμένος από τον διάβολο. Αυτός άρχισε να φωνάζει: Τι έχουμε εμείς με σένα Χριστέ, κοινό; Ήρθες εδώ στη γή να μας καταστρέψεις. Σε ξέρω ότι είσαι ο άγιος του Θεού.’ Τότε ο Χριστός του λέει: Κλείστο το στόμα σου και βγές από τον ταλαίπωρο άνθρωπο. Τότε ο διάβολος αμέσως αφού έριξε τον άνθρωπο στη μέση, έφυγε χωρίς να του κάνει κανένα κακό. Όλοι έμειναν με το στόμα ανοικτό. Έλεγαν ο ένας στον άλλο. Μα καλά τί δύναμη έχει ο λόγος αυτού του ανθρώπου, που διατάζει έτσι τα πονηρά πνεύματα και φεύγουν; Αμέσως μετά ο Χριστός πάλι με τη διαταγή του, έκανε καλά τη πεθερά του Σίμωνα Πέτρου, που είχε βαρύ πυρετό. Μέχρι να δύσει ο ήλιος όλος ο κόσμος έμαθε πόσο δύναμη έχει ο Ιησούς. Του έφεραν λοιπόν μπροστά του, όσους ήταν άρρωστοι και ο Χριστός ακουμπούσε το χέρι πάνω τους και τους έκανε αμέσως καλά.

Πάλι στην ίδια πόλη ο Χριστός κάποια μέρα κήρυττε το λόγο του πατέρα του. Τόσος πολύς ήταν ο κόσμος και τόσο απορροφημένος από το κήρυγμά του ώστε δεν άκουσαν τις φωνές τεσσάρων ανθρώπων, που βάσταζαν το κρεβάτι με έναν παράλυτο. Τόση όμως αγάπη είχαν αυτοί οι τέσσερις και τόση πίστη στο Χριστό ώστε ξήλωσαν τη σκεπή και από κεί κατέβασαν με σκοινιά τον άρρωστο αδερφό τους μπροστά Του. Ο λαός άκουγε το Χριστό, αλλά δεν τον υπάκουε. Δεν έδειξε αγάπη. Δεν έκανε μέρος για να περάσει ο παράλυτος. Οι τέσσερις δεν άκουγαν το Χριστό. Είχαν όμως μεγάλη αγάπη και πίστη. Ο Χριστός μόλις είδε τον παράλυτο μπροστά στα πόδια του, έκανε μια δύσκολη ερώτηση στους Φαρισαίους: Τί είναι πιο δύσκολο να συγχωρήσω τις αμαρτίες αυτού του παράλυτου ανθρώπου ή να τον κάμω καλά; Αυτοί αμέσως ταραχτήκαν. ‘Μόνον ο Θεός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, όχι και αυτός εδώ ο Ναζωραίος’. Έτριβαν τα μάτια τους όμως όταν ο Χριστός και τις αμαρτίες του παράλυτου συγχώρησε και

τον ίδιο τον παράλυτο τον έκανε τόσο γερό, ώστε να έχει δύναμη να σηκώσει το κρεβάτι του και να πάει μόνος του στο σπίτι.

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ -Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Ματθ.5:1-12, 6:17-49)

Κάποτε ο Χριστός σε ένα βουνό είχε δώσει μέσα σε βροντές και αστραπές τις 10 εντολές. Τώρα ο Ιησούς πάνω σε ένα όρος, μέσα σε γαλήνη και ηρεμία, δίνει στους μαθητές του κάποιο Νόμο αφάνταστα τελειότερο και καλύτερο. Ας τον ακούσουμε:

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που είναι ταπεινοί γιατί δικιά τους είναι η βασιλεία των ουρανών.

Τρισευτυχισμένοι είναι όχι αυτοί, που γλεντάνε, αλλά αυτοί που περνάνε δοκιμασίες και στενοχώριες και κλαίνε για τα αμαρτήματά τους γιατί αυτοί στην άλλη ζωή θα έχουν απόλαυση.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που είναι πραείς, αυτοί που είναι φτωχοί και άσημοι γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γή της Επαγγελίας, τον Ουρανό.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που πεινάνε και διψάνε για δικαιοσύνη γιατί αυτοί θα χορτασθούνε.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που ελεούν, που έχουν σπλαχνική καρδιά και ανοίγουν την καρδιά τους και τα χέρια τους για να βοηθήσουν, γιατί αυτούς θα τους ελεήσει ο Θεός.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που έχουν καρδιά καθαρή από κακιές σκέψεις και επιθυμίες γιατί αυτοί θα δούν τον Θεό.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που κάνουν ειρήνη, που κάνουν το καλό και το αγαθό, γιατί αυτοί θα ονομασθούν γιοί του Θεού.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που διώκονται για την αρετή και το καλό γιατί η βασιλεία των ουρανών δικιά τους θα είναι.

Ο Χριστός κατόπιν λέει στους μαθητές και τους ότι πρέπει να μοιάζουμε με το φώς που ζεσταίνει, που οδηγεί, που φωτίζει τον κόσμο. Πρέπει το παράδειγμά μας να λάμπει σαν το φώς για να βλέπουν οι άλλοι τα καλά μας έργα και να δοξάζουν τον ουράνιο πατέρα μας. Πρέπει εμείς τα παιδιά του Χριστού να μοιάζουμε σαν το αλάτι που κρατάει φρέσκο και νοστιμίζει το φαγητό. Εμείς τους χριστιανούς μας παρατηρούν οι άνθρωποι, όπως παρατηρούν μια πόλη χτισμένη στο βουνό. Εμείς λοιπόν οι χριστιανοί πρέπει στο σχολείο, στο διάλλειμα, στην παρέα μας να είμαστε πραγματικά παιδιά του μεγάλου πατέρα μας του Θεού.

Ο Χριστός συμπληρώνει το Νόμο του Μωσή. Χτυπά το κακό στις ρίζες του. Ο Νόμος έλεγε να μην σκοτώνουμε. Ο Χριστός είπε ότι δεν πρέπει να θυμώνουμε εναντίον του αδερφού μας. Όποιος βρίζει τον αδερφό του είναι ένοχος μπροστά στο δικαστήριο του Θεού και θα ριχθεί στην αιώνια φωτιά της Κόλασης. Ο Νόμος έλεγε ότι δεν πρέπει κανείς να πάρει την γυναίκα του αδερφού του. Ο Ιησούς είπε ότι είναι καλύτερα να κόψεις τις σχέσεις με κάποιον που αγαπάς σαν το μάτι σου, ή το χέρι σου, παρά να σκεφτείς κάτι πονηρό εναντίον της γυναίκας του αδερφού σου. Ο Νόμος έλεγε να μην ορκίζεται κανείς ψεύτικα στο δικαστήριο. Ο Χριστός λέει να μην ορκιζόμαστε καθόλου, αλλά να λέμε την αλήθεια με ένα 'ναι' ή ένα 'όχι'. Ο Νόμος έλεγε να ανταποδίδουμε στα ίσα ότι μας κάνει ο άλλος. Ο Χριστός μας λέγει να υπομένουμε με αγάπη ακόμη και για τον εχθρό μας. Όπως ο Πατέρας μας ο Θεός δίνει τον ήλιο του σε όλους έτσι και εμείς πρέπει όλους, φίλους και εχθρούς να βοηθάμε, χωρίς να κάνουμε διαφήμιση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε να κάνουμε την προσευχή μας και να λέμε ιδίως το 'Πάτερ ημών'. Πρέπει να νηστεύουμε και να μην καταδικάζουμε τους συνανθρώπους μας. Όπως τα πουλιά και τα λουλούδια δεν έχουν άγχος τί θα φάνε και πώς θα ντυθούνε, γιατί τα ταΐζει και τα ντύνει ο ουράνιος Πατέρας τους, έτσι και εμείς πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στο Θεό μας. Ότι θέλουμε να μας κάνουν οι άλλοι, αυτό να κάνουμε και εμείς σε αυτούς. Εάν συγχωράμε λοιπόν τους εχθρούς μας θα συγχωρήσει και εμάς ο Πατέρας μας και θα μας πάρει κοντά του στη βασιλεία του.

Η ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ ΤΗΣ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥ
(Ματθ.8:23-34, Μαρκ.4:35-5:20, Λουκ.8:22-39)

Ο Χριστός μετά το όρος των Μακαρισμών μπήκε μαζί με τους μαθητές του σε μια βάρκα για να περάσει απέναντι. Ήταν τόσο κουρασμένος ώστε αποκοιμήθηκε. Ενώ το καράβι βρισκόταν στη μέση της λίμνης της Τιβεριάδας σηκώθηκε φοβερή φουρτούνα. Το καράβι πήγαινε σαν καρυδότσουφλο. Οι απόστολοι, αν και έμπειροι ναύτες, τρόμαξαν. Ξύπνησαν το Χριστό και του είπαν: Κύριε σώσε μας γιατί κανόμαστε!'. Ο Χριστός που κάποτε είχε δημιουργήσει από το χάος τον όμορφο κόσμο μας, σηκώθηκε και μάλωσε την θάλασσα: Σώπα! Φιμώσου!'. Τα νερά αμέσως ηρέμησαν και γαλήνεψαν. Μαζί με τα νερά ηρέμησε και η καρδιά των μαθητών. Ο Ιησούς τότε γυρνάει και τους ρωτά: Γιατί είστε δειλοί; Γιατί έχετε τόσο λίγη εμπιστοσύνη σε μένα;'. Οι μαθητές τότε είπαν γεμάτοι κατάπληξη: Ποιός είναι Αυτός, που τον υπακούνε οι άνεμοι και οι θάλασσες;'

Μόλις πατάει ο Ιησούς το πόδι του στη στεριά, ένας άνθρωπος κυριευμένος όχι από έναν αλλά πολλούς δαίμονες, τρέχει και πέφτει μπροστά στα πόδια του. Οι δαίμονες είχαν κυριέψει πραγματικά τον ταλαίπωρο άνθρωπο. Τον έβγαλαν από το σπίτι και την οικογένειά του. Του ξέσχισαν τα ρούχα. Σπίτι του έκαναν τα μνήματα των νεκρών. Πόσες φορές κι εμείς δεν νομίζουμε ότι μακριά από το σπίτι μας βρίσκεται η χαρά και η ζωή και μετά καταλαβαίνουμε ότι τα μέρη της τάχα διασκέδασης είναι γιαλιστεροί τάφοι της χαράς και της αγάπης; Ο κακόμοιρος άνθρωπος έπεσε μπρούμυτα μπροστά στο Χριστό. Ενώ ο ίδιος ήθελε να γίνει καλά, κάποια άλλη φωνή φώναζε δυνατά: 'Τι δουλειά έχεις εσύ με μένα Ιησούς, Γιέ του Θεού του υψίστου;'. Ο διάβολος ήξερε αυτό, που μέχρι σήμερα οι Ιεχωβάδες δεν θέλουν να πιστέψουν ότι ο Χριστός δεν είναι ένας καλός άνθρωπος αλλά είναι γιός του Θεού, δηλαδή Θεός.

Ο Ιησούς πρώτα διατάσσει το δαίμονα να φύγει από τον άνθρωπο και μετά ρωτάει για το όνομά του. Ο διάβολος ήξερε ποιός βρίσκεται μπροστά του. Ο Ιησούς δεν ξέρει; Ο Ιησούς θέλει να μας δείξει πώς ενεργεί ο διάβολος. Ο διάβολος δεν έχει όνομα. Έχει νούμερο. Ο Ιησούς και η Εκκλησία μας δίνει όνομα και μας φωνάζει πάντα με το όνομά μας, όπως φωνάζει η μητέρα το παιδί της. Ο διάβολος μας κάνει νούμερα και δούλους. Ο διάβολος ομολογεί στο Χριστό ότι λέγεται 'Λεγεών'. Λεγεώνα ονομαζόταν ένας στρατός από 6.000 καλά οπλισμένους στρατιώτες. Ο ταλαίπωρος άνθρωπος ήταν σκλάβος, δούλος σε 6.000 πονηρά πνεύματα. Πολλοί μεγάλοι λέγονται 'κύριοι' και 'κυρίες'. Είναι όμως σκλάβοι σε ένα μικρό τσιγαράκι....

Ο διάβολος παρακαλεί τον Ιησού να μην τον διατάξει να πάει στην κόλαση αλλά να μπουνε στα γουρούνια, που έβοσκαν εκεί κοντά. Παρόλο που ο Θεός είχε απαγορεύσει το χοιρινό, μερικοί έβοσκαν γουρούνια για να βγάλουν λεφτά. Για αυτό κι ο Θεός άφησε τον διάβολο να πάει στα γουρούνια, για να δούν τα αφεντικά τους τί παθαίνουν αυτοί που κερδίζουν παράνομα. Τα γουρούνια έπεσαν όλα στο γκρεμό. Είδαμε έτσι κι εμείς τί θα παθαίναμε εαν ο Θεός άφηνε το πονηρό Πνεύμα, που τόσο μας ζηλεύει, να μας κυριέψει. Οι βοσκοί τρέχουν κοντά στο Χριστό. Αντί να δούνε το θαύμα και να τον προσκυνήσουν, τον παρακαλούσαν να φύγει από το μέρος τους. Ο Χριστός έφυγε. Έδωσε εντολή όμως στον δαιμονισμένο, που τώρα ήταν καλά και δόξαζε το Θεό, να μην τον ακολουθήσει αλλά να γυρίσει στο σπίτι του και να διαλαλεί όσα του έκανε ο Θεός.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ
ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
(Ματθ.9:18-26,Μαρκ.5:21-43,Λουκ.8:40-56)

Ενώ από τα Γέρασα οι άνθρωποι έδωξαν τον Χριστό, στην Καπερναούμ τον υποδέχτηκαν με χαρά. Μπροστά στα πόδια του Χριστού έπεσε ο άρχοντας της συναγωγής, ο Ιάειρος. Η μοναχοκόρη του, μόλις 12 χρονών πέθαινε από μια βαριά αρρώστια. Το πρόβλημά του αυτό τον προσγείωσε στα πόδια κάποιου, που λίγο πιο πριν ειρωνευόταν. Αυτός, ένας δάσκαλος, ένας ισραηλίτης άρχοντας πέφτει μπροστά στα πόδια ενός ξυλουργού από την κακόφημη Ναζαρέτ. Πολλές φορές και μείς νομίζουμε ότι κάποιιοι είμαστε. Μόλις στείλει όμως ο Θεός μια φουρτούνα, ταπειωνόμαστε. Πέφτουμε στα γόνατα. Προσευχόμαστε. Οι γιατροί, που φώναζε ο Ιάειρος, είχαν σηκώσει ψηλά τα χέρια. Και αυτός σήκωσε ψηλά τα χέρια στον Χριστό.

Την ώρα όμως, που ο Χριστός πήγαινε στο σπίτι του Ιαείρου, μαζί με λαό πολύ, ξαφνικά σταματά. Ενώ τόσοι άνθρωποι τον ακουμπούσαν και τον έσπρωχναν στα σοκάκια της Καπερναούμ, ο Ιησούς ρωτά με απορία: 'Ποιός με άγγιξε;' Σε ένα κοριτσάκι 12 χρονών πήγαινε. Και τώρα μια γυναίκα 12 χρόνια αρρωστη είχε τρέξει κοντά του, για να τον ακουμπήσει και να γίνει καλά. Είχε μια πληγή, από όπου έτρεχε συνέχεια αίμα. Ακόμα κι οι Ισραηλίτες, τις γυναίκες τις θεωρούσαν κατώτερα πλάσματα. Ιδίως αν μια γυναίκα είχε αιμορραγία έπρεπε να μένει μακριά από τους ανθρώπους. Η ίδια, εαν κανείς ήθελε να την πλησιάσει και να την χαιρετήσει έπρεπε να τον διώξει από κοντά της, για να μην θεωρηθεί από τους ιερείς ακάθαρτος. Δεν φτάνει λοιπόν, που η γυναίκα είχε τους πόνους της. Δεν φτάνει που είχε δώσει όλη την περιουσία της στους γιατρούς. Το μεγαλύτερο πρόβλημά της ήταν ότι δεν μπορούσε να χαρεί ποτέ τη ζεστασιά της επικοινωνίας, της αγκαλιάς, της στοργής. Η μόνη της ελπίδα ήταν ο Χριστός. Το Χριστό άγγιξε με πίστη και εμπιστοσύνη. Και έγινε καλά. Γιατί όμως ο Χριστός τώρα ρωτά ποιός τον άγγιξε; 'Ηθελε να προσβάλλει την γυναίκα; Αν ήταν άλλος δάσκαλος στη θέση του και τον ακουμπούσε μια βρώμικη γυναίκα, θα την έβριζε, θα έτρεχε μακριά της. Ο Χριστός δεν ήταν τέτοιος. Ξέρει ποιά τον άγγιξε. Θέλει όμως αυτή την πιστή γυναίκα να την γνωρίσουν κι άλλοι να την γνωρίσει όλος ο κόσμος μέσα από το Ευαγγέλιο. Η Βερονίκη, (έτσι λεγόταν η γυναίκα) πέφτει τρέμοντας στα πόδια του Χριστού. Μπροστά σε όλο τον κόσμο είπε με δάκρυα τί της συνέβαινε και τί έκανε για να σωθεί. Ο Ιησούς, αφού την άφησε να δώσει ένα μάθημα σε όλους εμάς που απελπιζόμαστε, της είπε: 'Έχε θάρρος κόρη μου. Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε στο καλό!'

Ασφαλώς ο Ιάειρος δεν θα είδε με καλό μάτι αυτή την γυναίκα, που καθυστερούσε τόσο τον Ιησού. 'Ηξερε ότι το παιδί του πεθαίνει. Γιατί καθυστερεί τώρα τόσο ο Ιησούς; Τη στιγμή, μάλιστα που μιλούσε ο Χριστός, ήρθε κάποιος από το σπίτι του, και του λέει: 'Η κόρη σου πέθανε! Μην ενοχλείς το δάσκαλο'. Ο Χριστός όμως γύρισε και του είπε: 'Μην φοβάσαι αλλά πίστευε. Το παιδί σου δεν πέθανε αλλά κοιμάται': Και μείς πολλές φορές απελπιζόμαστε από το Χριστό, που δεν κάνει αμέσως αυτό, που ζητάμε. Ο Χριστός όμως ξέρει περισσότερα από εμάς. Μόλις φτάνει ο Ιησούς στο σπίτι όλοι έκλαιγαν και μοιρολογούσαν. Μόλις άκουσαν από το Χριστό ότι το παιδί δεν πέθανε αλλά κοιμάται όλοι τον κοροΐδευαν. Από αυτό κανείς μπορεί να καταλάβει ότι η μικρή κορούλα πραγματικά είχε πεθάνει και ότι δεν βρισκόταν σε κώμα. Ο Ιησούς πήρε μαζί του τους τρεις μαθητές, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη και τους γονείς των παιδιών. Κράτησε το μικρό κορίτσι από το χέρι και με εξουσία είπε: Κορίτσι σήκω!'. Το παιδί άνοιξε τα βλέφαρά του. Αναστήθηκε! Οι γονείς της τα έχασαν.

Ήταν τόσο καλά που μπορούσε κιόλας να φάει. Ο Ιησούς διέταξε κανείς να μην διαφημίσει το θαύμα.

**Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟΥ ΤΗΣ ΝΑΙΝ (Ματθ.8:5-13, Λουκ.7:1-17)**

Όταν τελείωσε το κήρυγμα ο Ιησούς πήγε στην αγαπημένη του πόλη την Καπερναούμ. Μπροστά στον Ιησού πέφτει κάποιος, που δεν ανήκει στον εκλεκτό ισραηλιτικό λαό, και δεν πιστεύει στον αληθινό Θεό: ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος. Ο δούλος του είναι βαριά άρρωστος και είναι έτοιμος να πεθάνει. Ο αφέντης του τον αγαπάει τόσο, ώστε τρέχει απελπισμένος στον μεγάλο γιατρό και του λέει: 'Κύριε ο δούλος μου είναι κατάκοιτος, παράλυτος και υποφέρει πολύ'. Ο Ιησούς τον ηρεμεί. 'Εγώ θα έρθω να τον θεραπεύσω.' Ο Ρωμαίος όμως εκατόνταρχος λέει στο Χριστό: 'Κύριε δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου. Πες μόνον ένα λόγο και ο δούλος μου θα γιατρευτεί. Και εγώ είμαι άνθρωπος, που λέω στον ένα στρατιώτη πήγαινε και πηγαίνει και στον άλλο 'έλα!' και έρχεται. Όταν τον άκουσε ο Κύριος να μιλά με τέτοια ταπείνωση και τέτοια πίστη τον θαύμασε και είπε σε αυτούς, που τον ακολουθούσαν: 'Σας διαβεβαιώνω ότι τέτοια πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δεν βρήκα. Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί θα έρθουν από ανατολή και δύση, από αι πέρατα της οικουμένης στον Παράδεισο, στην αγκαλιά του Αβραάμ. Και αντίθετα πολλοί Ισραηλίτες, που νομίζουν ότι έχουν κληρονομιά τους τον Παράδεισο θα πεταχτούν στο σκοτάδι. Εκεί θα κλαίει και θα τρίζουν τα δόντια τους. Ύστερα στρέφεται στον εκατόνταρχο και του λέει: 'Πήγαινε και ας γίνει αυτό που πίστευες'.

Την άλλη μέρα ο Ιησούς μπήκε σε μια πόλη, που λεγόταν Ναίν. Η μικρή χαρούμενη παρέα του Ιησού βρίσκεται μπροστά σε μια πένθιμη πομπή. Ο Ιησούς νέος, 30 μόλις χρονών, βρίσκεται μπροστά στη σορό ενός άλλου νέου. Ο Χριστός που είναι η ζωή βρίσκεται μπροστά στο θάνατο, στην πιο απαίσια μορφή του. Μια γυναίκα είχε χάσει χρόνια πολλά πριν τον άντρα της. Τότε ήξερε όμως ότι δυό μάτια, που σκορπούσαν τη χαρά, την περίμεναν στο σπίτι. Τώρα κλείνουν για πάντα και τα δυό αυτά μάτια. Και δεν ήταν μόνον ο πόνος του χαμού του παιδιού της, που της έσχιζε την καρδιά. Ήταν και η πίστη των άλλων, ότι αυτή η γυναίκα πρέπει να έχει κάνει πολλά αμαρτήματα για να πεθάνουν τόσο σύντομα ο άντρας και το παιδί της.

Όταν είδε τη χήρα ο Ιησούς τη σπλαχνίστηκε. Το πρώτο, που της είπε ήταν: 'Μην κλαίς!'. Δεν είναι το κλάμα κακό. Κακό να κλαίμε χωρίς ελπίδα στο Θεό. Δεν έμεινε όμως ο Ιησούς στα συλλληπητήρια. Προχώρησε μπροστά στη σορό. Ακούμπησε το κεφάλι του νέου και είπε: 'Νεαρέ, σε διατάζω να σηκωθείς!'. Ήταν μια φωνή που αντιλάλησε μέχρι τα βάθη του Άδν. Ο Χριστός δεν προσευχήθηκε στον Πατέρα του, όμως έκανε κάποτε ο Ηλίας και ο Ελισσαίος. Διέταξε απλά το παιδί να σηκωθεί, γιατί ήθελε να αποδείξει στους Ιουδαίους τότε και στους Ιερωβάδες σήμερα, ότι είναι ο ίδιος Θεός ίσος με τον Πατέρα. ότι είναι αυτός που με την ίδια φωνή δημιούργησε από το μηδέν και το χάος έναν πανέμορφο κόσμο. Για αυτό και το παιδί αμέσως σηκώθηκε και ακολούθησε την μητέρα του. Ο λαός γέμισε από φόβο και δόξαζε το Θεό λέγοντας: 'Μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε ανάμεσά μας. Ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του!'

Ο Ιησούς πέρασε από τη γή δείχνοντας τη συμπόνια του και την αγάπη του. Είπε κάποτε μια παραβολή στους μαθητές του: Ήταν ένας μεγάλος άρχοντας κι ένας δούλος του, του κλώσταγε παρα πολλά χρήματα. Ο βασιλιάς συμπόνεσε το φτωχό του δούλο & του χάρισε το ποσό. Την στιγμή που ο δούλος αυτός έβγαινε χαρούμενος από το παλάτι του αφέντη του, συναντά έναν συνάδελφό του, που του κλώσταγε λίγες δεκάρες. Τον έπιασε και τον πίεζε να του τις γυρίσει πίσω. Εκείνος με δάκρυα τον παρακαλούσε να του δώσει λίγο χρόνο για να του τις γυρίσει. Ο δούλος, που ευεργετήθηκε άσπλαχνος τον πέταξε στην φυλακή. Ο βασιλιάς το έμαθε και παρέδωσε τον ακάριστο δούλο στους βασανιστές μέχρι να επιστρέψει και την τελευταία δεκάρα.

Βασιλιάς είναι ο Θεός-Πατέρας. Ωκεανός το έλεός του και η αγάπη του. Δεν είναι μόνον τα αγαθά που σε όλους μας στέλνει. Δεν είναι μόνον ο ήλιος που ανατέλει σε όλους. Ο Θεός-Πατέρας έστειλε τον μονογενή του Γιό στον κόσμο για να πονέσει φρικτά πάνω στο Σταυρό για την σωτηρία μας. Εμείς παρόλο ότι έχουμε το Θεό Πατέρα και αδελφό τον Χριστό, ξεχνάμε πόσα εκείνο μας συγχωρεί, και κρατάμε κακία για κάτι που είπε ή έκανε εναντίον μας ο αδερφός μας. Όταν ο Πέτρος ρώτησε τον Χριστό, πόσες φορές πρέπει να συγχωρέσει τον αδερφό του, που τον πλ'ξγωσε, ο

**Ιησούς απάντησε όχι μόνον εφτά αλλά εβδομήντα φορές το εφτά, δηλαδή συνέχεια.
Μόνον τότε θα είμαστε αληθινά παιδιά του Θεού.**

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ (Ματθ.13, Μαρκ.4:1-20, Λουκ.8:9-10, 13:18-21)

Κάποια μέρα βγήκε ο Χριστός από το σπίτι, που καθόταν δίπλα στη λίμνη. Και μαζεύτηκε γύρω του πολύς κόσμος. Για αυτό και μπήκε σε ένα καϊκι κι όλος ο κόσμος άκουγε τα λόγια του. Ο Χριστός τους μιλούσε με παραβολές ιστορίες με πιο βαθύ περιεχόμενο. Βγήκε ο σποριάς να σπείρει. Και καθώς έσπερνε, άλλοι σπόροι πέσανε στο δρόμο κι ήρθαν τα πουλιά και τους έφαγαν όλους. Άλλοι έπεσαν στις πέτρες που δεν υπήρχε πολύ χώμα. Αμέσως φύτρωσαν. Μόλις ανέτειλε ο ήλιος όμως κάπκαν και μη έχοντας ρίζες ξεράθηκαν. Άλλοι σπόροι πάλι έπεσαν στα αγκάθια. Όταν τα αγκάθια μεγάλωσαν τους έπνιξαν. Κι άλλοι έπεσαν στη γή την εύφορη και έδωσαν καρπό πολύ· άλλοι 100 φορές περισσότερο, άλλοι 60 και άλλοι 30 φορές. Όποιος έχει αυτιά να ακούει ας ακούει! Όταν οι μαθητές ρώτησαν ιδιαίτερα τον Ιησού τί σήμαινε αυτή η ιστοριούλα, που τους είπε, εκείνος τους απάντησε. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Άλλες καρδιές είναι πέτρινες και δεν δέχονται τον λόγο. Άλλες καρδιές ενθουσιάζονται στην αρχή αλλά όταν έρχονται στενοχώριες στη ζωή τον ξεχνούν. Άλλοι ακούνε πάλι με χαρά το λόγο αλλά έρχονται μετά τα αγκάθια, το άγχος για τα υλικά πράγματα, η απάτη του πλούτου και τον πνίγουν. Υπάρχουν όμως και οι αγαθές καρδιές, που δέχονται τον λόγο του Θεού και φέρνουν καρπό μυριοπλάσιο στην καρδιά τους και στην κοινωνία.

Η βασιλεία του Θεού μοιάζει με έναν άνθρωπο, που έσπειρε καλό σπόρο στο χωράφι του. Ενώ όμως όλοι κοιμόντουσαν, πήγε ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια μέσα στο στάρι. Μόλις βλάστησαν τα στάρια, μεγάλωσαν και τα ζιζάνια. Πήγαν τότε οι δούλοι στο αφεντικό τους και του είπαν: 'Κύριε δεν έσπειρες καλό σπόρο στο χωράφι σου; Πώς λοιπόν έχει ζιζάνια;' Και αυτός είπε: Κάποιος εχθρός τό έκανε αυτό.' Του λένε οι δούλοι: 'Θέλεις να πάμε να τα μαζέψουμε;' Κι αυτός τους είπε: 'Όχι, γιατί μπορεί μαζί με τα ζιζάνια να ξεριζώσετε και το στάρι. Αφήστε να μεγαλώνουν και τα δυό μαζί μέχρι τον θερισμό. Κι όταν έρθει εκείνη η ώρα θα πώ στους θεριστάδες: Μαζέψτε πρώτα όλα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να τα κάψτε. Το στάρι όμως να το βάλετε στην αποθήκη.' Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με δίχτυ, που το έριξαν στη θάλασσα και έπιασε κάθε λογής ψάρια. Κι όταν γέμισε το έσυραν στο γιαλό και κάθισαν και μάζεψαν τα καλά ψάρια σε πανέρια ενώ τα άχρηστα τα πέταξαν έξω. Έτσι θα γίνει και στο τέλος του κόσμου. Θα βγούν οι άγγελοι και θα ξεχωρίσουν τους κακούς από τους ευσεβείς και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς. Εκεί θα κλαίνε και τα δόντια τους θα τρίζουν. Μέχρι να έρθει η δευτέρα Παρουσία οι καλοί με τους κακούς θα βρίσκονται ανακατεμένοι στη βασιλεία του Θεού, όπως βρισκόταν ο Ιούδας ανάμεσα στους αποστόλους. Ο Χριστός περιμένει με υπομονή να μετανοήσουμε και να αλλάξουμε ζωή. Στο τέλος όμως του χρόνου, δεν θα υπάρχει ευκαιρία αλλαγής.

Ο Ιησούς τους διηγήθηκε και άλλη παραβολή: Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με έναν μικρό σπόρο σιναπιού, που τον πήρε ο άνθρωπος και τον έσπειρε στο χωράφι του. Είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους. Όταν όμως μεγαλώσει ξεπερνά όλα τα λαχανικά και γίνεται δέντρο, ώστε να έρχονται τα πουλιά και να φωλιάζουν στα κλαδιά του. Τους είπε και μια άλλη παραβολή: 'Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με προζύμι, που το πήρε μια γυναίκα και το ανακάτεψε σε ένα σακί αλεύρι, ώσπου ζυμώθηκε όλο. Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με ένα θησαυρό κρυμμένο στο χωράφι, που τον βρήκε ένας άνθρωπος και τον έκρυψε κι όλος χαρά. Πάει και πουλάει όλα όσα έχει και αγοράζει εκείνο το χωράφι. Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με έναν έμπορο, που ζητούσε να βρει όμορφα μαργαριτάρια. Κι όταν βρήκε ένα πανάκριβο μαργαριτάρι, πήγε και πούλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε. Η βασιλεία του Θεού μπορεί τώρα να φαίνεται μικρή και αδύναμη σε σχέση με τις δυνάμεις και τις βασιλείες του κόσμου. Έχει όμως τέτοια δύναμη όση κρύβει ένας ελάχιστος σπόρος, που γίνεται ένα πελώριο δέντρο· ένα μικρό προζύμι, που φουσκώνει ένα ολόκληρο ταψί αλεύρι και το κάνει ψωμί. Έχει τόση αξία όσο ένα μαργαριτάρι, για το οποίο ο έμπορος όλα όσα έχει για να το αγοράσει. Η βασιλεία του Θεού είναι ο θησαυρός μας, για τον οποίο αξίζει όλα τα πράγματα της γής να εγκαταλείψουμε για να την αποκτήσουμε.

Όταν οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Ιησού, πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, εκείνος απάντησε: 'Η βασιλεία του Θεού είναι κιόλας ανάμεσά σας, μέσα σας!' Αφού ήρθε κοντά μας ο βασιλιάς των ουρανών, ο Χριστός, ήρθε και η βασιλεία του. Η βασιλεία

είναι κιάλας κοντά μας, δίπλα μας. Λίγο πριν την Μεταμόρφωση είπε πάλι ο Ιησούς στους μαθητές του: Είναι κάποιοι απο εσάς, εννοώντας τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που θα δούν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη. Πραγματικά οι μαθητές είδαν στο όρος τον Ιησού να εκπέμπει θεικό φώς. Αυτοί, που δεν βλέπουν τη βασιλεία του Θεού ανάμεσά τους είναι εκείνοι που δεν καταλαβαίνουν ότι ο θρόνος του Ιησού, του βασιλιά της δόξης, στον κόσμο αυτό είναι η θυσία και ο Σταυρός

Ο ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΝΕΡΑ

(Ματθ.14:13-33, Μαρκ.6:14-52)

Μόλις αποκεφαλίσθηκε ο άγιος Ιωάννης ο πρόδρομος, ο Ιησούς έφυγε με καΐκι και πήγε σε ένα έρημο τόπο μόνος του. Τα πλήθη μόλις το πληροφορήθηκαν άφησαν τις δουλαιές τους και τα σπίτια τους. Έτρεξαν από διάφορες πόλεις ξοπίσω του, χωρίς να σκεφτούν το ότι ούτε φαγητό δεν είχαν μαζί τους. Ποθούσαν όμως να τον δούν και να τον ακούσουν. Όταν βγήκε στη στεριά ο Ιησούς είδε πολύ κόσμο. Τους σπλαχνίσθηκε και γιάτρεψε όλους τους αρρώστους. Όταν έπεσε το δειλινό, τον πλησίασαν οι μαθητές του και του είπαν: 'Ο τόπος είναι ερημικός και η ώρα περασμένη. Άφησε τον κόσμο να πάει στα χωριά να αγοράσουν φαγητά να φάνε. Ο Ιησούς όμως απάντησε: 'Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν. Δώστε τους εσείς να φάνε'. Οι μαθητές τότε του απαντάνε: 'Δεν έχουμε εδώ, παρά πέντε μόνον ψωμιά και δυό ψάρια'.

Ο Ιησούς τους λέει: 'Φέρτε μου τα εδώ.' Κι αφού πρόσταξε τον κόσμο να καθίσει για φαγητό πάνω στο χορτάρι, πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δυό ψάρια. Ύψωσε το βλέμμα του στον ουρανό. Τα ευλόγησε. Τα έκοψε σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές του κι οι μαθητές στο πλήθος. Ο λαός έτρεξε στην ερημιά να συναντήσει το Χριστό και να ωφεληθεί την ψυχή του. Ο Χριστός, που κάποτε έθρεψε με το γλυκύτερο μάννα κιλιάδες Ισραηλίτες στην έρημο, χαρίζει στο λαό και ψυχικά και υλικά αγαθά πλούσια. Τί είναι δυσκολώτερο; Από το μηδέν να γίνει ένα εκατομμύριο ή από το ένα να γίνει 5.000; Ασφαλώς το πρώτο. Εκείνος λοιπόν από το μηδέν έκανε εκατομμύρια άστρα, δεν μπορούσε να κάνει τα ψωμιά πολλά για να τραφεί ο κόσμος, που τόσο τον αγαπούσε. Το ίδιο θαύμα γίνεται και σήμερα στο χωράφι κάθε γεωργού. Έναν μικρό σπόρο ρίχνει ο γεωργός και αυτός γίνεται μύριοι καρποί. Δυστυχώς εμείς δεν τρέχουμε κοντά στο Χριστό, παρόλο που δεν είναι ανάγκη να πάμε στην έρημο, όπως τότε οι Ισραηλίτες. Δεν διψάμε να ακούσουμε τον λόγο Του. Δεν κοιτάμε στον ουρανό από όπου έρχονται πλούσια όλα τα δώρα. Για αυτό και δεν έχουμε την ευ-λογία του Χριστού.

Ο Χριστός στο τέλος διέταξε τους μαθητές να συγκεντρώσουν τα υπολλείματα για να διδάξει την οικονομία. Περίσσεψαν δώδεκα κοφίνια, ένα για κάθε μαθητή, ακόμα και για τον άσπλαχνο Ιούδα. Κατ' όπιν διέταξε τους μαθητές του να μπουν στο καΐκι και να πάνε στην απέναντι όχθη, για να τον περιμένουν. Ο Ιησούς γονάτισε και άρχισε να προσεύχεται. Το καΐκι ενώ βρισκόταν στη μέση της λίμνης, άρχισε να κουνιέται από τα αγριεμένα κύματα της θάλασσας. Γιατί ο Ιησούς ενώ ήξερε τη φουρτούνα, άφησε μόνους τους μαθητές του ώρες πολλές; Ήθελε να τους προπονήσει στην υπομονή και στην πίστη. Μετά από λίγο ο Ιησούς θα έφευγε στον ουρανό. Οι απόστολοι θα βρίσκονταν μόνοι τους μέσα στην αγριεμένη θάλασσα του κόσμου. Το καράβι της Εκκλησίας θα το βασάνιζαν φουρτούνες και καταιγίδες φοβερές. Έπρεπε λοιπόν οι μαθητές από τώρα να προπονηθούν για τον αγώνα που τους περίμενε. Το πλοίο της Εκκλησίας ποτέ δεν βουλιάζει. Ποτέ δεν γίνεται μουσείο, όπως ο θρυλικός 'Αβέρωφ' της πατρίδας μας. Πάντα ταξιδεύει μέχρι να φτάσει στο λιμάνι του ουρανού. Ούτε οι διωγμοί, ούτε οι αιρετικοί, ούτε ο χρόνος μπορούν να το παλιώσουν.

Τα χαράματα, ήρθε ο Ιησούς κοντά τους, περπατώντας πάνω στα κύματα. Οι μαθητές νόμισαν ότι ήταν φάντασμα, κι έβαλαν χειρότερα τις φωνές. Αμέσως τότε ο Ιησούς τους ηρέμησε: 'Έχετε θάρρος! Εγώ είμαι! Μην φοβάσθε'. Ο Πέτρος τότε του αποκρίθηκε: 'Κύριε εαν είσαι εσύ, δώσε μου εντολή να έρθω κοντά σου, περπατώντας κι εγώ στα νερά.' Τότε ο Ιησούς του λέει: 'Έλα!'. Ο Πέτρος κατέβηκε τότε από το πλοίο και άρχισε να περπατάει πάω στα νερά. Βλέποντας όμως τον άνεμο και τα κύματα άρχισε να πνίγεται. Έβαλε τότε τις φωνές: 'Κύριε σώσε με!' Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: 'Ολιγόπιστε γιατί σε έπιασε η αμφιβολία;'. Μόλις ανέβηκαν πάνω στο καράβι κόπασε ο άνεμος. Οι μαθητές έπεσαν κάτω και τον προσκύνησαν λέγοντας: 'Πραγματικά είσαι ο Υιός του Θεού!'.

ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΧΑΝΑΝΑΙΑ
(Ματθ.15:1-16:12, Μαρκ.7:24-8:21)

Ενώ ο Ιησούς έκανε τόσα θαύματα οι Φαρισαίοι τον ζήλευαν και τον μισούσαν. Περίμεναν να δούν να κάνει κάτι αντίθετο από το Νόμο τους για να τον κατηγορήσουν. Κάποια μέρα οι μαθητές το, πεινασμένοι όπως ήταν, δεν έπλυναν τα χέρια τους προτού να φάνε. Τότε εκείνοι άρχισαν να κατηγορούν τους μαθητές, ότι δεν σέβονται τα θρησκευτικά έθιμα. Τότε ο Ιησούς τους είπε κάτι χειρότερο που κάνανε εκείνοι. Ενώ ο Θεός λέει να τιμάμε τους γονείς μας εκείνοι μόλις οι γονείς τους ζητούσαν κάτι, έλεγαν ψέματα ότι αυτό το έχουν τάξει στο Θεό. Με τις εντολές λοιπόν, που είχαν επινοήσει οι Φαρισαίοι ακύρωναν το νόμο του Θεού. Ο Χριστός τότε στράφηκε στο πλήθος, που τον ακολουθούσε και του λέει: 'Ακούστε με καλά. Δεν είναι βρώμικο ότι μπαίνει στο στόμα αλλά ότι βγαίνει από το στόμα, αυτό κάνει τον άνθρωπο βρώμικο.' Δεν είναι τα φαγητά ακάθαρτα αλλά τα πονηρά λόγια, οι πονηρές σκέψεις και όσα βγαίνουν από μια ακάθαρτη καρδιά.

Ο Ιησούς αγανακτισμένος από τη συμπεριφορά των υποκριτών Φαρισαίων έκανε το πρώτο ταξίδι στο εξωτερικό, εκεί που κατοικούσαν ειδωλολάτρες. Πήγε στην άπιστη Τύρο και Σιδώνα, όχι για να κάνει μάθημα αλλά για να πάρουν οι μαθητές του ένα μάθημα πίστης και μάλιστα από μια γυναίκα. Μόλις είδε αυτή η γυναίκα τον Ιησού άρχισε να φωνάζει δυνατά: 'Κύριε, Γιε του Δαβίδ, ελέησέ με! Η κόρη μου βασανίζεται από ένα δαιμόνιο'. Αυτός δεν απάντησε λέξη. Οι μαθητές τότε πλησίασαν το δάσκαλό τους και του είπαν: 'Διώξ' την γιατί τρέχει από πίσω μας και φωνάζει.' Ο Ιησούς τότε για να φανερωθεί η πίστη αυτής της γυναίκας, μίλησε όπως θα μιλούσε ένας υπερήφανος Φαρισαίος, που θεωρούσε τους άπιστους σκυλιά και θηρία. Λέει ο Ιησούς στη γυναίκα: 'Έχω έρθει στη γη, μόνον για τους Ισραηλίτες. Δεν είναι καλό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών του και να το πετάξει στα σκυλάκια'. Αυτή δεν θύμωσε, που ο Ιησούς την ονόμασε σκυλί, αλλά με ταπεινώση και εξουπνάδα απάντησε: 'Ναί Κύριε, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των αφεντικών τους!'. Τότε ο Ιησούς πετάει τη μάσκα του Φαρισαίου και συγκινημένος από τη γυναίκα λέει: 'Γυναίκα, η πίστη σου είναι μεγάλη! Ας γίνει όπως θέλει!' Όπως κάποτε ο Θεός πάλεψε με τον Ιακώβ και έχασε επίτηδες, για να δυναμώσει την πίστη του έτσι και τώρα ο Ιησούς χάνει επίτηδες από γυναίκα για να δυναμώσει την πίστη των μαθητών του. Ο Χριστός χαίρεται να κάνει από την πίστη την δικιά μας.

Ο Χριστός πάλι βρέθηκε με τον κόσμο στην ερημιά. Αυτή τη φορά με εφτά ψωμάκια και λίγα ψάρια και τράφηκαν 4000 άντρες και πολλές γυναίκες και παιδιά. Οι Φαρισαίοι έβλεπαν τόσα θαύματα. Μάλιστα έλεγαν ότι ο Ιησούς βγάζει τα δαιμόνια με τη δύναμη του Σατανά και όχι με το άγιο Πνεύμα. Ζητούσαν όμως το θαύμα για να πιστέψουν ότι ο Ιησούς έρχεται από το Θεό. Τότε ο Ιησούς τους λέει: 'Αν θα έχουμε καλό καιρό ή αν θα βρέξει μπορείτε να τον καταλάβετε από τα σημάδια του ουρανού. Τα σημάδια των καιρών όμως δεν μπορείτε να τα διακρίνετε; Μια γενιά πονηρή και άπιστη ζητάει να δει σημάδι. Δεν θα της δοθεί όμως άλλο σημάδι, παρά μόνο το σημάδι του προφήτη Ιωνά.' Οι Φαρισαίοι ζητούσαν σημάδι από τον ουρανό. Ο Χριστός έκανε σημείο αντίθετο. Όπως ο Ιωνάς έμεινε στην κοιλιά του κήτους 3 μέρες, έτσι και ο Χριστός κατέβηκε στη γη, στον τάφο. Σταυρώθηκε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε.

Τότε ο Χριστός στράφηκε στους μαθητές του και τους είπε: 'Προσέχετε από το προζύμι των Φαρισαίων.' Όπως το προζύμι, είναι μικρό αλλά φουσκώνει όλο το ψωμί, έτσι και η πονηριά και ο εγωισμός κάποιων ανθρώπων, αναστατώνει όλη την κοινωνία. Λίγο μάλιστα πριν από το πάθος του ο Ιησούς ξεσπάθωσε εναντίον των Φαρισαίων: 'Φτιάχνουν φορτία βαριά που δύσκολα σηκώνονται και τα φορτώνουν στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι ούτε με το δαχτυλάκι τους δεν θέλουν να τα κουνήσουν. Όλα τα έργα τους τα κάνουν για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους. Τους αρέσουν οι καλύτερες θέσεις στα τραπέζια και τα πρώτα καθίσματα στη συναγωγή. Τους αρέσουν να τους χαιρετούν στην αγορά οι άνθρωποι και να τους φωνάζουν: 'δάσκαλέ μου'. Εσας όμως να μη σας φωνάζουν 'δάσκαλέ μου'. Ένας είναι ο δάσκαλος, ο Χριστός και εσείς αδέρφια. Και πατέρα σας μην ονομάζετε κανένα στη γη, γιατί ένας είναι ο πατέρας σας ο ουράνιος. Μην ονομαστείτε 'αρχηγοί' γιατί αρχηγός σας είναι ένας ο

Χριστός. Ο πιο σπουδαίος από σας να γίνει υπηρέτης σας. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του θα υψωθεί. Αλοίμονό σας γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές, γιατί μοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, που έξω φαίνονται ωραίοι, μέσα όμως είναι γεμάτοι από κόκκαλα και ακαθαρσίες. Έτσι και εσείς φαίνεστε ευσεβείς αλλά μέσα είστε γεμάτοι από υποκρισία και αμαρτία.'

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥ

(Ματθ.16:5-17:21, Μαρκ.9:2-29, Λουκ.9:28-43)

Οι μαθητές όμως παρόλο, που είδαν την πίστη της Χαναναίας και τα θαύματα αυτά του Ιησού είχαν άγχος επειδή ξέχασαν να πάρουν στην απέναντι όχθη ψωμιά. Ο Χριστός για αυτό τους τράβηξε μακριά από το λαό, στην Καισάρεια του Φιλίππου, εκεί που κατοικούσαν ειδωλολάτρες και τους ρώτησε: 'Ποιά γνώμη έχουν οι άνθρωποι για μένα, τον ταπεινό γιό του ανθρώπου; Τότε αυτοί απάντησαν: 'Άλλοι λένε ότι είσαι ο ο Ηλίας ή ο Ιωάννης ο Βαφτιστής, άλλοι ο Ιερεμίας ή ότι είσαι κάποιος, που αναστήθηκες από τους νεκρούς'. 'Και σεις τί λέτε για μένα;'. Ο Χριστός ενδιαφερόταν για τη γνώμη των μαθητών του.

Τότε πετάγεται ο Πέτρος, ο πιο θερμός και αυθόρμητος και ομολογεί: 'Εσύ είσαι ο Χριστός, ο γιός του ζωντανού Θεού'. Τότε του λέει: 'Ευτυχισμένος είσαι Σίμωνα, γιέ του Ιωνά!² Αυτή την αλήθεια δεν στην αποκάλυψε άνθρωπος, αλλά ο ουράνιος Πατέρας μου. Και εγώ σου λέγω ότι εσύ είσαι Πέτρος, και πάνω σε αυτή την πέτρα της πίστης και της ομολογίας θα χτίσω την Εκκλησία μου. Και ο άδης με τις σκοτεινές δυνάμεις δεν θα μπορέσουν να την γκρεμίσουν! Από τότε ο Ιησούς άρχισε να φανερώνει στους μαθητές του τί θα τραβήξει στην αγία Πόλη από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς. Είπε στους μαθητές του ότι θα θανατωθεί αλλά και θα αναστηθεί την τρίτη μέρα. Τότε τον πήρε κατά μέρος ο Πέτρος και άρχισε να μαλώνει το Χριστό: 'Θεός φυλάξοι Κύριε! Να μη σου συμβεί αυτό!' Και ο Ιησούς γύρισε και είπε στον Πέτρο: Φύγε από μπροστά μου σατανά! Εσύ μου γίνεσαι εμπόδιο, γιατί δε σκέφτεσαι όπως σκέφτεται ο Θεός αλλά όπως σκέφτονται οι άνθρωποι!'

Έξι μέρες μετά την ομολογία του Πέτρου και την προφητεία του Ιησού για τα πάθη, ο Χριστός πήρε μαζί του τους τρεις του μαθητές, τον Ιάκωβο, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, για να είναι μάρτυρες ενός μεγάλου θαύματος. Πήρε μόνον αυτούς γιατί αυτοί είχαν τα πιο καθαρά μάτια της ψυχής. Ανέβηκαν σε ένα ψηλό βουνό. Ξαφνικά το πρόσωπο του Κυρίου έλαμψε πιο πολύ από τον ήλιο και τα ρούχα του έγιναν πιο λευκά από το φώς. Ο Χριστός άφησε για λίγο το φώς της Θεότητας, που κρυβόταν μέσα του, όσο μόνον μπορούσαν να δούν οι μαθητές, να χυθεί προς τα έξω. Το βουνό πλημμύρισε με φώς αδημιούργητο, Δίπλα στον Ιησού εμφανίστηκαν ο Μωυσής και ο Ηλίας, ως αντιπρόσωποι των νεκρών και των ζωντανών, του Νόμου και των Προφητών. Άρχισαν να συνομιλούν με τον Ιησού για τον θάνατό του. Το φώς και η θέα του μεταμορφωμένου Κυρίου γέμισε τις καρδιές των μαθητών με την ευτυχία του Παραδείσου. Και ο Πέτρος σκεφτόμενος πόσο επικίνδυνα είναι να ζει κανείς στον κόσμο δίπλα σε φθονερούς εχθρούς, σκέφτηκε να στήσουν εκεί τρεις σκηνές. Δεν ήθελε ο Πέτρος το μαρτύριο. Του άρεσε η νουχία, η ασφάλεια, η θέα της δόξης του Κυρίου. Ο Ιησούς όμως ήξερε ότι ήταν ευχάριστο το όρος Θαβώρ αλλά πιο σωτήριος ο φρικτός Γολγοθάς. Τη στιγμή που μιλούσε ο Πέτρος, νεφέλη τύλιξε τον Ιησού, τον Μωυσή και τον Ηλία, και η φωνή του Πατέρα ακούστηκε: 'Αυτός είναι ο Γιός μου ο αγαπητός, τον οποίο αγαπώ και διάλεξα και κατέστησα Μεσσία και Χριστό!'. Ο Πέτρος ομολόγησε ότι ο Ιησούς είναι ο Γιός του Θεού. Ο Πατέρας το επιβεβαίωσε, όπως και στον Ιορδάνη, αλλά πρόσθεσε και κάτι: 'Αυτόν να υπακούτε!'

Ο Χριστός μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τη σάρκα του. Ο Σατανάς παραμορφώνει. Όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το Θαβώρ βρίσκεται μπροστά σε παιδί παραμορφωμένο από τον διάβολο. Οι μαθητές όσο έλειπε ο Χριστός, επειδή δεν είχαν δυνατή πίστη, δεν μπόρεσαν να το κάνουν καλά. Τότε ο Ιησούστους λέει: 'Ω γενιά άπιστη και διεφθαρμένη! Ως πότε θα είμαι μαζί σας; Ως πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου το παιδί εδώ!' Ο Ιησούς, που πρίν μάλωσε τους άπιστους ανθρώπους, μαλώνει τώρα το δαιμόνιο, που εξαφανίζεται. Το παιδί αμέσως γίνεται καλά. Ο Ιησούς τότε στρέφεται στους μαθητές του και τους λέει: 'Λίγη πίστη σαν κόκκο σιναπιού να είχατε θα λέγατε σε αυτό το βουνό να μετακινηθεί και αυτός θα σας άκουγε. Το γένος αυτό του διαβόλου δεν βγαίνει παρά μόνο με δύο όπλα προσευχή και νηστεία!'.

² ἡ δὲ ἀβόα ἀγὸς ὁδοῦ ἐὺ ἀεὺ ὁ δὲ εὐὺ ἔειπεν ὅτι ἔστι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐὰν ἀβίαι ὁδοῦ ἐὺ ἀεὺ ὁ δὲ εὐὺ

Κάποιος δάσκαλος του Νόμου πήγε κάποτε να κάνει τον έξυπνο στον Ιησού, που τον περνούσε για ένα φτωχό αγράμματο μαραγκό. Τον ερωτά κάτι, που όλοι μας ρωτάμε: Με ποιά τρόπο μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή'. Ο Ιησούς του απάντησε με μια δόση ειρωνείας. 'Συ είσαι σπουδαγμένος! Συ ξέρεις. Τι γράφει στο Νόμο που κάθε μέρα διαβάζεις;'. Τότε αυτός απαντά: 'Να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη σου την ψυχή, με όλη την δύναμή σου και με όλο το νού σου!' Ο Θεός συστήνει σαν την καλύτερη συνταγή για βρούμε την αιωνιότητα, την αγάπη στο Θεό και την αγάπη στον πλησίον μας. Ο Ιησούς τότε του λέει: 'Πολύ καλά απάντησες. Αυτό κάνε και θα ζήσεις.' Ο δάσκαλος όμως για να δικαιολογήσει τον εαυτό του ρωτά: Και ποιός είναι ο πλησίον μου;

Ο Ιησούς απαντά με μια ιστορία. Ο Ιησούς δεν έκανε κηρύγματα για την αγάπη. Είναι ο ίδιος η σταυρωμένη αγάπη για αυτό και φέρνει ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Κάποιος άνθρωπος κατέβαινε από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ. Ο δρόμος είναι σύντομος αλλά έρημος και πολύ επικίνδυνος. Έπεσαν πάνω του ληστές. Τον ξεγύμνωσαν. Του πήραν ότι είχε και έφυγαν γρήγορα παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Ο άνθρωπος βογγούσε. Οι πληγές πονούσαν ακόμη πιο πολύ από τον ήλιο αλλά και την έλλειψη ελπίδας.

Μετά από λίγο πέρασε ένας λευίτης, κάποιος που ήταν κάθε μέρα στην Εκκλησία και την φρόντιζε. Ενώ κάθε μέρα άκουγε το Νόμο του Θεού, δεν κατέβηκε από το γαιδουράκι του για να βοηθήσει τον μισοπεθαμένο. Φοβήθηκε ίσως ότι οι ληστές θα σκοτώναν και εκείνον. Άλλωστε δεν υπήρχαν άνθρωποι εκεί για να του πούνε 'Μπράβο'. Την ίδια αδιαφορία έδειξε κι ένας ιερέας. Αυτός ίσως σκέφτηκε ότι ίσως ο τραυματισμένος άνθρωπος έκανε κάποια αμαρτία μεγάλη για αυτό και καλά έπαθε. Αυτός που κατέβηκε από το γαιδουράκι του για να βοηθήσει τον πονεμένο άνθρωπο ήταν κάποιος που δεν πίστευε στον αληθινό Θεό και δεν πήγαινε στο Ναό των Ιεροσολύμων, κάποιον που οι ευλαβείς Ισραηλίτες θεωρούσαν σαν Τούρκο. Αυτός παρόλο που ο τραυματίας ήταν εχθρός του, σταμάτησε. Ριψοκινδύνευσε να πέσει κι αυτός στα χέρια των ληστών. Σπατάλησε χρόνο για να πλύνει τις πληγές με λάδι για να μαλακώσουν και κρασί για να μη μολυνθούν. Πήγε ο ίδιος τον τραυματισμένο σε ένα πανδοχείο. Ξόδεψε χρήματα. Έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια, κοντά στα δύο μεροκάματα, για να φροντίσει κάποιον, που ήταν άγνωστος και ξένος. Και όλα αυτά χωρίς να περιμένει ούτε ένα 'ευχαριστώ'.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε ότι καλός Σαμαρείτης είναι ο Ιησούς Χριστός. Αυτός άφησε τους ουρανοί και κατέβηκε. Ήρθε κοντά μας. Έσκυψε και σκύβει πάνω με αγάπη και φροντίδα για να μας κάνει καλά από τα χτυπήματα του διαβόλου. Μας περιποιήθηκε με λάδι και κρασί. Μας έδωσε το Βόψισμα και την Θεία Κοινωνία για να γινόμαστε δυνατοί και να ενωνόμαστε μαζί του. Μας έβαλε πάνω στο γαιδουράκι του και μας οδήγησε στο Παν-δοχείο, στην Εκκλησία. Στην Εκκλησία όλοι είναι ευπρόσδεκτοι, όλοι μπορούν να πάρουν τα φάρμακα από τον πνευματικό τους πατέρα και να γίνουν καλά και στη ψυχή και στο σώμα. Η Εκκλησία δεν είναι μια οργάνωση, ένας σύλλογος από ενάρετους ανθρώπους. Είναι ένα λιμάνι, που βρίσκουν ζεστασιά όλοι οι ναυαγοί. Είναι ένα νοσοκομείο, που βρίσκουν γιατροιά όλοι οι άρρωστοι. Το μόνο που χρειάζεται από μας είναι να καταλάβουμε ότι είμαστε άρρωστοι για να τρέξουμε και να βρούμε την ευτυχία και την αιωνιότητα. Αυτό δεν το είχε καταλάβει τότε ο μορφωμένος θεολόγος, ο δάσκαλος του Νόμου. Μπορούμε όμως να το καταλάβουμε εμείς.

Η απάντηση του Ιησού στον μορφωμένο τάχα συνομιλητή του ήταν ότι δεν έχει σημασία ποιός είναι για μας ο πλησίον, ο αγαπημένος φίλος, αλλά σε ποιόν μπορούμε εμείς να φανούμε φίλοι. Σημασία δεν έχει για το Χριστό ποιός μας αγαπάει, αλλά σε ποιόν μπορούμε να δείξουμε εμείς την αγάπη μας, ακριβώς όπως ο δάσκαλος μας ο Ιησούς έδωσε την ζωή του ολόκληρη για μας που είμαστε εχθροί του.

Ο Ιησούς είχε καθίσει στο τραπέζι κάποιου Φαρισαίου. Ο Ιησούς δεν έζησε στην έρημο, όπως ο Ιωάννης. Καθόταν σε τραπέζια, όχι φυσικά για να απολαύσει τα φαγητά αλλά για να σερβίρει ο ίδιος το πνευματικό φαγητό του λόγου του, που χορταίνει την ψυχή. Στο τραπέζι, που καθόταν ο Ιησούς κάποιος που ήταν βαριά άρρωστος πήγε μπροστά του και σιωπηλά του ζητούσε βοήθεια. Ήταν Σάββατο εκείνη την μέρα. Ο Χριστός στράφηκε στους εγωιστές Φαρισαίους και τους λέει: 'Πρέπει να τον κάμω αυτόν τον άρρωστο καλά, σήμερα που είναι Σάββατο; Εκείνοι δεν απάντησαν. Πολλές φορές είχαν κατηγορήσει τον Ιησού επειδή έκανε καλά τους ανθρώπους την μέρα του Σαββάτου. 'Ο Χριστός αφού έκανε καλά τον ταλαίπωρο άνθρωπο λέει στους υποκριτές (θεατρίνους) Φαρισαίους. Ποιός από σας όταν πέσει το παιδί του ή το βόδι του στο πηγάδι δεν θα το πιάσει αμέσως έστω κι αν είναι Σάββατο; Και αυτοί έκλεισαν το στόμα τους γιατί δεν ήξεραν τί να απαντήσουν στον Κύριο, που μιλούσε με εξουσία.

Στο τραπέζι μάλωνα οι Φαρισαίοι ποιός θα καθίσει στην καλύτερη θέση. Ο Ιησούς όμως έλεγε: 'Όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του και τον βάζει στην τελευταία θέση αυτός θα δοξασθεί. 'Όταν κάνεις τραπέζι μην προσκαλείς μόνον τους πλούσιους γείτονές σου γιατί και αυτοί θα σε προσκαλέσουν με τη σειρά τους και έτσι θα σου το ανταποδώσουν. 'Όταν κάνεις τραπέζι κάλεσε τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς, τους τυφλούς. 'Ετσι θα είσαι ευτυχισμένος, που δεν θα σου το ανταποδώσουν αυτοί αλλά ο Θεός όταν αναστηθούν οι δίκαιοι.

Εκεί που κάθονταν, κάποιος καλεσμένος Φαρισαίος είπε: 'Μακάριος όποιος πάρει μέρος στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού'. Το είπε με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε να φανεί ότι μόνον αυτοί οι Φαρισαίοι, που τηρούσαν το Νόμο, θα πέρνανε μέρος στη χαρά του Παραδείσου. Ο Ιησούς, όμως του απάντησε με μια παραβολή.

Κάποτε κάποιος πλούσιος έκανε τραπέζι στους φίλους του. Κι όπως συνηθίζεται στην Παλαιστίνη έστειλε ένα δούλο του να προσκαλέσει τους φίλους του ιδιαιτέρως. Κι οι τρεις όμως καλεσμένοι αρνήθηκαν με ξεχωριστές δικαιολογίες. Ο πρώτος μόλις είχε αγοράσει κτήματα και ήθελε να τα δει. Προτίμησε τη λάσπη του χωραφιού απο τη ζεστασιά του βασιλικού δείπνου. Ο δεύτερος αγόρασε καινούργια ζώα και ήθελε να τα δοκιμάσει. Προτίμησε αυτός ο δεύτερος την αποπνικτική βρωμιά του στάβλου απο τη λαμπρότητα του δείπνου. Αντήλλαξε την ζεστασιά και την χαρά του βασιλικού τραπέζιού με τη σβουνιά και το παχνί των ζώων. Ο τρίτος νυμφεύθηκε και δεν ήθελε να αφήσει μόνη της την γυναίκα του αφού στα συμπόσια εκείνης της εποχής μόνον άνδρες συμμετείχαν. Ο οικοδεσπότης διέταξε αμέσως τους δούλους του οργισμένος να γεμίσουν την αίθουσα με τους φτωχούς και άστρεγους της πόλης, με εκείνους που κατοικούσαν στους δρόμους και στα χωράφια.

Ποιά είναι άραγε η σημασία της παραβολής; Ποιός είναι ο Κύριος, ποιόί είναι οι ακατάδεκτοι καλεσμένοι, ποιόί είναι οι φτωχοί εκείνοι που τελικά συμμετείχαν στον δείπνο; Κύριος είναι ο Θεός. Προσκάλεσε στη βασιλεία του Θεού τότε τους Ισραηλίτες και τώρα όλους εμάς τους βαφτισμένους. Εμείς όμως κοιτάμε περισσότερο τα χωράφια, τα πράγματα αυτής της ζωής. Μας αρέσει περισσότερο η λάσπη και η αμαρτία. Δεν ακούμε την πρόσκληση του Θεού. Κοιτάμε κάμω. Δεν κοιτάμε τον ουρανό, την ψυχή μας, τον Θεό. Πολλές φορές τρώμε τα φαγητά, τα δώρα του Θεού, και ούτε ένα ευχαριστώ δεν λέμε στον πατέρα μας τον Θεό, που μας τα πρόσφερε. Βαριόμαστε να πάμε στην Εκκλησία να φάμε στο τραπέζι που κάνει ο ίδιος ο Χριστός και προσφέρει το ίδιο του το σώμα και το ίδιο του το αίμα. 'Όταν μας προσκαλεί κάποιος φίλος μας τρέχουμε με τα όμορφα ρούχα μας και δώρα μας. 'Όταν μας προσκαλεί ο Χριστός κάθε Κυριακή πρωί, γιατί αδιαφορούμε; 'Ετσι λοιπόν ο Χριστός οργισμένος στρέφεται σε άλλους ανθρώπους, που δεν τον ξέρουν, ούτε ποτέ τον έχουνε γνωρίσει. Ας ακούσουμε λοιπόν τη φωνή του Χριστού και ας προσπαθούμε κάθε Κυριακή να συμμετέχουμε στο τραπέζι του, για να έχουμε ευτυχία στη ζωή μας.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ.15:11-32)

Εαν η παραβολή του καλού Σαμαρείτη είναι η περίληψη της διδασκαλίας του Ιησού για την αγάπη προς τον πλησίον μας, η παραβολή του ασώτου γιού είναι η περίληψη της αγάπης του Θεού σε εμάς, η περίληψη του Ευαγγελίου ολοκλήρου. Οι ευσεβείς διαμαρτύρονταν που ο Χριστός κάνει παρέα με τους αματωλούς. Και ο Χριστός τότε τους είπε τρεις παραβολές. Ποιός βοσκός δεν αφήνει τα 99 πρόβατα και δεν κατεβαίνει φαράγια και γκρεμούς για ένα πρόβατο, που χάθηκε; Ποιά γυναίκα έστω και αν έχει δέκα δραχμές δεν ψάχνει με επιμέλεια τη μία δραχμή που έχασε; Εγώ γιατί να μην ενδιαφερθώ για το παιδί μου που χάθηκε και πληγώθηκε στο φαράγγι της αμαρτίας;

Ένα παιδί με αυθάδεια απαίτησε από τον πατέρα του να του δώσει το κομμάτι της περιουσίας που του ανήκε. Ήταν σαν να έλεγε στον πατέρα του. 'Πατέρα πέθανες εσύ για μένα! Θέλω να ζήσω ελεύθερος, μακριά σου. Δώσε μου λοιπόν ότι θα μου έδινες όταν θα πέθαινες για να κάνω τη ζωή μου!' Με αυτά τα λόγια πλήγωσε την καρδιά του γέρου πατέρα του. Αυτή είναι η ουσία και της δικιάς μας αμαρτίας. Διώχνουμε από κοντά μας τον Πατέρα, που μας αγαπάει, γυρνάμε την πλάτη τον Θεό, που μας φροντίζει, γιατί νομίζουμε ότι μακριά Του θα βρούμε την ζωή, τη χαρά. Ο Πατέρας πληγώνεται από τα λόγια του μικρότερου παιδιού του. Τον αφήνει όμως ελεύθερο. Το παιδί με ελαφρή την καρδιά και γρηγοράδα τρέχει σε χώρα μακρινή. Ξενιτεύεται και αρχίζει να κάνει τη ζωή του. Φίλοι, διασκεδάσεις..! Στο τέλος όμως παθαίνει αυτό που έκανε ο ίδιος στον γέρο τον Πατέρα του. Χάνει τον πατέρα του! Χάνει τα λεφτά του! Χάνει τους φίλους του! Και στο τέλος χάνει και τον ίδιο του τον εαυτό. Όταν ο άνθρωπος δραπετεύσει από το Θεό χάνει και την ανθρωπιά του.

Για να ζήσει το παιδί αναγκάζεται να βόσκει γουρούνια. Όπως τα γουρούνια κυλιούνται στη λάσπη, έστω και αν βρίσκονται λουλούδια δίπλα τους, έτσι κι αυτός κυλίσθηκε στη λάσπη της αμαρτίας. Και τώρα για να χορτάσει την πείνα του τρώει το ίδιο φαγητό με τα γουρούνια. Τρώει τα ξυλοκέρατα, που στην αρχή είναι γλυκά. Μόλις πάνε όμως στο στομάχι σε γεμίζουν με πίκρα και ανδία. Μήπως έτσι δεν είναι και η αμαρτία; Το μικρό παιδί στην αρχή γεύθηκε την γλυκάδα της. Τώρα νοιώθει την πίκρα της. Έφυγε μακριά από τον πατέρα του, γιατί νόμισε ότι κρυφά θα κάνει με πιο άνεση την αμαρτία. Και τώρα νοιώθει τη χειρότερη μοναξιά.

Το παιδί όμως δεν τα χάνει. Θυμάται τα ωραία χρόνια που περνούσε κοντά στο σπίτι του, την οικογένειά του, τον πατέρα του. Καταλαβαίνει ότι με τη συμπεριφορά του πλήγωσε θανάσιμα την πατρική καρδιά. Δεν κάνει το λάθος του Ιούδα, που κρεμάστηκε απογοητευμένος. Σηκώνεται από τη λάσπη. Περνει το δρόμο της επιστροφής. Σκέφτεται να πεί στον πατέρα του, ότι έρχεται σαν δούλος. Ο πατέρας, που κάθε μέρα με αγωνία κοιτούσε στον ορίζοντα μήπως και προβάλλει το χαμένο του παιδί, τρέχει να το αγκαλιάσει. Δεν του λέει 'Πες μου πρώτα την ιστορία σου και μετά θα δούμε!'. Δεν κρατάει καμιά βρεγμένη σανίδα για να το μαλώσει. Μία λέξη λέει με δάκρυα στα μάτια και πέφτει στην αγκαλιά του χαμένου του γιού: 'Παιδί μου!'. Φωνάζει στους δούλους να φέρουν τα ρούχα, που παράτησε με βιασύνη το παιδί του φεύγοντας, τα ρούχα που ήταν πλυμένα στα δακρυά του. Φοράει στο παιδί το δαχτυλίδι του, που ήταν και η σφραγίδα του, η περιουσία του, το Κοντο του. Σφάζει το καλύτερο αρνί. Το πασχαλιάτικο πανηγύρι της Ανάστασης του νεκρού του γιού ξεκινάει! Αυτός που ένιωσε τις αμαρτίες του, είναι καλύτερος από αυτόν, που ανασταίνει νεκρούς.

Η μοναδική παραφωνία σε όλη την γιορτή είναι το μεγάλο παιδί, το φρόνιμο, το υπάκουο. Αυτός που μια ζωή έκανε κάθε δουλειά αλλά δεν είχε καρδιά. Αυτός, που σκεφτόταν σύμφωνα με το νόμο και όχι σύμφωνα με την αγάπη. Ξεσπάει εναντίον του Πατέρα του. Τον αδερφό του τον αποκαλεί, 'ο γιός σου'. Με τη συμπεριφορά του δείχνει ότι μπορεί να ήταν συνέχεια κοντά στον πατέρα του, ποτέ του όμως δεν τον αγάπησε πραγματικά.

Πατέρας είναι ο Θεός. Άσωτα παιδιά είμαστε όλοι εμείς, που νομίζουμε ότι μακριά από τον Πατέρα μας τον Θεό και το σπίτι του, την Εκκλησία, υπάρχει η ζωή, η χαρά, η ευτυχία, η διασκέδαση. Ενώ μοιάζουμε με τον άσωτο στην κατηφόρα της αμαρτίας, δεν του μοιάζουμε πάντα και στην ανηφόρα της επιστροφής και της

μετάνοιας. Ο Θεός Πατέρας πάντα μας περιμένει με ανυπομονησία, όχι για να μας καταδικάσει αλλά για αν μας αγκαλιάσει και να μας συγχωρήσει. Στην Εκκλησία σφάζεται σε κάθε Λειτουργία το άκακο αρνί, ο Ιησούς Χριστός και στήνεται πανηγύρι από τους αγγέλους για κάθε παιδί, που γυρνάει δακρυσμένο. Οι δούλοι του σπιτιού, οι ιερείς είναι έτοιμοι να μας υπηρετήσουν και να μας ντύσουν με την λαμπρή φορεσιά του βαφτίσματος και της μετάνοιας. Εμείς λοιπόν γιατί αργούμε;

Ο Ιησούς στράφηκε ενάντια στους πλούσιους εκείνους, που έδειχναν άσπλαχνη καρδιά. Κάποτε σε ένα πλούσιο ευφόρησαν τα χωράφια. Ο Θεός του χάρισε πολλούς καρπούς, για να τους χαρίσει και αυτός με τη σειρά του στους φτωχούς. Και ενώ είχε τόσα αγαθά αυτός έλεγε ότι δεν έχει αποθήκες να τα κρύψει. Αντί να γεμίσει τις κοιλιές των φτωχών σκέφτεται να γκρεμίσει τις αποθήκες του για να χτίσει καινούργιες. Όπως ο μεθυσμένος ξεδιψά πάλι με κρασί έτσι και αυτός είναι άπληστος. Τη νύχτα του παρουσιάστηκε ο Θεός και του είπε: 'Αυτή τη νύχτα μου ζητάνε την ψυχή σου. Αυτά που ετοιμάσες ποιανού θα είναι;'. Ο πλούσιος από αφεντικό έγινε σκλάβος των χρημάτων και του άγχους, για αυτό και δούλος της κόλασης. Ο πλούσιος Αβραάμ σκόρπιζε τον πλούτο του για αυτό κι ο Παράδεισος πήρε το όνομά του, λέγεται αγκαλιά του Αβραάμ. Ο πλούσιος της παραβολής μάζευε τους καρπούς για τον εαυτό του για αυτό και έχασε τη χαρά και την ευτυχία και σε αυτή και στην άλλη ζωή.

Κάποτε ήταν ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος. Στα σκαλοπάτια του παλατιού του βρισκόταν ένας πολύ φτωχός και άρρωστος άνθρωπος, ο Λάζαρος. Από την μια πλευρά ο Πλούσιος φορούσε τα καλύτερα ρούχα. Απο την άλλη πλευρά ο Λάζαρος, όχι μόνον ρούχα δεν φορούσε αλλά και το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές. Από την μία ο Λάζαρος ήταν παραπεταμένος σε μία άκρη του πολυτελούς σπιτιού του πλουσιού. Προσπαθούσε να πνίξει την πείνα του με τα ψίχουλα που έπεφταν απο το τραπέζι του κυρίου του. Δεν είχε την δύναμη ούτε τα σκυλάκια που του έγλυφαν τις πληγές να διώξει. Απο την άλλη ο πλούσιος 'έτρωγε και έπινε και διασκέδαζε'. Απο την μία πλευρά ο πλούσιος είχε τριγύρω του φίλους πολλούς. Απο την άλλη ο πτωχός Λάζαρος είχε συντροφιά τα καλοαναθερμένα σκυλιά του πλουσιού.

Και όμως τι εκπληκτικό! Το όνομα του φτωχού πονεμένου και πληγωμένου Λαζάρου μας το γράφει η Γραφή. Είναι το μοναδικό όνομα που μνημονεύεται σε παραβολή του Ιησού. 'Λάζαρος' σημαίνει σημαίνει 'ο Θεός με βοηθά'. Αυτοί, που για μας είναι άγνωστοι και άσημοι, για το Θεό είναι ονομαστοί. Και αυτοί πάλι, που για μας είναι ονομαστοί και φημισμένοι για τον Θεό μπορεί να είναι 'πολύ μικροί' και τιποτένιοι. Ο Λάζαρος παρόλο που έβλεπε την αδικία, δεν διαμαρτυρόταν στον Θεό. Δεν έβριζε τον πλούσιο. Έδειχνε υπομονή. Και ο πλούσιος πάλι δεν έδιωξε τον Λάζαρο από το σπίτι του. Τον άφησε στα σκαλοπάτια του σπιτιού του. Έδειξε όμως αδιαφορία για τον πονεμένο συνανθρώπο του.

Το σκηνικό αλλάζει. Ο θάνατος συναντά όλους πλούσιους και φτωχούς. Τον πλούσιο τον θάψανε με τιμές, ομιλίες και δόξες. Του χτίσανε και έναν ωραίο τάφο. Τον Λάζαρο τον πέταξαν σε έναν λάκο. Να όμως που την ψυχή του Λαζάρου άγγελοι την πάνε με δόξα στην αγκαλιά του πλούσιου αλλά φιλόξενου Αβραάμ. Ο πλούσιος πηγαίνει στην κόλαση. Και τώρα τα πράγματα αντιστρέφονται. Όταν ζούσε ο Λάζαρος πεινούσε. Τώρα στην αιωνιότητα ο πλούσιος διψάει και ζητά από τον ζητιάνο έστω και λίγο νεράκι. Το χάος όμως μεταξύ του Παραδείσου και της κόλασης είναι τεράστιο. 'Παιδί μου' λέει ο Αβραάμ στον πλούσιο, παρόλο, που εκείνος δεν αξίζει τέτοια ονομασία. 'Εσύ όσο ζούσες απόλαυσες τα αγαθά σου και ο Λάζαρος υπέμεινε τα κακά. Τα αγαθά, που ο Θεός σου χάρισες εσύ νόμισες ότι ήταν μόνον δικά σου. Τώρα εδώ στον Παράδεισο αυτός απολαμβάνει και εσύ στερείσαι'. 'Σε παρακαλώ πατέρα, λέει ο πλούσιος, στείλε τον Λάζαρο στο σπίτι του πατέρα μου, να μιλήσει στα πέντε αδέρφια μου, να μην έρθουν κι αυτοί εδώ, που βρίσκομαι εγώ.' Και ο Αβραάμ του απαντά: 'Έχουν την αγία Γραφή, τον Μωυσή και τους προφήτες. Αυτούς ας υπακούσουν'. 'Όχι πατέρα' επιμένει ο πλούσιος. 'Εαν δούν κάποιον αν ανασταίνεται από τους νεκρούς, τότε μόνον θα μετανοήσουν'. Ο Αβραάμ τότε απαντά: 'Εαν δεν υπακούνε στον Μωυσή και στους προφήτες, ούτε τότε θα πεισθούν ακόμη και εαν αναστηθεί κάποιος'.

Ο Λάζαρος αναστήθηκε. Μήπως πίστεψαν οι Ισραηλίτες; Χειρότερα ζήλεψαν και φθόνησαν το Χριστό. Ο ίδιος ο Ιησούς αναστήθηκε. Μήπως πίστεψαν αυτοί, που έχουν καρδιά πέτρινη και σκληρή; Χειρότεροι έγιναν. Πλήρωσαν ανθρώπους να πουν ότι κλάπηκε ο νεκρός. Ας μελετάμε την αγία Γραφή. Ας παρατηρούμε τη φύση και τότε θα δούμε να γίνονται πολλά θαύματα του Θεού μπροστά στα μάτια μας.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΟΙ (Λουκ.17:11-19)

Ο Ιησούς έκανε το τελευταίο ταξίδι του στα Ιεροσόλυμα. Καθώς έμπαινε σε κάποια κωμόπολη ακούστηκε η σπαρακτική φωνή 10 ανθρώπων, που από μακριά φώναζαν απελπισμένα 'βοήθεια'. Οι 10 αυτοί άνθρωποι ήταν λεπροί. Το σώμα τους σάπιζε αργά μέσα σε φοβερούς πόνους. Επειδή η λέπρα, που έμοιαζε με το σημερινό AIDS, ήταν αρρώστεια κολλητική έπρεπε να μένουν μακριά από τον κόσμο. Δεν μπορούσαν λοιπόν οι 10 αυτοί ταλαίπωροι άνθρωποι να αγγίξουν τον Χριστό. Δεν μπορούσαν να αγκαλιάσουν τον συνάνθρωπό τους. Φορούσαν κουδούνια σαν τα ζώα έτσι ώστε κανείς να παίρνει χαμπάρι την παρουσία τους και να τρέχει μακριά. Οι 10 λεπροί θεωρούντο άνθρωποι αμαρτωλοί και σικαμεροί από το Θεό. Μόλις η Μαριάμ, η αδερφή του Μωυσή κουτσομπούλεψε τον αδερφό της γέμισε με λέπρα. Το ίδιο γεμάτος με λέπρα ήταν ένας στρατηγός του βασιλιά της Συρίας. Αυτούς λοιπόν, που ο Θεός τιμωρούσε οι άνθρωποι δεν έπρεπε να βοηθάνε. Οι λεπροί έπρεπε να μένουν στην έρημο και να τρώνε ένα ξεροκόμματο, που τους πετούσανε από μακριά κάποιοι περαστικοί. Οι 10 λεπροί πονούσαν στο σώμα. Πονούσαν όμως πιο πολύ και στη ψυχή αφού ένοιωθαν μόνοι και έρημοι ακόμα και από αυτόν τον Θεό.

Στην παρέα τους ήταν και ένας Σαμαρείτης, κάποιος που από τους Ισραηλίτες εθεωρείτο αλλόπιστος. Μέσα στον πόνο όμως όλοι έμαθαν να ζούν ενωμένοι και αγαπημένοι. Για αυτό και από το βάθος της εγκατάλειψης φωνάζουν αυτό που και εμείς λέμε αλλά δεν εννοούμε: Ιησού επιστάτα ελέησον ημάς ή αλλιώς 'Κύριε ελέησον'. Με την μικρή αυτή προσευχή οι λεπροί στο σώμα αλλά καθαροί στην ψυχή είπαν δύο πολύ μεγάλα πράγματα. Πρώτον ότι ο Ιησούς δεν είναι ένας απλός άνθρωπος αλλά Κύριος. Δεύτερον ότι αυτοί είναι τόσο αμαρτωλοί και καταδικασμένοι ώστε δεν είναι άξιοι να ζητήσουν τίποτα άλλο παρά μόνον έλεος, συμπάθεια.

Οι λεπροί αυτό είπαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους. Ο Ιησούς όμως δεν τους τους θεράπευσε αμέσως, για να δοκιμάσει την πίστη που του είχαν. Τους προέτρεψε μόνο: 'Πηγαίνετε δείξτε τους εαυτούς σας στους ιερείς'. Και οι λεπροί πραγματικά πηγαίνοντας στους ιερείς, θεραπεύτηκαν. Ο Θεός δεν απαντάει πολλές φορές αμέσως στα αιτήματά μας για να δοκιμάσει την πίστη μας αλλά & έτσι ώστε η αγάπη και το πάθος μας προς αυτόν να γίνει μεγαλύτερο.

Ο Χριστός στέλνει τους ταλαίπωρους εκείνους ανθρώπους όχι στους ιατρούς αλλά στους ιερείς! Πολλοί μόλις ακούνε ότι πρέπει να πάνε στον ιερέα να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους και να κοινωνήσουν λένε αμέσως: Μα καλά θα πάμε σε αυτόν τον αμαρτωλό για να πάρω το Χριστό; Δεν μπορώ να επικοινωνήσω με το Θεό από το σπίτι μου; Είναι ανάγκη να πάω στην Εκκλησία που είναι ο τάδε ιερέας για να λάβω τη Χάρη του Θεού;' Όταν πηγαίνει όμως κάποιος στο φούρναρη δεν εξετάζει τί είναι αυτός! Αυτό που το ενδιαφέρει είναι το ψωμί που δίνει, που είναι απαραίτητο στη ζωή! Όταν επισκέπτεται κανείς το γιατρό δεν εξετάζει τί είναι ο γιατρός αλλά το πώς θα γίνει καλά. Όταν πάει κανείς στον ιερέα δεν θα πρέπει να τον ενδιαφέρει τι είναι ο ιερέας αλλά τι προσφέρει. Καί προσφέρει την θεραπεία της ψυχής και τον ζωντανό άρτο, τον ίδιο τον Ιησού.

Η σημερινή περικοπή τελειώνει με ένα μεγάλο μάθημα για μας. Οι εννέα λεπροί είτε επειδή πίστεψαν ότι ήταν υποχρέωση του Ιησού να τους κάνει το θαύμα, είτε επειδή ξεχάστηκαν από τη χαρά, που ένιωσαν μπαίνοντας επιτέλους στον κόσμο και επιστρέφοντας στους φίλους και τους συγγενείς τους, ξέχασαν να ευχαριστήσουν τον ευεργέτη τους. Μόνον ένας από την παρέα τους, αυτός ο αλλόθρησκος και αλλόφυλλος Σαμαρείτης, που δεν είχε ούτε ιερέα ούτε Εκκλησία να πάει, ξέκοψε από την παρέα. Γύρισε στον Ιησού ευχαριστώντας Τον με μεγάλη φωνή για το δώρο που του έκανε, για την υγεία που του δώρησε. Για τον Σαμαρείτη ο μόνος προστάτης δεν ήταν οι ιερείς των Ιεροσολύμων αλλά ο Ιησούς που τον θεράπευσε. Συχνά και εμείς παρακαλούμε τον Θεό να λύσει το ένα ή το άλλο πρόβλημά μας. Ξεχνούμε να τον δοξολογήσουμε γι'αυτά που κάθε μέρα μας προσφέρει. Συχνά έλεγε κάποιος χρησιμοποιούμε το Θεό, σαν την ομπρέλλα, που ανοίγουμε σε καιρό βροχής και την πετάμε όταν έχει ήλιο. Δεν αρκεί να είμαστε ζητιάνοι του Θεού αλλά πάνω από όλα ευγνώμονες δούλοι του!

Ο ΒΑΡΤΙΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ (Ματθ.20:29-34, Μαρκ.10:46-52, Λουκ.18:35-19:10)

Ο Ιησούς βρίσκεται στο δρόμο προς το Γολγοθά και το πάθος. Όταν πλησίαζε ο Ιησούς στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν στο δρόμο και ζητιάνευε. Ο Βαρτιμαίος δεν μπορούσε να δει το φώς του ήλιου, τα βλέμματα των συνανθρώπων του. Νικημένος από τη ζωή, βουτηγμένος σε ένα πυκνό σκοτάδι κάθεται στην άκρη του δρόμου. Έχοντας χάσει την πιο πολύτιμη αίσθησή του, την όρασή του κάνει το πιο θλιβερό επάγγελμα. Ζεί από τα ψίχουλα και τον οίκτο των άλλων. Ξαφνικά ακούει πλήθος να πλησιάζει. Η ελπίδα φουντώνει μέσα του. Από το δευτερόλεπτο εκείνο, που θα περνούσε ο Χριστός από μπροστά του θα κρινόταν όλη η ζωή του. Άρχισε λοιπόν με όλη την δύναμη του να φωνάζει: 'Γιέ του Δαβίδ ελέησέ με!'

Ο λαός πίστευε ότι ο Ιησούς ήταν κάτι σαν τον μαρμαρωμένο βασιλιά: ότι πάει τώρα στην Ιερουσαλήμ για να ποδοπατήσει τους Ρωμαίους και να ανέβει σε θρόνο βασιλικό. Ένας λοιπόν που πάει να γίνει βασιλιάς δεν πρέπει να ενοχλείται από άτομα άρρωστα και κακόμοιρα. Για αυτό και τρέχουν να κλείσουν το στόμα του φτωχού τυφλού. Ο Βαρτιμαίος όμως πιστεύει. Δεν υπολογίζει τί λέει ο κόσμος. Δεν τον νοιάζει εαν τον κοροιδεύει ο κόσμος. Τον νοιάζει αυτός να γίνει καλά. Ο τυφλός ζητιάνος μέσα στην τύφλα του είδε το φώς το αληθινό! Καταλαβαίνει ότι ο Ιησούς είναι ο γιός του Δαβίδ που ήρθε εδώ στη γη, ταπεινώθηκε όχι για να φέρει δόξα εξωτερική αλλά για να μας φέρει το φώς της καλωσύνης. Ο Βαρτιμαίος κατάλαβε ότι ο Ιησούς είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης, της αγάπης και της θυσίας. Να λοιπόν που η τύφλα του Βαρτιμαίου, η ταπείνωση και η περιφρόνια που δεχόταν καθημερινά, του δίδαξαν πράγματα τα οποία οι άλλοι που είχαν τα μάτια και τα αυτιά αγνοούσαν.

Όταν ο Χριστός τον πλησιάζει, τον ρωτά τί θέλει. Όχι φυσικά γιατί δεν ξέρει τί θέλει ο φτωχός Βαρτιμαίος αλλά για να δείξει ότι ο τυφλός δεν ζητά χρήματα. Ήθελε ο Ιησούς να αποδείξει ότι ο τυφλός πίστευε ότι ο Χριστός είναι ο Θεός που μπορούσε να του προσφέρει το πολυτιμώτερο αγαθό. Ο τυφλός είδε ότι δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο να τον βοηθήσει, να του γλυκάνει την ζωή.

Πραγματικά μεγάλο κακό η τύφλωση των ματιών αλλά πολύ μεγαλύτερο κακό η τύφλωση των πνευματικών ματιών. Πόσοι άνθρωποι ανοιχτομάτηδες χάνονται μέσα στα πυκνά σκοτάδια για να βρουν εκεί την χαρά; Κλωτσούν το φώς, σβήνουν το καντήλι, την πίστη στο Θεό; Αντί να ζητούν από το Θεό φώς, να ανοίξουν τα μάτια της καρδιάς τους ζητούν μόνο πράγματα, που χάνονται και σβήνουν. Μακάρι να ακούσουμε και εμείς τη φωνή, που άκουσε στο τέλος ο Βαρτιμαίος: 'Απόκτησε το φώς σου! Η πίστη σου σε έσωσε!'

Ο Ιησούς μπαίνει στην Ιεριχώ και αρχίζει να κηρύττει. Κάποιος μεγάλος αμαρτωλός, ο τελώνης Ζακχαίος, που δεν βρήκε τη χαρά ούτε στη δόξα ούτε στα λεφτά του, προσπαθεί να δει τον Ιησού. Επειδή ήταν κοντός, σκαρφαλώνει σε ένα δέντρο. Ας φανταστούμε έναν υπουργό να σκαρφαλώνει σε μια μουριά για να ακούσει το κήρυγμα ενός φτωχού ιεροκήρυκα. Ο Ζακχαίος έκανε το πρώτο πήδημα. Το δεύτερο πήδημα ήταν να πετάξει από πάνω τις βαριές του αμαρτίες και να πέσει στα πόδια του Χριστού. Σε αυτό τον βοηθάει ο Ιησούς: 'Ζακχαίε κατέβα γρήγορα! Σήμερα θα μείνω στο σπίτι σου!' Ο Χριστός δεν του κάνει κήρυγμα. Του δείχνει απλόχερα την αγάπη του. Και ο Ζακχαίος πραγματικά εν-θουσιασμένος, χωρίς να του πεί τίποτα ο Ιησούς, επιστρέφει τα λεφτά όσων είχε αδικήσει τέσσερις φορές περισσότερο.

Όλοι μας είμαστε πλασμένοι για τα ύψη της αιωνιότητας. Γι αυτό όλοι μας διψάμε για ανάστημα. Απο τα τακούνια που χρησιμοποιούμε, μέχρι τα όνειρα που μας κάνουν να πετούμε στα ύψη! Κινέζοι επιστήμονες προσπαθούν με χημικά μέσα, να δώσουν λίγο μπόι στο σώμα τους! Ο κοντόσωμος Ζακχαίος μας διδάσκει ότι μοναδικός τρόπος για να φτάσουμε ψηλά είναι η ταπείνωση κι η μετάνοια μας να πέσουμε στα πόδια του Χριστού μετανοημένοι! Αλλά και η εμπειρία η δικιά μας, μας τονίζει ότι όποιος νομίζει ότι είναι σοφός είναι ανόητος και ότι όποιος στηρίζεται στα πλούτη του είναι επιπόλαιος. Σοφός, δυνατός κι άγιος είναι ο ταπεινός!

Κάποτε σε μερικούς, που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους είπε την παρακάτω παραβολή. Δυο άνθρωποι ανέβηκαν στο Ναό για να προσευχηθούν, ένας μεγάλος ευσεβής, ο Φαρισαίος και ένας μεγάλος αμαρτωλός, ο τελώνης. Ο πρώτος άνθρωπος, που ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του Ναού είναι ένας Φαρισαίος. Οι Φαρισαίοι ήταν άνθρωποι, που τηρούσαν το Νόμο, κατά γράμμα. Νήστευαν, προσεύχονταν, κάνανε ελεημοσύνες. Ήταν οι πολύ ευσεβείς. Ο δεύτερος, που ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του Ναού ήταν τελώνης. Οι τελώνες εισέπρατταν τους φόρους για χάρη των Ρωμαίων. Οι τελώνες πλήρωναν τους φόρους στους κατακτητές και κατόπιν προσπαθούσαν με όποιο μέσο μπορούσαν, να εισπράξουν απο τους απλούς ανθρώπους όχι μόνον τους φόρους αλλά και ένα μεγάλο κέρδος. Μέχρι και νεκρούς ξέθαβαν οι τελώνες για να δώσουν οι συγγενείς τους αυτά που χρωστούσαν.

Στο Ναό λοιπόν συναντώνται ο μεγάλος ευσεβής αλλά & ο μεγάλος ανήθικος. Σίγουρα ο Φαρισαίος ξαφνιάστηκε απο την παρουσία του αμαρτωλού τελώνη. Μέσα όμως σε κάθε καρδιά όσο βρώμικη κι αν είναι, καίει το καντηλάκι της πίστης στο Θεό. Ο Φαρισαίος όρθιος στο κέντρο του Ναού, αντί να προσευχηθεί στον Θεό, επαινεί τον εαυτό του. Μεταβάλλει το Θεό σε ακροατή των κατορθωμάτων του. Στην αρχή τονίζει ποιός είναι: 'Σε ευχαριστώ' λέει 'που δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι'. Δεν λέει τουλάχιστον στο Χριστό: 'Σε ευχαριστώ Θεέ μου που δεν με έκανες όπως τους άλλους ανθρώπους'. 'Σε ευχαριστώ' λέει εγωιστικά 'που δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι, οι άδικοι και όπως αυτός εδώ ο τελώνης!' Δεν φτάνει που ο Φαρισαίος μιλάει για τον εαυτό του. Χτυπάει το φτωχό τελώνη που στέκεται σε μία γωνιά του Ναού. Πόσες φορές και εμείς δεν διακρίναμε τον καλό μας εαυτό απο τους άλλους αμαρτωλούς;

Ο Φαρισαίος αφού αναφέρει στο Θεό ποιός είναι, λέει κατόπιν τι κάνει. Νηστεύει δύο φορές την εβδομάδα. Δωρίζει το 1/10 της περιουσίας του στο Ναό. Ο Νόμος πρόσταζε κάθε πιστό να δίδει στο Ναό και τους ιερείς το ένα δέκατο απο τα κτήματα ή τα κοπάδια του. Οι Φαρισαίοι όμως που ούτε βοσκοί ούτε γεωργοί ήταν, δίνανε στο Ναό το 1/10 απο τα φυτά που καλλιεργούσαν στις γλάστρες τους: το άνιθο και το δυόσμο. Για τους αμαρτωλούς η θρησκεία ήταν δαπανηρή. Για τους ευσεβείς Φαρισαίους ήταν όχι μόνον αδάπανη, αλλά και αιτία εγωισμού, όπως φαίνεται απο την προσευχή του Φαρισαίου!

Στην άλλη άκρη ο τελώνης κλαίει σπαρακτικά. Γονατισμένος κτυπάει τα στήθη του. Χύνει δάκρυα. Δεν κατηγορεί κανένα και τίποτα. Εξαρτάται από το έλεος του Θεού. Ξέρει ποιός είναι, ξέρει επίσης τι έκανε! Γι αυτό και το μόνο που ζητά είναι έλεος, συμπάθεια! 'Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ!'. Χρειάζονται χρόνια μετανοίας για να σβήσουμε ένα λάθος μας απο τηνθύμιση των φίλων μας. Για το Θεό όμως αρκεί ένα δάκρυ. Όπως όταν το μωρό γεννιέται κλαίει, έτσι και ο άνθρωπος που ξαναγεννιέται στη ζωή του Χριστού, δακρύζει μπροστά στην αγάπη του Θεού και την αμαρτία την δικιά του. Ένα δάκρυ του τελώνη ήταν πολυτιμότερο στο Θεό απο όλες τις πράξεις που έκανε ο Φαρισαίος. Ένα δάκρυ του τελώνη έσβησε χρόνια αμαρτιών.

Σας βεβαιώνω λέω στο τέλος ο Κύριος ότι ο αμαρτωλός τελώνης έφυγε για το σπίτι του αθωωμένος και συμφιλιωμένος με το Θεό, ενώ ο Φαρισαίος όχι. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώνει θα υψωθεί.

Κάποτε ο φίλος του Ιησού ο Λάζαρος αρρώστησε βαριά. Οι αδερφές του, η Μαρθα και η Μαρία έστειλαν μήνυμα στον Ιησού και του έλεγαν: 'Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος'. Ο Ιησούς όταν το έμαθε είπε: 'Αυτή η αρρώστια δεν είναι για να φέρει το θάνατο, αλλά για να φανεί η δύναμη του Θεού'. Ο Ιησούς αγαπούσε τη Μάρθα και τη Μαρία όπως και το Λάζαρο. Όταν όμως έμαθε πώς είναι άρρωστος, αντί να τρέξει στο κρεβάτι του φίλου του, έμεινε στον τόπο, που βρισκόταν ακόμα δύο μέρες. Ήθελε να πεθάνει ο Λάζαρος και μάλιστα το σώμα του να αρχίζει να διαλύεται για να τον αναστήσει. Έτσι οι Ιουδαίοι θα μπορούσαν να πιστέψουν καλύτερα την δικιά του ανάσταση. Έτσι μπορούμε όλοι μας μέχρι σήμερα να δούμε πώς θα γίνει την τελευταία μέρα η ανάσταση όλων μας. Όπως ο Ιησούς μετά από λίγο φωνάζει στο νεκρό φίλο του και ο φίλος του αμέσως ζωντανεύει, έτσι θα γίνει και με μας. Όλοι μας θα αναστηθούμε με καινούργια σώματα σε ριπή οφθαλμού.

Μόλις πέρασαν οι δύο μέρες λέει στους μαθητές του: 'Ας ξαναγυρίσουμε στην Ιουδαία'. Του λένε τότε οι μαθητές: 'Δάσκαλε μόλις τώρα οι Ιουδαίοι γύρισαν να σε πειροβολήσουν και εσύ θές να πάς πάλι εκεί;' Ο Ιησούς τότε τους αποκρίθηκε: 'Δώδεκα ώρες δεν έχει η μέρα; Αν περπατάει κανείς τη μέρα δεν σκοντάφτει, γιατί βλέπει το φώς αυτού του κόσμου. Αν περπατάει κανείς τη νύχτα σκοντάφτει, γιατί το φώς δεν είναι μέσα του'. Και συνέχισε: 'Ο Λάζαρος, ο φίλος μας κοιμήθηκε! Πηγαίνω όμως να τον ξυπνήσω'. Οι μαθητές του δεν κατάλαβαν τί εννοούσε ο Ιησούς. 'Κύριε αν ο Λάζαρος κοιμάται, τότε θα γίνει καλά!' Τότε ο Ιησούς τους είπε καθαρά: 'Ο Λάζαρος πέθανε και καίρομαι για σας για να πιστέψετε, επειδή δεν ήμουν εκεί μόλις πέθανε. Ας πάμε όμως κοντά του'. Τότε ο Θωμάς είπε στους άλλους μαθητές: 'Ας πάμε κι εμείς για να πεθάνουμε μαζί του'

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Μαρίας και της Μάρθας ο Λάζαρος είχε ήδη πεθάνει τέσσερις μέρες. Το σώμα του άρχισε να σαπίζει και να διαλύεται. Η Βηθανία ήταν κοντά στα Ιεροσόλυμα, περίπου 4 χιλιόμετρα. Πολλοί λοιπόν από τους Ιουδαίους της πόλης ήρθαν να παρηγορήσουν τις δύο αδερφές για το θάνατο του αδερφού τους. Όταν όμως η Μάρθα έμαθε ότι έρχεται ο Ιησούς, φεύγει από το σπίτι της, που ακούγονταν συνέχεια κραυγές και μοιρολόγια. Βγαίνει να προυπαντήσει τον Ιησού. 'Κύριε αν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδερφός μου.' λέει με παράπονο στον Ιησού. 'Ξέρω όμως πως και τώρα, ότι ζητήσεις από το Θεό, ο Θεός θα σου το δώσει', 'Ο αδερφός σου θα αναστηθεί' της λέει ο Ιησούς. 'Ξέρω πώς θα αναστηθεί όταν θα γίνει η ανάσταση όλων των ανθρώπων την τελευταία μέρα' του απαντά η Μάρθα. Τότε ο Ιησούς της λέει: 'Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Εκείνος, που πιστεύει σε μένα δεν θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;' 'Ναί Κύριε. Εγώ το έχω πιστέψει πώς είσαι ο Χριστός, ο Γιός του Θεού, που περιμέναμε να έρθει στον κόσμο.'

Μόλις η Μαρία πληροφορήθηκε από τη Μαρθα έτρεξε και αυτή να προυπαντήσει τον Ιησού. Οι καλεσμένοι Ιουδαίοι, μόλις είδαν τη Μαρία να φεύγει τρέχοντας, νόμισαν ότι πάει στο μνήμα του Λαζάρου να κλάψει. Τρέξανε και αυτοί ξοπίσω της. Η Μαρία μόλις βλέπει τον Ιησού του παραπονιέται όπως η αδερφή της: 'Κύριε αν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδερφός μου!' Ο Ιησούς μόλις είδε τη Μαρία να κλαίει και κοντά της να κλαίνε και όλοι οι Ιουδαίοι, λυπήθηκε. Ταράχτηκε και ρώτησε: 'Πού τον έχετε θάψει;' Του λένε 'Κύριε έλα να δεις'. Ο Ιησούς δάκρυσε. 'Δες πόσο τον αγαπούσε!' έλεγαν οι Ιουδαίοι. Ο Ιησούς δάκρυσε γιατί ήξερε πολύ καλά ότι ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος για να πεθαίνει. Δάκρυσε για το πώς κατόντησε η αμαρτία το πλάσμα του.

Ο Ιησούς ταραγμένος και θλιμμένος μέσα του, έρχεται στο μνήμα, που ήταν μέσα σε μια σπηλιά και μπροστά του ήταν μια τεράστια πέτρα. Ως άνθρωπος δακρύζει. Ως Θεός όμως ανασταίνει τον φίλο του. Λέει ο Ιησούς: 'Βγάλτε την Πετρα'. Πετάγεται τότε η Μάρθα και λέει: 'Κύριε τώρα πια θα μυρίζει άσχημα. Τέσσερις μέρες είναι στο μνήμα'. Τότε ο Ιησούς της λέει: 'Δεν σου είπα πώς αν πιστέψεις θα δεις την δύναμη του Θεού;' Έβγαλαν λοιπόν την πέτρα από το μνήμα του νεκρού. Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια ψηλά και είπε: 'Πατέρα σε ευχαριστώ που με άκουσες. Εγώ το ήξερα πώς πάντα με ακούς. Το είπα όμως για χάρη του πλήθους που στέκει εδώ γύρω, για να πιστέψουν, πώς εσύ με έστειλες'. Και όταν τα είπε αυτά, κραύγασε με φωνή δυνατή: 'Λάζαρε έλα έξω!' Βγήκε ο νεκρός Λάζαρος με τα πόδια και τα χέρια δεμένα. Τότε ο Ιησούς λέει: 'Λύστε τον κι αφήστε τον να περπατήσει':

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (Μαθ.21:1-11, Μαρκ.11:1-11, Λουκ.19:28-47, Ιωαν.12:12-19)

Η τρομερή ώρα των παθών, οι μαρτυρικές στιγμές του μαστιγίου, των τρομερών πόνων και της μοναξιάς του Χριστού πλησιάζουν. Ο Χριστός γνωρίζει τι τον περιμένει στην αγία Πόλη. Περνά μερικές στιγμές με τους φίλους του και μαθητές του, που τόσο αγάπησε σε όλη του την ζωή. Μαζί του βρίσκεται και ο Λάζαρος, που αν και τέσσερις μέρες στο τάφο αναστήθηκε. Και όχι απλώς αναστήθηκε, αλλά έγινε τόσο υγιής ώστε να τρώγει με το Χριστό! Στην παρέα όμως του Χριστού βρίσκονται επιπλέον και δύο άνθρωποι ένας άνδρας και μια γυναίκα δύο άνθρωποι που αν και ακολουθούσαν το Χριστό, εντούτοις είναι δύο διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο ένας είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης κι η δεύτερη η Μαρία η αδελφή του Λαζάρου και της Μάρθας. Η Μαρία δεν διστάζει παρότι οικοδέσποινα να κάνει αυτό που κάνανε τότε οι δούλες. Πέρνει ένα πολύτιμο άρωμα και το σκορπά στα σκονισμένα από την πεζοπορία πόδια του διδασκάλου, που τα σκουπίζει με τα ίδια της τα μαλλιά.

Ο Ιούδας καθισμένος αναπνευστικά αντιδρά. Αντί να συγκινηθεί από την αγάπη της Μαρίας προς τον Ιησού, υπολογίζει αμέσως την τιμή του μύρου. Οργισμένος πληγώνει και την γυναίκα που είναι πεσμένη μπροστά στον Ιησού αλλά και τους άλλους. 'Δεν θα ήταν καλύτερα' λέει 'δάσκαλε, αντί να χυθεί το πανάκριβο αυτό μύρο και να σπαταληθεί άδικα, να πουληθεί για να δοθούν τα λεφτά στους φτωχούς;' Η Μαρία αγαπά. Ο Ιούδας μετρά. Η Μαρία ενεργεί με την δύναμη της καρδιάς της. Ο Ιούδας σκέφτεται με το σκοτισμένο μυαλό από τη φιλαργυρία. Για αυτό και ο Ιησούς απαντά: 'Άφησέ την ήσυχν. Αυτό που κάνει είναι για την μέρα της ταφής μου. Οι φτωχοί θα είναι πάντα κοντά σας. Εμένα όμως δεν θα με έχετε πάντα'.

Την άλλη μέρα ο Ιησούς μπήκε στα Ιεροσόλυμα. Οι Ρωμαίοι βασιλιάδες, όταν μπαίνανε θριαμβευτές σε μια πόλη κάθονταν πάνω σε χρυσά αμάξια, που τα έσερναν άγρια άλογα, ελάφια, ελέφαντες, τίγρεις ή λιοντάρια. Έτσι έδειχναν την υπερηφάνεια τους. Ο Ιησούς, ο βασιλιάς των βασιλιάδων, μπαίνει στην αγία Πόλη, καθισμένος σε ένα γαϊδουράκι. Όπως γεννήθηκε σε ένα σταύλο ζώων και μπήκε σε ένα παχνί για κούνια, έτσι τώρα μπαίνει στα Ιεροσόλυμα καθισμένος σε ένα πουλαράκι. Όπως γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία και τάφηκε σε ένα καινούργιο τάφο, έτσι ακι τώρα κάθεται σε ένα γαϊδουράκι, που ποτέ πάνω του δεν είχε καθίσει άνθρωπος. Και το πιο παράδοξο είναι ότι αυτό το είχε δει με τα μάτια της ψυχής του ο προφήτης Ζαχαρίας: 'Είπατε στη κόρη Σιών. Νά, ο βασιλιάς σου έρχεται καθισμένος σε ένα πουλαράκι'. Ο Ιησούς δεν είναι ένας βασιλιάς, που αγαπάει τον πόλεμο και τα παλαμάκια. Είναι ο ταπεινός και ειρηνικός βασιλιάς, που σκορπίζει τη χαρά.

Ο λαός, που είχε ακούσει την ανάσταση του Λαζάρου, υποδέχτηκε με ενθουσιασμό το Χριστό. Άλλοι έστρωναν κάτω στο δρόμο τα ρούχα τους, άλλοι κρατούσαν κλαδιά από φοινικίες και φώναζαν: 'Ωσσανά! Δόξα στον απόγονο του Δαβίδ, τον Μεσσία. Ευλογημένος αυτός, που έρχεται στο όνομα του Κυρίου. Δόξα στον ύψιστο Θεό': Νόμιζαν ότι ο Ιησούς έρχεται για να τους ελευθερώσει από τους Ρωμαίους. Για αυτό και μετά από λίγο όλοι μαζί κραύγαζαν: 'Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!' Οι μόνες αγνές φωνούλες ήταν οι φωνές των μωρών και των παιδιών. Από τη μία κρατούσαν το χέρι της μανούλας τους και από την άλλη το κλαδί του φοίνικα και τραγουδούσαν και αυτά το 'Ωσσανά!'. Και αυτό είχε προφητευθεί από τον Δαβίδ: 'Από το στόμα των μικρών παιδιών, που είναι μωρά και θηλάζουν, έβγαλες Θεέ, τέλειο ύμνο, προς πείσμα των εχθρών σου'. Πραγματικά οι φθονεροί αρχιερείς και γραμματείς φαρμακώθηκαν ακούγοντας τα μωρά να φωνάζουν έτσι και ήθελαν να κλείσουν το στόμα των μικρών παιδιών.

Ο Ιησούς πήγε κατευθείαν στο Σπίτι Του, στο Ναό. Εκεί στην αυλή ήταν μαζεμένοι έμποροι και τραπεζίτες. Δεν άντεξε από την αγανάκτηση. Αναποδογύρισε τα τραπέζια και τις καρέκλες εκείνων, που είχαν μετατρέψει την αυλή του Ναού σε παζάρι. Κατόπιν πείνασε. Είδε μια συκιά στο δρόμο, που δεν είχε παρά μόνον φύλα. Την καταράστηκε: 'Ποτέ να μην γίνει καρπός από σένα!' της είπε. Ο Ιησούς πάντα ευεργετούσε. Τώρα καταράστηκε τη συκιά, όχι γιατί δεν αγαπούσε τα δέντρα και τον

κόσμο, που ο ίδιος δημιούργησε. Καταράστηκε με τον τρόπο αυτό όλους εκείνους τους Γραμματείς και Φαρισαίους, που στη ζωή τους δεν είχαν καρπούς.

Ο Ιησούς μετά την είσοδό του στην αγία πόλη είπε τρεις παραβολές. Κάποιος είχε δύο παιδιά. Πάει στο πρώτο και του λέει: 'παιδί μου πήγαινε σήμερα κι εργάσου στο αμπέλι'. Αυτός του είπε: 'Δε θέλω'. Ύστερα όμως το μετάνιωσε και πήγε. Πάει και στο δεύτερο και του λέει τα ίδια. Εκείνο του αποκρίθηκε: 'ναί, κύριε'. Μα δεν πήγε. Ποιός από τους δύο έκανε το θέλημα του πατέρα του;'. Του λένε: 'ο πρώτος'. Τους λέει ο Ιησούς: 'σας βεβαιώνω πώς οι τελώνες και οι πόρνες θα μπουν πριν από σας στη βασιλεία του Θεού'. Γιατί ήρθε σε εσας ο Ιωάννης κηρύττοντας το δρόμο της σωτηρίας και δεν τον πιστέψατε. Οι τελώνες και οι πόρνες όμως τον πίστεψαν, ενώ εσείς, οι ευσεβείς Ισραηλίτες παρ' όλο, που τον είδατε, δεν μετανοήσατε, ούτε για να τον πιστέψετε'.

Ακούστε μια άλλη παραβολή. Ένας πλούσιος φύτεψε ένα αμπέλι, Έβαλε τριγύρω φράχτη, έσκαψε παιπήρι, έχτισε πύργο, το νοίκιασε σε γεωργούς και έφυγε σε έναν άλλο τόπο. Όταν κόντευε η εποχή του τρυγητού έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς να πάρουν το μερτικό από τους καρπούς. Οι γεωργοί έπιασαν τους δούλους κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν και άλλον πετροβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους και σε αυτούς κάνανε τα ίδια. Στο τέλος έστειλε το γιό του. Σκέφτηκε ότι οι κακοί γεωργοί θα ντραπούν το παιδί του. Οι γεωργοί μόλις είδαν τον γιό είπαν. 'Αυτός είναι ο κληρονόμος της περιουσίας. Εμπρός ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του'. Τον έπιασαν. Τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και τον σκότωσαν. Όταν έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τί θα κάμει τους γεωργούς;'. Του λένε: 'Επειδή είναι κακοί θα τους σκοτώσει με το χειρότερο τρόπο. Θα νοικιάσει το αμπέλι σε άλλους γεωργούς, που θα του δίνουν τους καρπούς στην εποχή τους'.

Ο Θεός διάλεξε τον Ισραήλ. Του έδειξε την αγάπη του και την προστασία του στην έρημο. Τον οδήγησε στη Γη της επαγγελίας. Έστειλε τους προφήτες για να οδηγήσουν το λαό σε μετάνοια, μα εκείνοι τους σκότωσαν. Στο τέλος έστειλε το μοναχοπαίδι του, τον Ιησού, μα και εκείνον φρικτά τον σταύρωσαν. Έτσι ο Θεός διάλεξε τους ειδωλωλάτρες, οι οποίοι άκουσαν το Ευαγγέλιο. Το τελευταίο Πάσχα του ο Ιησούς είχε τη χαρά να συναντήσει μερικούς Έλληνες. Αυτοί πήγαν στο Φίλιππο και τον παρακάλεσαν να δούν τον Ιησού. Ο Φίλιππος πήγε στον Αντρέα και οι δυο μαζί μίλησαν για τους Έλληνες στον Ιησού. Ο Ιησούς τότε τους απάντησε: 'Έχει έρθει η ώρα για να δοξαστεί ο Γιός του Ανθρώπου. Ακούστε καλά: Αν ο σπόρος του σταριού δεν πέσει στη γη και δεν πεθάνει μένει μόνος του. Εάν όμως πεθάνει φέρνει πολύ καρπό. Αυτός, που αγαπάει τη ζωή του τη χάνει. Αυτός όμως, που δεν λογαριάζει τη ζωή του τη φυλάει για την αιώνια ζωή. Όποιος θέλει να με υπηρετεί ας ακολουθεί το δικό μου δρόμο κι όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο δικός μου υπηρέτης. Κι ο Πατέρας μου θα τιμήσει όποιον με υπηρετεί'. Οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι άκουσαν τις παραβολές και κατάλαβαν, πως μιλάει για αυτούς. Και ενώ ήθελαν να τον πιάσουν φοβήθηκαν τα πλήθη, γιατί τον πίστευαν σαν προφήτη.

Ο Ιησούς τους μίλησε και πάλι με παραβολές: 'Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με ένα βασιλιά, που έκανε το γάμο του γιού του. Κι έστειλε τους δούλους του να φωνάξουν τους καλεσμένους στο γάμο. Αυτοί όμως δεν ήθελαν να έρθουν. Έστειλε πάλι τους δούλους του και τους λέει: 'Πέστε στους καλεσμένους ότι έχω σφάξει τους ταύρους και τα θρεφτάρια κι όλα είναι έτοιμα. Ελάτε λοιπόν στο γάμο'. Οι καλεσμένοι όμως αδιαφόρησαν. Άλλος πήγε στο χωράφι του κι άλλος στο εμπόριό του. Κι οι υπόλοιποι αντί να πούν 'ευχαριστώ' έπιασαν τους δούλους και τους έδειραν. Ο Βασιλιάς μόλις τα άκουσε όλα αυτά θύμωσε. Έστειλε το στρατό του κι αφάνισε τους φονιάδες. Έβαλε φωτιά στην πόλη τους. Τότε λέει στους δούλους του: 'Το τραπέζι του γάμου είναι έτοιμο. Μα οι καλεσμένοι ήταν ανάξιοι. Πηγαίνετε στα σταυροδρόμια κι όσους βρείτε καλέστε τους στο γάμο'. Βγήκαν οι δούλοι στους δρόμους και μάζεψαν όλους όσους βρήκαν, καλούς και κακούς. Η αίθουσα του γάμου γέμισε από καλεσμένους. Μπήκε λοιπόν ο βασιλιάς για να δει τους καλεσμένους. Εκεί είδε κάποιον που δεν ήταν ντυμένος, όπως θα ταίριαζε στο γάμο. Του λέει: 'φίλε, πώς μπήκες εδώ χωρίς το κατάλληλο ντύσιμο;'. Αυτός έχασε τη μιλιά του. Τότε ο βασιλιάς διατάζει τους υπηρέτες: 'δέστε του τα πόδια και τα χέρια και βγάλτε τον έξω στο σκοτάδι'. Εκεί θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι διαλεκτοί'. Εμείς

έχουμε την μεγάλη τιμή να πέρνουμε μέρος στο τραπέζι που παραθέτει κάθε Κυριακή στην Εκκλησία ο Χριστός. Πρέπει όμως να έχουμε και το κατάλληλο ρούχο. Πρέπει να κοινωνάμε έχοντας την καρδιά μας καθαρή, εξομολογημένη και μετανοιημένη.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (Ματθ.24,Μαρκ.13:3-31,Λουκ.21.7-33)

Όταν ο Ιησούς βγήκε από το Ναό και ξεκίνησε να φύγει, ήρθαν οι μαθητές του για να του δείξουν τα οικοδομήματα του Ναού. Ο Ιησούς όμως τους είπε: 'Τα βλέπετε όλα αυτά; Σας λέω με σιγουριά πώς δεν θα μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα. Όλα θα γκρεμιστούν. Ύστερα ο Ιησούς πήγε και κάθισε στο όρος των Ελαιών. Και ήρθαν οι μαθητές του και τον ρώτησαν ιδιαίτέρως: 'Πές μας πότε θα γίνουν αυτά και ποιο σημάδι θα δείξει πώς πλησιάζει η παρουσία σου και το τέλος του κόσμου;'

Ο Ιησούς τους απάντησε 'Προσέχετε μη σας ξεγελάσει κανένας. Πολλοί θα εμφανιστούν και θα πούνε 'εγώ είμαι ο Χριστός, που λαχταράτε'. Πολλούς θα απατήσουν. Τότε θα ακούσετε πώς γίνονται πόλεμοι. Προσέξτε να μη ταραχτείτε, γιατί όλα αυτά πρέπει να γίνουν αλλά δεν ήρθε ακόμη το τέλος. Το ένα έθνος θα ξεσηκωθεί ενάντια στο άλλο και το ένα βασίλειο ενάντια στο άλλο. Θα έρθουν πείνα, αρρώστιες και σεισμοί σε διάφορους τόπους. Όλα αυτά όμως θα είναι σαν τους πόνους, προτού γεννηθεί ένα παιδί. Τότε θα σας παραδώσουν σε βασανιστήρια και θα σας σκοτώσουν. Όλοι οι λαοί θα σας μισούν εξαιτίας μου. Τότε πολλοί θα προδίνουν ο ένας τον άλλο και θα μισεί ο ένας τον άλλο. Θα εμφανιστούν πολλοί ψεύτικοι προφήτες και θα απατήσουν πολλούς. Και επειδή η κακία θα γίνει μεγάλη, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί. Όποιος όμως μείνει σταθερός μέχρι το τέλος, αυτός θα σωθεί. Πρώτα θα κηρυχθεί σε όλη την οικουμένη αυτό το χαρούμενο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού, για να το ακούσουν όλοι οι λαοί. Ύστερα θα έρθει το τέλος.

Όταν θα δείτε να στήνεται στο ιερό το σικαμερό είδωλο της ερήμωσης, που προφήτεψε ο Θεός μέσω του προφήτη Δανιήλ, τότε όσοι βρεθούν στην Ιουδαία να φύγουν στα βουνά. Όποιος βρεθεί στη ταράτσα να φύγει χωρίς να χάσει χρόνο για να πάρει τα πράγματα από το σπίτι του. Το ίδιο κι όποιος βρεθεί στο χωράφι να φύγει χωρίς να γυρίσει να πάρει το πανωφόρι του. Αλίμονο στις γυναίκες που θα είναι έγκυες ή θα θηλάζουν εκείνο τον καιρό. Να προσεύχεστε να μην αναγκαστείτε να φύγετε χειμώνα ή Σάββατο. Γιατί οι καταστροφές θα είναι τέτοιες, που δεν ξανάγιναν από την αρχή του κόσμου έως σήμερα και ούτε θα ξαναγίνουν. Κι αν δεν λιγόστευε ο Θεός τις μέρες της καταστροφής δεν θα γλίτωνε κανείς. Για χάρη των εκλεκτών όμως θα λιγοστέψει τις μέρες εκείνες. Αν κάποιος τότε σας πει 'νά εδώ είναι ο Χριστός, ή 'νά εκεί είναι' μην τον πιστέψετε. Γιατί θα εμφανιστούν πολλοί ψεύτικοι Μεσσίες, που θα κάνουν μεγάλα και φοβερά θαύματα, για να απατήσουν ακόμα κι όσους διάλεξε ο Θεός. Να σας τα είπα πριν γίνουν. Κι αν σας πούν 'νάτος εκεί είναι κρυμμένος', μην τους πιστέψτε. Γιατί ο Γιός του ανθρώπου θα έρθει τόσο φανερά, όπως η αστραπή βγαίνει στην ανατολή και φαίνεται ως τη δύση. Κι όπως λέει η παροιμία όπου το πτώμα εκεί και τα όρνεα.

Αμέσως ύστερα από τις καταστροφές εκείνες ο ήλιος θα σκοτεινιάσει και το φεγγάρι θα πάψει πια να φέγγει. Τα άστρα θα πέσουν από τον ουρανό και οι ουράνιες δυνάμεις που κρατούν την αρμονία του σύμπαντος θα σαλευτούν. Τότε θα εμφανιστεί στον ουρανό το σημάδι του Γιού του ανθρώπου. Θα θρηνήσουν όλες οι φυλές της γης και θα δούν τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού, με πολλή δύναμη και λαμπρότητα. Θα στείλει τους αγγέλους του να σαλπίσουν δυνατά και να μαζέψουν τους εκλεκτούς του από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, από το ένα άκρο του κόσμου στο άλλο. Πάρτε ένα μάθημα από τη συκιά. Όταν μαλακώσουν τα κλαδιά της και βγάλει φύλλα καταλαβαίνετε, πώς πλησιάζει το καλοκαίρι. Έτσι και όταν θα δείτε όλα αυτά θα καταλάβετε ότι πλησιάζει το τέλος.

Ποιά μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος κανένας δεν το ξέρει, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά μόνον ο πατέρας μου. Η παρουσία του Υιού του ανθρώπου θα είναι όμοια με ότι έγινε την εποχή του Νώε. Πριν από τον κατακλυσμό οι άνθρωποι έτρωγαν και έπιναν, παντρεύονταν και πάντρευαν αμέριμνοι, μέχρι την μέρα που μπήκε ο Νώε στην κιβωτό. Δεν κατάλαβαν τίποτα ώσπου ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους. Έτσι θα γίνει και με την παρουσία του Γιού του ανθρώπου. Να αγρυπνείτε λοιπόν γιατί δεν ξέρετε ποιά μέρα θα έρθει ο Κύριός σας. Και να ξέρετε τούτο: Αν ήξερε ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού ποιά ώρα θα έρθει ο κλέφτης θα ξαγρυπνούσε και δεν

θα άφηνε να κλέψουν το σπίτι του. Για αυτό και εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Γιός του ανθρώπου θα έρθει την ώρα, που εσείς δεν τον περιμένετε'. Μακάριος είναι ο δούλος που ο Κύριός του θα τον βρεί να κάμει σωστά τη δουλειά του.'

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ (Ματθ.25)

Ο ερχομός της βασιλείας του Θεού, θα είναι όμοιος με ότι έγινε με 10 κοπέλες, που πήραν τα λυχνάρια τους και βγήκαν να προπαντήσουν το γαμπρό. Πέντε από αυτές ήταν άμυαλες και πέντε συνετές. Οι άμυαλες ξέχασαν μαζί με τα λυχνάρια τους να πάρουν λάδι. Απεναντίας οι συνετές πήραν λάδι. Επειδή ο γαμπρός αργούσε όλες νύσταξαν και αποκοιμήθηκαν. Κατά τα μεσάνυχτα ακούστηκε μια φωνή: Ο γαμπρός έρχεται. Βγείτε να τον προπαντήσετε!'. Όλες οι κοπέλες σηκώθηκαν και τακτοποίησαν τα λυχνάρια τους. Οι άμυαλες τότε είπαν στις συνετές: 'Δώστε μας λάδι, γιατί τα λυχνάρια σβήνουν'. Οι συνετές όμως απάντησαν: 'Όχι, γιατί δε θα φτάσει και για μας και για σας. Καλύτερα πηγαίνετε στους πωλητές να αγοράσετε για τον εαυτό σας'. Αλλά ενώ πήγαιναν να αγοράσουν λάδι, ήρθε ο γαμπρός. Οι έτοιμες μπήκαν μαζί του στο πανηγύρι του γάμου. Η πόρτα έκλεισε. Ύστερα από λίγο φτάνουν και οι υπόλοιπες και λένε: 'Κύριε, κύριε άνοιξε μας'. Αυτός όμως τους αποκρίθηκε: 'Σας βεβαιώνω πώς δεν σας ξέρω'. Αγρυπνάτε λοιπόν γιατί δεν ξέρετε ούτε την μέρα ούτε την ώρα που θα έρθει ο γιός του ανθρώπου. Οι 5 κοπέλλες ξέχασαν να πάρουν λάδι. Ενώ αφιέρωσαν τη ζωή τους στο Νυμφίο Χριστό, ξέχασαν ότι έπρεπε να δείξουν έλεος, αγάπη, συμπόνια στον πονεμένο, τον φυλακισμένο, το φτωχό συνάνθρωπο. Ενώ κάνανε το δυσκολότερο, να μισήσουν τον κόσμο για χάρη του Χριστού, έχασαν τον Παράδεισο από το ευκολότερο, την αγάπη στο συνάνθρωπο. Ο Χριστός δεν θέλει μόνο χέρια καθαρά αλλά και χέρια γεμάτα από καλωσύνες.

Κάποιος κύριος ταξίδευσε σε μια μακρινή χώρα γι αυτό και μοίρασε την περιουσία στους δούλους-διαχειριστές του. Δεν έδωσε όμως στον καθένα το ίδιο ποσό. Σ'έναν έδωσε πολλά πέντε τάλαντα, στον δεύτερο δύο και στον τρίτο ένα τάλαντο. Γιατί άραγε δεν έδωσε σε όλους το ίδιο; Ήταν άδικος; Καθένας έλαβε ανάλογα με τις δυνατότητές του. Οι δύο πρώτοι δούλοι διπλασίασαν και τριπλασίασαν το κεφάλαιο του κυρίου τους. Ο τρίτος δούλος απο ζήλεια γιατί πήρε μόνον ένα τάλαντο έθαψε το τάλαντο, το έκρυψε στη γή. Όταν ήλθε ο Κύριος οι δύο πρώτοι δούλοι, που με το μόχθο τους τριπλασίασαν το ποσό δέχονται τα συχαρητήρια του κυρίου τους. Ο τρίτος δούλος όχι μόνο δεν ζητά συγγώμην, για να κερδίσει τουλάχιστον τη συμπόνοια του κυρίου του, αλλά προβάλλει τη ζήλεια, την μοχθηρία, το μίσος που έκρυβε στα μύχια της καρδιάς του στον κύριό του. Τον κατηγορεί ότι είναι άδικος, κλέπτης, ότι μαζεύει εκεί όπου δεν σπέρνει και μαζεύει ξένους καρπούς. Έτσι καταδικάζει μόνος του τον εαυτό του. Το κεφάλαιο του το πέρνει εκείνος που είχε τα πέντε τάλαντα. Ο ίδιος οδηγείται στην αιώνια τιμωρία, την κόλαση που νοιώθει κάθε μοχθηρός και ζηλιάρης άνθρωπος. Στην κόλαση δεν πάει μόνο αυτός, που κάνει εγκλήματα αλλά και αυτός, που ενώ μπορεί δεν κάνει το καλό.

Όταν έρθει ο Γιός του ανθρώπου με όλη του την μεγαλοπρέπεια και θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει με μεγαλοπρέπεια στο θρόνο του. Τότε θα μαζευτούν μπροστά του όλα τα έθνη. Θα τους ξεχωρίσει, όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια. Τα πρόβατα θα τα τοποθετήσει στα δεξιά και στα αριστερά. Θα πεί τότε ο βασιλιάς σε αυτούς που βρίσκονται δεξιά του: 'Ελάτε οι ευλογημένοι του Πατέρα μου να κληρονομήσετε όσα έχουν ετοιμαστεί για σας από τότε, που δημιουργήθηκε ο κόσμος. Γιατί πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πλώ, ήμουν ξένος και με φιλοξενήσατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε'. Και όταν εκείνοι θα τον ρωτήσουν πότε έγινε όλα αυτά, ο Ιησούς θα απαντήσει: 'Σας βεβαιώνω πώς αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς το κάνατε για μένα'. Ύστερα θα πεί σε αυτούς που βρίσκονται στα αριστερά του: 'Φύγετε από μπροστά μου καταραμένοι. Πηγαίνετε στην αιώνια φωτιά που έχει ετοιμαστεί για το διάβολο και τους δικούς του. Γιατί πείνασα και δεν μου δώσατε να φάω, δίψασα και δεν μου δώσατε να πλώ, ήμουν ξένος και δεν με φιλοξενήσατε, γυμνός και δεν με ντύσατε, άρρωστος και δεν με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και δεν ήρθατε να με δείτε'. Και όταν εκείνοι θα τον ρωτήσουν πότε έγινε όλα αυτά, ο Ιησούς θα απαντήσει: 'Σας βεβαιώνω πώς αφού δεν τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς, ούτε για μένα το κάνατε'. Κι αυτοί θα πάνε στην αιώνια τιμωρία, ενώ οι δίκαιοι στην αιώνια ζωή.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

(Ματθ.26:17-30, Μαρκ.14:12-26, Λουκ.22:1-38, Ιωαν.13:36-38)

Την πρώτη μέρα της γιορτής του Πάσχα οι μαθητές πήγαν στον Ιησού και του είπαν: 'Πού θέλεις να σου ετοιμάσουμε να φάς το πασχαλινό δείπνο;' Κι αυτός στέλνει τον Πέτρο και τον Ιωάννη και τους λέει. 'Μόλις θα μπειτε στην πόλη θα συναντήσετε ένα άνθρωπο, που θα βαστάζει μια στάμνα με νερό. Ακολουθείστε τον και σε όποιο σπίτι μπει, πείτε στον οικοδεσπότη: Ο Δάσκαλος σε ρωτάει: Πού είναι το δωμάτιο, που θα φάω με τους μαθητές μου το Πασχαλινό Δείπνο; Εκείνος τότε θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγι στρωμένο. Εκεί να ετοιμάσετε'. Οι μαθητές τα βρήκαν ακριβώς όπως τους είχε πει ο Κύριος και ετοίμασαν το δείπνο.

Ο Ιησούς ήξερε ότι ο Πατέρας του είχε δώσει απεριγράφητη εξουσία, κι ότι από τον Πατέρα ήρθε και στον Πατέρα επιστρέφει. Σηκώνεται λοιπόν από το τραπέζι. Βγάζει το ρούχο του. Παίρνει μια πετσέτα και τη ζώνεται. Βάζει νερό στη λεκάνη κι άρχισε σαν υπηρέτης να πλένει τα πόδια των μαθητών και να τα σκουπίζει με την πετσέτα. Φτάνει και στον Πέτρο. Αυτός τότε του λέει: 'Εσύ Κύριε θα μου πλύνεις τα πόδια;' 'Αυτό που κάνω εγώ, του αποκρίθηκε ο Ιησούς, 'εσύ δεν το καταλαβαίνεις τώρα. Θα το καταλάβεις αργότερα'. Του λέει ο Πέτρος 'Ποτέ δεν θα αφήσω να πλύνεις εσύ τα δικά μου πόδια'. 'Αν δεν σε πλύνω τα πόδια' του λέει ο Ιησούς 'δεν έχεις θέση κοντά μου', του απαντά ο Ιησούς. Τότε του λέει ο Σίμων Πέτρος: 'Αν είναι έτσι Κύριε, όχι μόνο τα πόδια μου να μου πλύνεις αλλά ακι τα χέρια και το κεφάλι'. Ο Ιησούς έπλυνε ακόμα και τα πόδια του Ιούδα, του προδότη του. Για να τον βοηθήσει μάλιστα να αποφύγει την προδοσία είπε ο Ιησούς με νόημα: 'Εσείς είστε καθαροί όχι όμως όλοι'.

'Όταν έπλυνε τα πόδια, φόρεσε και πάλι τα ρούχα και κάθισε: 'Καταλαβαίνετε τί έκαμα για σας; Εσείς με φωνάζετε 'Δάσκαλε' και 'Κόριε' και σωστά το λέτε γιατί είμαι. Αν λοιπόν εγώ ο δάσκαλος και ο Κύριος σας έπκλυνα τα πόδια, έχετε και σεις υποχρέωση να πλένετε ο ένας τα πόδια του άλλου..Εαν τα μάθετε αυτά θα είστε ευτυχείς άμα τα εφαρμόσετε'.

'Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου ο Ιησούς κάθισε στο τραπέζι με τους δώδεκα αποστόλους. Και τους είπε: 'Πάρα πολύ επιθύμησα να φάω αυτό το Πάσχα μαζί σας, πριν από τον θάνατό μου. Σας βεβαιώνω, ότι δεν θα ξαναφάω μαζί σας πασχαλινό δείπνο, μέχρι να έρθει η βασιλεία του Θεού.' Ύστερα πήρε το ποτήρι, έκανε προσευχή, και είπε: 'Πάρτε το αυτό και μοιράστε το μεταξύ σας, γιατί σας λέω ότι από δώ και πέρα δε θα ξαναπιώ από τον καρπό του αμπελιού, ώσπου να έρθει η βασιλεία του Θεού'. Ύστερα πήρε ψωμί και αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, το κομμάτισε και τους το έδωσε λέγοντας: 'Αυτό είναι το σώμα μου, που παραδίνεται για χάρη σας. Αυτό, που κάνω τώρα να το κάνετε σε ανάμνησή μου'. Το ίδιο μετά το δείπνο, πήρε το ποτήρι λέγοντας: Αυτό το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη, που σφραγίζεται με το αίμα μου, που χύνεται για χάρη σας.

Αφού τα είπε αυτά ο Ιησούς ταραχτηκε μέσα του βαθιά. Μίλησε ανοιχτά και είπε: 'Σας λέγω με σιγουριά, πώς ένας από σας θα με προδώσει στους εχθρούς μου'. Οι μαθητές κοίταζαν ο ένας τον άλλο με απορία. Δεν ήξεραν για ποιόν μιλάει. Ένας από τους μαθητές, που αγαπούσε το Ιησού ήταν γερμένος στο τραπέζι κοντά στο στήθος του Ιησού. Κάνει λοιπόν νόημα σε αυτόν ο Πέτρος να μάθει ποιός είναι ο προδότης. 'Εγειρε τότε εκείνος στο στήθος του Ιησού και τον ρώτησε: 'Κύριος ποιός είναι ο προδότης;' Αποκρίνεται ο Ιησούς: 'Είναι εκείνος, στον οποίο θα δώσω ένα κομμάτι ψωμί, βουτηγμένο στο πιάτο'. Παίρνει τότε ένα κομμάτι ψωμί ο Ιησούς και το δίνει στον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Μόλις πήρε το κομμάτι ο Ιούδας μπήκε ο σατανάς μέσα του. Τότε του λέει ο Ιησούς: 'Ότι έχεις να κάνεις κάνε το γρήγορα!'. Οι άλλοι μαθητές δεν κατάλαβαν. Εκείνος μόλις πήρε το ψωμί έφυγε αμέσως. 'Ηταν σκοτεινή νύχτα.

Ενώ ο Θεός βάδιζε προς το θάνατο, οι μαθητές νόμιζαν ότι βαδίζει προς το θρόνο. Μάλωναν ποιός είναι ο καλύτερος. Τότε ο Ιησούς τους λέει: 'Οι βασιλιάδες τυρρανούνε τους λαούς τους. Δεν πρέπει να γίνεται όμως το ίδιο και με σας. Ο καλύτερος και ο ανώτερος πρέπει να γίνει σαν τον κατώτερο, κι ο αρχηγός σαν το δούλο'. Έπειτα στρέφεται στον Πέτρο και του λέει: 'Σίμων! Σίμων! Ο σατανάς ζήτησε να σας δοκιμάσει

σαν το σάρι στο κόσκινο. Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα να μη σε αφήσει η πίστη σου. Και εσύ όταν ξαναβρείς την πίστη σου στήριξε τα αδέρφια σου'. Ο Πέτρος έχοντας εμπιστοσύνη στον εαυτό του είπε: 'Κύριε είμαι έτοιμος να πάω μαζί σου στη φυλακή ακόμη και στο θάνατο!'. Ο Ιησούς τότε του είπε: 'Πέτρε, σού λέω ότι πριν λαλήσει σήμερα ο πετεινός, τρεις φορές θα με έχεις αρνηθεί ότι με ξέρεις'.

Ο Ιησούς και οι μαθητές του μετά από το δείπνο, πήγαν όπως συνήθιζαν στο Όρος των Ελαιών, στον κήπο της Γεθσημανή. Όταν φτάσανε εκεί ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: 'Προσευχηθείτε, για να μην σας νικήσει ο πειρασμός. Το πνεύμα είναι πρόθυμο. Η σάρκα όμως ασθενική'. Εκείνος απομακρύνθηκε λίγο. Γονάτισε και άρχισε να προσεύχεται: 'Πατέρα αν θέλεις γλύτωσέ με από αυτό το ποτήρι. Ας μην γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου'. Φανερώθηκε τότε ένας άγγελος από τον ουρανό και τον δυνάμωνε. Γεθσημανή ήταν ο τόπος, όπου συνθλίβονταν οι ελιές. Και στη Γεθσημανή με ένα τρόπο συγκλονιστικό συνθλίφτηκε ο Ιησούς. Η αγωνία κυρίεψε τον Ιησού που βλέπει να έρχεται καταπάνω του ο πλέον φρικτός και απαίσιος θάνατος. Ο ιδρώτας του γινόταν σταγόνες αίματος που πέφτανε στη γή. Ο Ιησούς ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ο Αδάμ στον κήπο της Εδέμ μετά την αμαρτία τιμωρήθηκε από το Θεό να καλλιεργεί τη γή με τον ιδρώτα του προσώπου του. Ο Ιησούς στον κήπο της Γεθσημανή σηκώνει πάνω του την αμαρτία και την κατάρρα όλων των ανθρώπων και λούζεται από ιδρώτα αίματος. Πόσο συγκινητικό είναι να βλέπει κανείς τον Ιησού μέσα στον κήπο της Γεθσημανή κάτω από το φώς της σελήνης να αγωνιά μέχρι θανάτου, να πέφτει μπρούμυτα στη γη, να προσεύχεται στον πατέρα του με κραυγές δυνατές και δάκρυα, να τρέχουν στη γη ηχηρές σταλαγματιές από ιδρώτα ανάμικτο με αίμα; Και όλα αυτά για τις δικές μας αμαρτίες.

Ο Ιησούς σηκώθηκε από την προσευχή και ήρθε στους μαθητές του. Αυτοί κουρασμένοι από την πεζοπορία και από την λύπη κοιμόντουσαν. Ο Χριστός λέει στους μαθητές του και ιδιαίτερα στον Πέτρο: 'Γιατί κοιμάστε; Σηκωθείτε και προσευχηθείτε, για να μη σας νικήσει ο πειρασμός.' Τρεις φορές ο Ιησούς πήγε για προσευχή και γύρισε κοντά στους φίλους του, που κοιμόντουσαν όμως βαριά. Την τελευταία φορά τους λέει: 'Κοιμάστε λοιπόν; Ήρθε η ώρα για να παραδοθεί ο Γιός του ανθρώπου!' Ενώ μιλούσε ο Ιησούς, φάνηκε πλήθος ανθρώπων. Τους οδηγούσε ένας από τους δώδεκα. Ο Ιούδας. Ο Ιούδας αξιώθηκε να γίνει ένας από τους 12 στενούς φίλους του Ιησού. Από τους μαθητές του Ιησού μόνον ένας καταγόταν από την Ιουδαία και αυτός ήταν ο προδότης Ιούδας. Επί 3 έτη άκουγε τα σοφώτερα και τα ωραιότερα λόγια. Έβλεπε τα πιο καταπληκτικά θαύματα. Πρίν λίγες μέρες είδε με τα μάτια του τον Ιησού να τινάζει από το μνήμα έναν νεκρό που ήταν 4 μέρες στον τάφο. Ο ίδιος ο Ιούδας έλαβε εξουσία από το Χριστό να κηρύττει το Ευαγγέλιο και να κάνει θαύματα. Κοινωνήσε στο Μυστικό Δείπνο τα άκρανα μυστήρια. Και όμως έμεινε ασυγκίνητος. Το μόνο που τον συγκινούσε ήταν το χρήμα. Συμφώνησε να πουλήσει το Χριστό για ένα τιποτένιο ποσό: για 30 αργύρια, όσο πουλιόταν ένας σκλάβος. Αυτός που αγαπά τα λεφτά μπορεί να κάνει τις πιο άτιμες πράξεις.

Ο Ιούδας είχε δώσει σημάδι στους στρατιώτες, που τον ακολουθούσαν: 'Οποιον φιλήσω αυτός είναι ο Ιησούς. Πήγε λοιπόν ο Ιούδας και φίλησε το δάσκαλό του, που λίγο πρίν του είχε πλύνει τα πόδια. Ο Ιησούς του είπε: 'Ιούδα με φίλημα προδίνεις το Γιό του Ανθρώπου;' Ο Πέτρος ορμάει και με το μαχαίρι του κόβει το δεξί αυτί του δούλου του αρχιερέα, του Μάλχου. Ο Ιησούς μάλωσε τον Πέτρο. 'Βάλε το μαχαίρι σου στη θήκη' του λέει. 'Όσοι παίρνουν μαχαίρι, με μαχαίρι θα πεθάνουν. Ή νομίζεις ότι δεν μπορώ να ζητήσω από τον πατέρα μου να στείλει δώδεκα λεγεώνες αγγέλων; Πρέπει όμως να επαληθευτούν οι Γραφές'. Άγγιξε το αυτί του δούλου και έγινε αμέσως καλά. Τότε ο Ιησούς είπε στους αρχιερείς και στους στρατηγούς του ναού: 'Άνοστής είμαι που ήρθατε να με πιάσατε με ξίφη και ρόπαλα; Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο Ναό και δεν απλώσατε χέρι πάνω μου. Αυτή όμως είναι η ώρα σας, η ώρα που κυριαρχεί το σκοτάδι'.

Ο Ιησούς σύρθηκε στην αυλή του αρχιερέα. Ο Πέτρος ακολουθούσε από μακριά. Άναψαν φωτιά και κάθισαν όλοι γύρω της. Μαζί τους κάθισε κι ο Πέτρος. Μια δούλα τον κοίταξε και είπε: 'Ήταν κι αυτός μαζί Του'. Ο Πέτρος όμως το αρνήθηκε: 'Δεν τον γνωρίζω αυτόν, κόρη μου!' Ύστερα τον είδε κάποιος άλλος και είπε: 'Και σύ ένας από αυτούς είσαι'. Πάλι ο Πέτρος απάντησε: 'Άνθρωπέ μου, δεν είμαι!'. Πάλι μετά από μια ώρα κάποιος άλλος επέμενε: 'Ασφαλώς ήταν κι αυτός μαζί Του γιατί και από τη φωνή του φαίνεται ότι είναι Γαλιλαίος' Πάλι ο Πέτρος αρνήθηκε

το Χριστό και μάλιστα με όρκο. Τη στιγμή εκείνη λάλησε ο πειτεινός. Ο Πέτρος υπερηφανεύτηκε και ο Θεός τον άφησε να πέσει πολύ χαμηλά. Το βλέμμα του Ιησού τρύπησε την καρδιά του Πέτρου. Θυμήθηκε τότε εκείνος τα λόγια του Ιησού. Βγήκε έξω και έκλαψε πικρά. Μετανόησε και έσβησε με τα δάκρυά του την αμαρτία του.

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ματθ.27, Μαρκ.15, Λουκ.23, Ιωαν.18-19)

Στην αυλή του αρχιερέα οι άντρες, που κρατούσαν τον Ιησού, τον κορόιδευαν και τον έδερναν. Του είχαν καλύψει το κεφάλι. Τον χτυπούσαν στο πρόσωπο και τον ρωτούσαν: 'Αφού είσαι προφήτης μάντεψε ποιός είναι αυτός που σε χτύπησε. Κι άλλα πολλά του έλεγαν βλασφημώντας τον. Όταν ξημέρωσε μαζεύτηκαν οι πρεσβύτεροι του λαού. Τον έσυραν στο συνέδριό τους. Πολλοί ψεύτικοι μάρτυρες μαζεύτηκαν και κατηγορούσαν τον Ιησού. Ο Ιησούς σιωπούσε. Ενώ άλλος υπόδικος θα έκανε το παν για να γλυτώσει τη ζωή του, ο Ιησούς δεν μιλούσε, γιατί ήξερε ότι αυτή δεν είναι δίκη αλλά θέατρο. Αρχισαν να τον ρωτούν: 'Πές μας, εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Χριστός;' Τότε μόνον τους απάντησε: 'Κι αν ακόμα σας το πω δεν θα πιστέψετε, κι αν σας ρωτήσω δεν θα μου απαντήσετε, ούτε θα με ελευθερώσετε. Ήδη από τώρα όμως θα βλέπετε το Γιό του ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού' Από τώρα που εσείς θα με σταυρώσετε επειδή νομίζετε ότι θα με σβήσετε, από τώρα ακριβώς, από το Σταυρό, θα αρχίσετε να βλέπετε τη δόξα μου. Οι πωρωμένοι αρχιερείς τον ξαναρωτάνε: 'Εσύ λοιπόν είσαι ο Γιός του Θεού;' Και αυτός τους απάντησε: 'Εγώ είμαι, όπως εσείς το λέτε'. Τότε ο Αρχιερέας ξέσχισε το ρούχο του, για να δείξει τάχα την αγανάκτησή του. 'Τί ανάγκη έχουμε πιά από μάρτυρες; Ακούσαμε τη βλαστήμια από το ίδιο του το στόμα'.

Τότε όλοι πρωί-πρωί σέρνουν τον Ιησού στον Πιλάτο, που εκείνες τις μέρες ήταν στα Ιεροσόλυμα επειδή ήταν Πάσχα. Μόνον ο Πιλάτος μπορούσε να σκοτώσει τον Ιησού. Οι Ιουδαίοι άρχισαν να λένε ψέματα εναντίον του Ιησού. Ενώ οι ίδιοι λαχταρούσαν ένα βασιλιά που θα διώξει τους Ρωμαίους για να τους χαρίσει παγκόσμια κυριαρχία, κατηγορούν τον Ιησού, όχι για θρησκευτικά πράγματα, που δεν ενδιέφεραν τον Πιλάτο αλλά για ανταρσία. 'Αυτός εδώ ξεσηκώνει τον λαό μας να μην πληρώνει φόρους στον αυτοκράτορα. Λέει πώς είναι αυτός ο βασιλιάς, ο Μεσσίας'. 'Ωστε εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;' ρωτάει τότε ο Πιλάτος τον Ιησού. Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: 'Ναί, όπως το λές'. Τότε ο Πιλάτος λέει στον όχλο. 'Δεν βρίσκω καμιά αιτία για να καταδικάσω αυτόν τον άνθρωπο': Εκείνοι όμως φώναζαν και επέμεναν ότι ο Ιησούς αναστατώνει το λαό από τη Γαλιλαία μέχρι την Ιουδαία. Μόλις έμαθε ο Πιλάτος ότι ο Ιησούς είναι από τη Γαλιλαία, τον έστειλε στον Ηρώδη, που ήταν βασιλιάς εκεί.

Ο Ηρώδης μόλις είδε τον Ιησού χάρηκε πολύ γιατί είχε ακούσει για τα θαύματα που είχε κάνει σε όλη τη χώρα. Περίμενε τότε να κάνει και σε αυτόν ένα θαύμα. Του έκανε πολλές ερωτήσεις. Ο Ιησούς όμως σιωπούσε. Οι αρχιερείς και οι Γραμματείς τον κατηγορούσαν με πολύ πείσμα. Τότε ο Ηρώδης και οι στρατιώτες του αφού ξευτέλισαν τον Ιησού, τον έντυσαν με μια όμορφη βασιλική στολή και τον έστειλαν πίσω στον Πιλάτο.

Ο Πιλάτος γνώριζε ότι ο Ιησούς δεν ήθελε να γίνει βασιλιάς της γης. Η γυναίκα του επίσης είχε δει τρομερό όνειρο και τον είχε προειδοποιήσει. Για λυπηθούν οι Ιουδαίοι το Χριστό, διάταξε να τον μαστιγώσουν άγρια με φραγγέλιο. Το φραγγέλιο ήταν ένα ένα μαστίγιο με δερμάτινα λουριά και μολύβια στην άκρη. Ο κατάδικος δενόταν γυμνός σε ένα στύλο. Άγριοι δήμειοι τον χτυπούσαν δεκάδες φορές. Το κορμί γέμιζε από αυλάκια γεμάτα αίμα. Κομμάτια από σάρκες πετάγονταν στον αέρα. Πολλοί πέθαιναν εκείνη τη στιγμή. Οι Ιουδαίοι όμως δεν μαλάκωσαν. Ο Σατανάς όμως είχε κυριέψει τις καρδιές των Ιουδαίων, που γαύγιζαν σαν σκυλιά και ωρύνονταν σαν λιοντάρια. Ήθελαν να ελευθερωθεί ο Βαραβάς, ένας φονιάς, παρά ο Χριστός. Όσο τους μιλούσε ο Πιλάτος τόσο αυτοί φώναζαν: 'Σταύρωσέ του, σταύρωσέ τον!' Ο Πιλάτος για τρίτη φορά ρωτά: 'Τί κακό έκανε ο άνθρωπος; Δεν βρήκα τίποτα σε αυτόν για να τον καταδικάσω σε θάνατο; Θα τον βασανίσω λοιπόν και μετά θα τον ελευθερώσω!' Τότε οι Ιουδαίοι κραύγασαν: 'Εαν τον απολύσεις δεν θα είσαι φίλος του Καίσαρα'. 'Μα καλά το βασιλιά σας θα σταυρώσω; ρωτά ο Πιλάτος. 'Εμείς δεν έχουμε βασιλιά παρά μόνο τον Καίσαρα! Το αίμα του να πέσει πάνω σε μας και τα παιδιά μας' απάντησαν οι μανιασμένοι Ιουδαίοι. Ο Πιλάτος φοβήθηκε μήπως τον κατηγορήσουν οι Εβραίοι στον Καίσαρα και χάσει τη θέση του. Μάταια έπλυνε τα χέρια του και είπε ότι είναι ο ίδιος αθώος από το αίμα του Ιησού. Για τη θεσούλα του σφαγίασε το δίκαιο και την αλήθεια. Έγινε λοιπόν και αυτός υποκριτής Φαρισαίος.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τότε οι στρατιώτες του Πιλάτου πήραν τον Ιησού στο διοικητήριο. Του έβγαλαν τα ρούχα και τον έντυσαν με κόκκινη χλαίνη. Το σώμα του Ιησού ήταν γεμάτο από πληγές. Έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια σαν στέμμα, και στο δεξί του χέρι του έβαλαν καλάμι. Φοβερούς πόνους ένωσε ο Χριστός όταν τα αγκάθια τρύπησαν το τίμιο κεφάλι του. Ύστερα γονάτισαν μπροστά του και τον κορόιδευσαν: 'Ζήτω ο βασιλιάς των Ιουδαίων!'. Τον έφτυσαν, του πήραν το καλάμι και του χτυπούσαν το κεφάλι. Και αφού τον κορόιδεψαν, του έβγαλαν και πάλι την πορφύρα και του φόρεσαν τα ρούχα του, για να τον σταυρώσουν. Οι Ιουδαίοι εκτελούσαν τους καταδίκους έξω από την πόλη, πάνω σε ένα λόφο που λεγόταν Γολγοθάς, που στα ελληνικά σημαίνει 'Κρανίου τόπος'. Σύμφωνα με αρχαία παράδοση στο τόπο εκείνο πέθανε ο Αδάμ και βρισκόταν εκεί το κρανίο του. Εκεί που έπεσε ο παλιός Αδάμ χτυπημένος από τον θάνατο, εκεί στήθηκε το τρόπαιο της νίκης: ο τίμιος και ζωοποιός Σταυρός.

Βγαίνοντας από το διοικητήριο, οι στρατιώτες αγγάρευσαν κάποιον Σίμωνα από την Κυρήνη της Αφρικής, να σηκώσει το Σταυρό. Στο δρόμο ακολουθούσε τον Ιησού, πλήθος από γυναίκες που θρηνούσαν και έκλαιγαν. Ο Ιησούς στράφηκε προς αυτές και τους είπε: 'Μην κλαίτε για μένα. Να κλαίτε για τον εαυτό σας και τα παιδιά σας. Έρχονται τέτοιες μέρες, που πραγματικά είναι ευτυχισμένες εκείνες οι γυναίκες, που δεν κάνουνε παιδιά.' Λίγα χρόνια μετά τη Σταύρωση του Ιησού οι Ρωμαίοι ερήμωσαν την Ιερουσαλήμ. Οι μητέρες από την πείνα έτρωγαν και τα ίδια τους τα παιδιά.

Μόλις έφτασαν στον Γολγοθά έδωσαν στον Ιησού να πιεί ξύδι. Το πικρό αυτό ξύδι το έδιναν στους καταδίκους ως ναρκωτικό για να μειριάζονται οι πόνοι από το φοβερό και αργό θάνατο. Ο Χριστός όμως δεν ήθελε να πιεί το ναρκωτικό. Ήθελε να αισθανθεί όλο τον πόνο του φρικτού μαρτυρίου για να είναι η θυσία του ολοκληρωτική. Η Σταύρωση ήταν ο πιο απάνθρωπος θάνατος. Μόνον οι δούλοι σταυρώνονταν. Ο σταυρός ήταν ή ένας πάσσαλος ή δυό δοκάρια σε σχήμα T ή +. Αν ο σταυρός ήταν πάσσαλος, τότε ο κατάδικος πέθαινε αμέσως. Ο Ιησούς όμως πέθανε μετά από αρκετές ώρες. Ο Ιησούς λοιπόν καρφώθηκε στα χέρια και στα πόδια με μεγάλα μυτερά τετραγωνικά καρφιά, που προξενούσαν φοβερώτερους πόνους από τα στρογγυλά. Τα καρφιά περνούσαν όχι από τις παλάμες, γιατί έτσι θα σχίζονταν από το βάρος του σώματος, αλλά από τους καρπούς. Το καρφί τρυπούσε ένα νεύρο και προκαλούσε αφόρητο πόνο. Για να καρφωθούν τα πέλματα πάνω στο ξύλο, λύγισαν τα γόνατα. Καθώς το σώμα ήταν βαρύ, ο κατάδικος έπεφτε προς τα κάτω. Τα χέρια του με το υπόλοιπο σώμα σχημάτιζαν ένα κεφαλαίο Υ. Το στήθος πιεζόταν τόσο ώστε ο κατάδικος δεν μπορούσε να αναπνεύσει και αισθανόταν ασφυξία. Για να αναπνεύσει ο κατάδικος πίεζε τα ματωμένα πόδια του. Το μαρτύριο διαρκούσε ώρες πολλές ακόμα και μέρες. Ο κατάδικος πέθαινε τελικά μέσα σε αφόρητους πόνους από την αιμορραγία, τη δίψα, τον πυρετό, το μάζεμα αίματος στον εγκέφαλο, από την ασφυξία, την εξάντληση και την παράλυση.

Αυτό τον οδυνηρό θάνατο πέρασε ο Χριστός από την μεγάλη του αγάπη για μας. Αντί να σταυρωθούμε εμείς, που είμαστε γεμάτοι από αμαρτίες πέθανε εκείνος, ο αναμάρτιτος και άγιος. Πάνω από το Σταυρό οι Ρωμαίοι βάλανε μια πινακίδα στα Λατινικά, Ελληνικά και Εβραϊκά: 'Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλιάς των Ιουδαίων'. Στο Σταυρό ο Χριστός δεχόταν τις κοροιδίες των ανθρώπων, που εκείνος όλα τα χρόνια και πριν ακόμα γεννηθεί ευεργέτησε. 'Εσύ θα γκρέμιζες το Ναό και σε τρεις μέρες θα τον ξαναέχτιζες; Σώσε τώρα τον εαυτό σου εαν είσαι Γιός του Θεού και κατέβα από το Σταυρό!'. Το ίδιο έλεγαν και οι Φαρισαίοι: 'Άλλους έσωσε! Τον εαυτό του δεν μπορεί να το σώσει! Εαν είναι ο βασιλιάς του Ισραήλ ας κατεβεί τώρα από το Σταυρό και θα πιστέψουμε σε αυτόν!' Το ίδιο και οι ληστές, που σταυρώθηκαν δεξιά και αριστερά του. Παρά τους φοβερούς τους πόνους έβριζαν τον Ιησού. Κατόπιν όμως ο ληστής που βρισκόταν στα δεξιά του, βλέποντας το μεγαλείο, με το οποίο υπέμενε ο Χριστός τα βασανιστήρια και τις κοροιδίες, μετανόησε. Μάλωσε τον άλλο ληστή και είπε στο Χριστό τα συγκινητικά λόγια: 'Θυμήσου με Κύριε, όταν έλθεις με τη βασιλεία σου'. Παρόλο που ο Ιησούς ήταν κρεμασμένος πάνω στο Σταυρό εκείνος τον ομολόγησε ως Κύριο και Βασιλιά. Ο Χριστός τότε του απάντησε: ('Όχι μόνον όταν έλθω αλλά) σήμερα θα είσαι μαζί μου στη βασιλεία μου!

Η ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(Ματθ.27:45-66, Μαρκ.15:42-46, Λουκ.23:50-54, Ιωαν.19:38-42)

Ο Ιησούς μέσα στο αποκορύφωμα του πόνου του παρακαλούσε τον Πατέρα του να μην υπολογίσει την αμαρτία των Ισραηλιτών. Από το μεσημέρι ως τις τρεις η ώρα έπεσε σκοτάδι σε όλη τη γη. Γύρω στις τρεις ο Ιησούς κραύγασε με δυνατή φωνή: 'Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες;' Ο Ιησούς πάνω στο Σταυρό σήκωσε την αμαρτία, την κατάρτα όλου του κόσμου. Πάνω στο Σταυρό ο Ιησούς έπασχε ως ο μεγαλύτερος κακούργος και αμαρτωλός. Και για αυτό ως άνθρωπος την κορυφαία στιγμή του πόνου και της αγωνίας, έβγαλε αυτή τη κραυγή, όχι για να γογγύσει ενάντια στο Θεό αλλά για να πεί το παράπονό του, όπως ένα αβοήθητο παιδί λέει το παράπονο στον πατέρα του.

Μερικοί νόμισαν ότι ο Ιησούς φώναζε τον Ηλία να τον σώσει. Κι αμέσως ένας από αυτούς πήρε ένα σφουγγάρι, το βούτηξε στο ξύδι και αφού το στέριωσε σε ένα καλάμι του έδωσε να πει. Οι υπόλοιποι έλεγαν κοροιδευτικά: 'Άσε να δούμε εαν έρθει ο Ηλίας να τον σώσει!'. Κάτω από το Σταυρό ήταν η Μαρία, η μητέρα του Ιησού, η Μαρία του Κλωπά, η Μαρία η Μαγδαληνή και άλλες γυναίκες, που αγαπούσαν τον Ιησού. Ο Ιησούς βλέποντας την μητέρα του τρυπημένη από τον πόνο του φρικτού θανάτου του, και τον μαθητή που αγαπούσε, τον Ιωάννη δίπλα της, λέει στη μητέρα του: 'Γυναίκα νά ο γιός σου!'. Και στον Ιωάννη λέει: 'Να η μητέρα σου!'

Ο Ιησούς πάλι έβγαλε δυνατή κραυγή 'Πατέρα στα χέρια σου παραδίνω το Πνεύμα μου! Τετέλεστα!'. Τότε η κουρτίνα που κάλυπτε τα άγια των αγίων σχίστηκε στα δύο, από πάνω μέχρι κάτω. Σεισμός έγινε. Οι ταφόπετρες έσπασαν και άνοιξαν πολλά μνήματα. Πολλοί άγιοι που είχαν πεθάνει αναστήθηκαν και βγήκαν από τα μνήματα και μετά την ανάσταση του Ιησού εμφανίστηκαν σε πολλούς. Ο Ρωμαίος εκατόνταρχος και οι στρατιώτες, που φύλαγαν μαζί, τον Ιησού, όταν είδαν το σεισμό και τα άλλα που έγιναν, φοβήθηκαν πάρα πολύ και είπαν: 'Στα αλήθεια αυτός ήταν Γιός του Θεού'. Ο όχλος τρομαγμένος από το σκοτάδι και το σεισμό, διαλύθηκε χτυπώντας τα στήθη του. Οι Ιουδαίοι υπολόγισαν ότι με τη σταύρωση θα έκλεινε μια για πάντα η υπόθεση 'Ιησούς'. Όμως η ύψωσή του Γιού του Θεού πάνω στο Σταυρό, ήταν η αρχή της δόξας και του θριάμβου του.

Ενώ στους άλλους δύο ληστές οι Ρωμαίοι έσπασαν τα πλευρά για να πεθάνουν γρηγορότερα, στον Ιησού δεν έκαναν κάτι τέτοιο. Κατά το δειλινό ένας άνθρωπος πλούσιος βουλευτής από την Αριμαθαία, με το όνομα Ιωσήφ, που ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού δεν φοβήθηκε τους Εβραίους αλλά μαζί με το Νικόδημο πήραν την άδεια από τον Πιλάτο να ξεκρεμάσουν το σώμα του Ιησού. Ο Ιωσήφ τύλιξε το σώμα του Ιησού σε καθαρό, αφού το άλειψε με αρώματα. Το κήδεψε με κάθε μεγαλοπρέπεια σε έναν ολοκαίνουργο τάφο σε έναν κήπο κοντά στο Γολγοθά. Στην είσοδο του τάφου κύλησε έναν τεράστιο λίθο και έφυγε.

Το Σάββατο το πρωί οι Φαρισαίοι πήγαν στον Πιλάτο και του είπαν: 'Κύριε, θυμηθήκαμε πώς αυτός ο λαοπλάνος είχε πει όταν ζούσε: Σε τρεις μέρες θα αναστηθώ'. Για αυτό βάλε στρατιώτες στο τάφο μέχρι την τρίτη μέρα, μήπως οι μαθητές του το κλέψουν και μετά πουν, πως αναστήθηκε ο νεκρός. Τότε η τελευταία πλάνη θα είναι χειρότερη από την πρώτη'. Τότε ο Πιλάτος τους είπε: 'Σας δίνω φρουρά. Πηγαίσετε και πάρτε όσα μέτρα ασφαλείας θέλετε.' Αυτοί τότε πήγαν στον τάφο και τον ασφάλισαν. Σφράγισαν την πέτρα και άφησαν εκεί τους Ρωμαίους φρουρούς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
(Ματθ.28, Μαρκ.16, Λουκ.24, Ιωαν.20)

Τ^α Κ•ΑΙΑΒΕΒ † ΔΑΑΟΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΕ ΚΑΙ Η ΜΛΛΗ ΜΑΑΟΑ ΞΑΘΑΝ ΝΑ ΔΟ□Ν
ΔΟΝ ΤάΖΟ ΔΟΕ ΙΗΓΟΝ της

ΣΤΟ ΔΑΜΜΟ ΑΝΑΑΙΔΙΜΝΔΑΝ ἴΟ%ΜΒ ΘΑ ΚΥΛΟΓΕΙ
..ΚΕΟΝΗ ΔΗ ΜΕΓΜΛΗ □ΝΔΑΑ, Γ%Α ΝΑ Μ□ΟΝΝ ΜΝΓΑ ΚΑΙ ΜΑ ΑΑΙΜΑΔΟΓΟΕΝ Δ
Ο ΝΕΚΑΜ

ΞΑΖΝΙΚΜ ΝΓΙΝΕ ΓΕΙΓΜΜΒ

ἸΓΓΕΛΟΒ ΔΟΕ ΚΕΑΟΟΕ ΚΑΔΝΒΗκΕ ΑΪΜ ΔΟΝ ΟΕΑΑΝΜ ΚΝΛΗΓε ΔΗΝ ἸΝΔΑΑ ΑΪΜ
ΔΗΝ ΕΟΓΟΔο ΔΟΕ ΔΜzΟΕ ΚΑΙ ΚΑΘΜΔΑΝ ἸΜΝΙ ΔΗΒ

ΔΟ ΪΑΜΓΙΪΜ ΔΟΕ ΝΛΑΜΪΕ
γΑΝ ΔΗΝ ΑfΔΑΑΪΞ κΑ%ο ΔΑ ΑΟΝΗΑ ΔΟε ΞΔΑΝ ΟΛμΛΕΕΚΑ ΓΑΝ ΔΟ ΗΙΜΝΙ

ΔΜΓΟ ΔΟΝ ΖΟΒΞΘΗΚΑΝ ΟΙ ΖΑΟΕαΟΟ

□ ΜΓΓΕΛΟΒ ΕΟΪΕ ΓΔΙΒ ΓΕνΑΟΚΕΒ□ □ΕΓΕΟΒ Μη
ΖΟΒΜΓΔε□ ΞΝΑΙ ΪΟΙΜΝ ΓΕΑεΝΕΔε□ ΔοΝ ΙΗΓΟΝ

ΔΟΝ ΕΓΔαΕΑΙΜΝNo

ΔΕΝ ΕΟΨΑΙ ΕΔΞ

ΓΙΑΔΟ μύΙΒ ΔΟ εΟΐΕ

ΑΝΑΓΔΕΥΘΗΚΕ! ΕΛΜΔΕ ΝΑ ΔΕΘΕ ΔΟ ΜΝΑΟΒ ΜΪΟΕ ΒΑΙΓΚΜΔΑΝ ΔΟ ΓΞΜΑ ΔΟΕ

ΔΑΝΞΔΕ ΓΑΞγoAA ΚΑΙ ΊΕΟΔΕ ΓδοEB ΜΑΘnδNB ΔΟΕ□ ΑΝΑΓΔΞΘΗΚΕ αΐΜ
δοEB Ν..κΑΟΝΒ ΚΑι ΊΗΓΑΟΝει ΐΑΟΝ αΐΜ ΓΑΒ γΔΗ ΓΑΛΙλαΟΑ

ΕΚεΟ ΘΑ ΔΟΝ ΓΕΝΑΝΔΞΥΕΔΕ,

ΟΙ ΓΕΝΑΟκΕΒ ΒΓΞκδΝ ΓΑΞΓοαΑ ΜΕ ΖΜβΟ ΚΑΙ Με ΗΑΑΜ ΜεΓΜΛΗ

ΨΑΞΑΝ ΤΑ ΙΟΝ ΔΑ ΝΝΑ ΓΔΟΕΒ ΜΑΘΝΔΝΒ

ΓΔο

ΔΑΜΜΟ διΒ ΓΕΝΜΝΔΗΓΕ Ο ΙnΓΟΝΒ

ΚαΙ ΔΙβ ΕΟΰΕ □ □ΗΑΟαΕΔΕ□,

ΔΜΔΕ ΛΝΕΙ ΣΕ ΑΕΔΝΒ Ο ΙΗΓΟΝΒ □ □ΜΗ zΟΒΜΓΔΕ □ ΪΗΓΑΟΝΕΔΕ ΚΑΙ ΪΕΟΔΕ Γ
ΔοΕΒ ΑΔΕΑzΟΝΒ ΜΟΕ ΝΑ ΖΝΓΟεΝ ΓΙΑ ΔΗ ΓΑΛΙΛΑΟα

ΕΚΕΟ ΘΑ ΜΕ ΔΟΝΝ,

ΘΕΑΝ ΝΖΕΓΑΝ ΟΙ ΓΕΝΑΟΚΕΒ ΜΕΑΙΚΟΟ ΑΐΜ
ΔΟΕΒ ΖΑΟΕΑΟΝΒ ΐΞΓ□Ν ΓΔnN ΐΜΛΗ ΚΙ □NNZEαΑΝ ΓΔΟΕΒ ΑΑΗΙΕΑΕΟΒ Μ

Ο1 ΑΑΗΙΕΑΕ□Β ΖΞΝΑΞΑΝ ΔΟΕΒ ΪΑΕΓΒΕΔΝΑΟΕΒ

ΝΚΑΝΑΝ ΓΕΜΒΟΝΛΙΟ κΙ ΑΪΟΖΜΓΙΓΑΝ ΝΑ „ΞΓΟΕΝ
ΪΟΛΛΜ ΗΑΞΜΑΔΑ ΓΔΟΕΒ ΓΔΑαδΙΞΔΕΒ ΓΙΑ ΝΑ ΪΟvN □ ΔΗ ΝvΗΔΑ

**Ἰοε ΚΟΙΜΜαΓΔΑΝ ΞαθΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΔΑΝΒ ΚαΙ ΔΟΝ ΝΚΛΕΘΑΝ, ΚΙ ΑΝ ΖΑΜΓΕΙ Γ
ΔΑ ΑΕΔΙΜ ΔοΕ ΑΙΜΑΟο... ΔΙΟΙΚΗΔΞ Η ΕΟΔΗΓΗ**

ΘΑ „ΟΝ ΊεΟΓΟΕΜΕ Να ΜΗ ΓΑΒ ΑΟΞΕΙ ΔΗΝ ΕΕΘΝΝΗ,

ΟΙ ΓδαΑΔΙΞΔΕβ ΊΞΑΑΝ naΞΜΑΔΑ Κ1 ΝΚΑΝΑΝ

ΜΊΒ ΔΟεΒ ΔΑΓΚΜΛΕΘΑΝ

ΟΙ ΓΕΝΑΟΚΕΣ ΖΔΜΥΑΝΕ ΓΔΟΕΒ ΜΑΘΗΣΝΒ

ΊΟΕ

ΝΜΜΙΓΑΝ

ΜΔΙ ΜΛΑ αΕΔΜ ΞΔΑΝ ΓΕΝΑΙΚεΟΕΒ ΖΑυΔΑΓΙΞΓΕΙβ

Ο ἸΝΔΑΟΒ ΚΑΙ Ο ΠΙΜΝΝηΒ ΝΔΑΕΞαν ΓΔΟ ΜvΗΜΕΟΟ

γΙΑ ΝΑ ΔΟΝΝ ΜΕ ΔΑ ΟΔΙΑ ΔΟΕΒ ΔΑ ΜΕΙΑ ΔΟΝ

ΑΔΕΙΑΝΜ

ΔΜΖΟ

ΜαΖΟ ΜΕ ΔοΝ ΊΝΔΑο ΒΑΝΐΟΕν ΓΔΟ ΔΜzΟ ΜΜΝΟ ΔΑ ΓΜΒΑΝΑ

ΒΛΗΤΕΙ ΔΝΟ ΑΓΥΝΛΟΕΒ

□ΚΜϋοιΟΙ ΊΞΑΑΝ ΔΟΝ ΚναΙΜ ΜΟΕ ΑΊΜ Δο μνήμα και δεν γνωρίζω πού τον έκρυψαν', απαντά με παράπονο εκείνη. Γυρνώντας προς τα πίσω αντικρύζει τον Ιησού, αλλά τον πέρασε για κηπουρό. Ο Ιησούς τη ρωτά: 'Γυναίκα γιατί κλαίς; Ποιόν ζητάς;'. 'Κύριε' του λέει η Μαρία η Μαγδαληνή 'εαν τον σήκωσες εσύ, πές μου πού τον έκρυψες, για να έρθω να τον πάρω'. Της λέει τότε ο Ιησούς: 'Μαρία!' Γυρίζει εκείνη και του λέει: 'Δάσκαλε!'. 'Μη με αγγίζεις!' της λέει ο Ιησούς. Δεν έχω βέβαια ανέβει στον Πατέρα μου. Πήγαινε όμως στους αδερφούς μου και πές τους: Ανεβαίνω στον πατέρα μου και δικό σας πατέρα και Θεό μου και Θεό σας'. Ο Ιησούς δεν άφησε να τον αγγίξει η Μαρία για να καταλάβει ότι πλέον ο Ιησούς δεν είναι όπως ήταν πριν. Δεν ήταν πλέον ο ταπεινός αλλά ο ένδοξος Κύριος.

Την ίδια εκείνη μέρα, την Κυριακή το βράδυ εμφανίστηκε ο Ιησούς στους μαθητές του, που ήταν κρυμμένοι από το φόβο των Εβραίων. Ξαφνικά εμφανίστηκε ο Ιησούς στη μέση και τους λέει: 'Ευλογία σε σας!'. Και όταν το είπε αυτό έδειξε τα τρυπημένα χέρια και τα πόδια του. Χάρηκαν οι μαθητές που είδαν τον Κύριο. Ο Ιησούς και πάλι τους είπε: 'Ειρήνη σε εσάς'. Έπειτα από αυτά τα λόγια φύσηξε στα πρόσωπά τους και τους λέει: 'Λάβετε το άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες θα είναι συγχωρημένες. Σε όποιους κρατήσετε τις αμαρτίες ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι. ' Έλειπε όμως ο Θωμάς όταν ήρθε ο Κύριος. Δεν πίστευε τους άλλους μαθητές που του έλεγαν ότι είδαν με τα μάτια τους τον Κύριο. Αυτός έλεγε: 'Αν δεν δώ στα χέρια του τα σημάδια από τα καρφιά και δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια από τα καρφιά, και δε βάλω το χέρι μου στη λοχισμένη πλευρά του δε θα πιστέψω'. Την ίδια εκείνη μέρα ο Ιησούς εμφανίστηκε σε δύο μαθητές που πήγαιναν στενοχωρημένοι στους Εμμαούς. Εκείνοι στην αρχή δεν τον κατάλαβαν, Τον πέρασαν για διαβάτη. Εκείνος στο δρόμο τους εξηγούσε πώς οι προφήτες είχαν προβλέψει το πάθος του Μεσσία. Το βραδάκι επειδή τον πίεσαν οι μαθητές, έμεινε μαζί τους. Όταν άρχισε να τεμαχίζει το ψωμί ανοίχτηκαν τα μάτια τους και τον κατάλαβαν, Ο Ιησούς εξαφανίστηκε και εκείνοι γύρισαν στα Ιεροσόλυμα για να ΑνΑγγεΟΛΟΕε δο νέΟ γδοεΒ Μλλοεβ ΜΑΘηδΝβ

Ονδξ Μέαεβ ααΓΜΔεαα μΤαν Ξδαν Μλοι οι ΜΑθνδΝβ ΜαζεμΝνΟΙ γτο γΐΟΔΙ, μαΖί
κι ο ΘΙΜΜβ και οι ύμαΔεΒ Ξδαν ΚλειγδΝΒ ο ΙνγοΝβ γδΜηηΚΕ γδη μΝΓΗ και
ΔΟεβ εΟύΕ□ □ΕιαΞΝΗ γε εγΜΒ, . ``ύειΔΑ λΝει γδΟ δνγΐΓΔο ΘιΜΜ* □ΖΝαΕ δΟ
δΜηΔΕλμ γοε εδΞ και ΔΝΒ δα ΗΝαΙα μοΕ Και zΝΑΕ Δο ηΝΑΙ γοε και βΜλδο ΓΔΗν
ύλΕΕαΜ μοε□ ίΜθε νΑ ΑμζιβΜΛΛειβ αλλΑΜ ύΟγδεΘΕ, . Δμδε ο ΘιμΜΒ ΝκύληκΔοΒ
ομολΟγΕΟ* □Ο ΚΝαιμβ ΜΟε και Ο Θεμβ μΟΕ□, . Δοε λΝει ο
ΚΝΑιοβ* □ίΕΟγδηΚΕΒ εύειδΞ με εΟδεβ με δα μΜδια ΓΟε. ΜακΜΑιοι εκΕΟνοι, ύοε
νιαΟβ Να με ΝΗΟΕΝ δεΟ ύιγδενοΕΝ, .

ΊΑοκαλεΟ ΕνδνύιΛΗ μδι γδΗΝ εϋοδοηΞ δοε ΙΗΓον ύαιΔΟγΔΜδηνγΑΝ δα ύαιΔιΜ...ΕΟΝαι
ύααγμαδικΜ ΊΑαΜξενο Να βλΝύΕΙ κανεΟβ μιαΜ, ίοε θΞλαΖΑν γδzn ΑγκαλιΜ δηβ
μνδΝαΑβ δοΕΒ, νύ καΑδονν αύΟ δο Ννα ηΝαι δοΝ μαγδμ δηβ μνδΝααβ δοεΒ και αύο
δο ΜλλΟ δα βΜια διν zΟινΟκιν, Και ακμμΗ αύο δΟ γδμμα να ύΟνοεΝ γΜλα μΗΔαικμ
αz εδΝασε να ύασηΝοεν αύο Δο Οδιο γδμμα δμγμα δεγίοδικμ, ΔουΟζει Ο αγ.ΚναΙλλοβ
ΑλΕξανδαεΟΑβ. Δα νΞύια ανεμνονν δο Ηαιγδμ Ιβ Θεμ και οι ύαΔΝαεβ δοΕς, οι
γΑαμμαδεΟς και ααΗιεΑεΟβ ΤΟν βλαγΖΗΜονν. ΔΑ ύαιδιΜ δον νμΝΗγΑν ιβ ΘΕΜ,
ενΞ οι ύαδΝΑΕβ δον ΓΔΑναιγΑΝ Ιβ ενΘΑμ. Δα ΊΑιΔιΜ ΝΘΑΛΛαν δΟ ΙγαννΜ

ενξ οι ἴαδΝαεβ Δοεβ ΝκΑΑΖαν δο γΔΑεαιθΞΔΙ. Η νΝα και αΔΑΞΒ ηλιΚΟα
γοzΟΖΕδαι, εΝΙ Οι γοZΟΟ γκοδοZΟΝδαι. ΔΑ ὕαιδΙΜ ΝγδαιγΑν δα αΟΝΗα δοεΒ Για
να ἴΕΑΜγει Ο ΗαιγδΜΒ

ενξ ΟΙ ἴαδΝαΕΒ διαμΝΑΙΓ αν δΑ μΜδια Δοε ΗαιΓΔον. Δα ἴαιδιΜ ΕἴοδΝνονΔαΝ δο
ΗΑΙγδμ με ΒΜγια, ΟΙ ὑαδΝαεβ δοεβ ΝαΗονδαΝ με μαηΑΟαια. ΔΑ ὑαιδιΜ εελογονΓαν

Δα ύαι,, IM ιβ αανΟα εϋοΔΝηθηκαν Δον ύοιΜΝνα, οι ύΑδΝαεβ δοεβ μμΙΒ ιβ λνΚΟι
ΝγζαΞαΝ δο ααΝΜκι δοΝ ΗΑιγδμ

